

DEVRİMÇİ emek

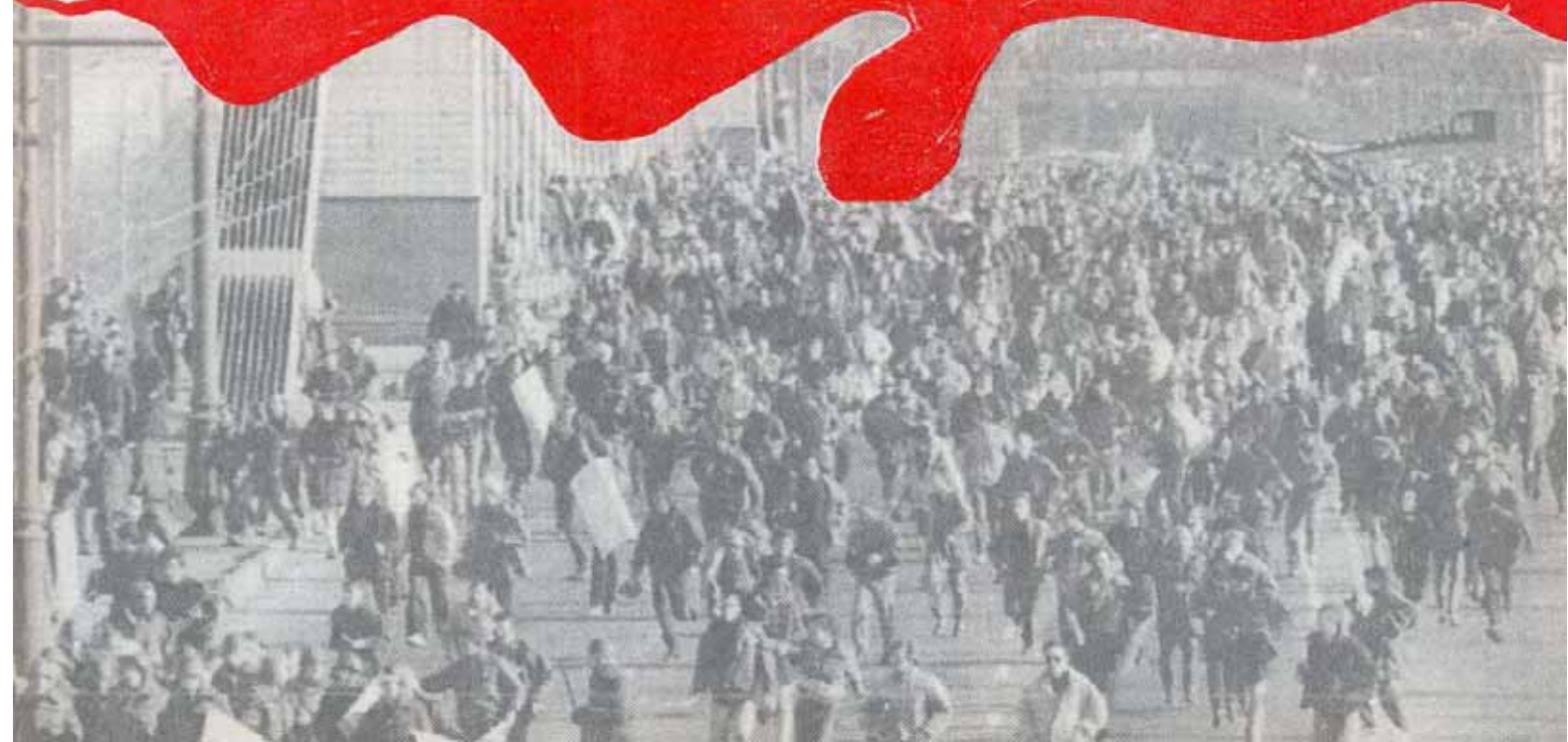
29

KDV DAHİL 20.000 TL.

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!...

DARBE SÖYLENTİSİ DE SÖKMEYECEK!

Devrimci Emek

Aylık Sosyalist Dergi

Yıl:5/Sayı:29 / Şubat 1995

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına

Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni

K.Önder İl

Yazı İşleri Müdürü

Sedat Hayta

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık 100.000 TL

1 Yıllık.....200.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 60 DM.

1 Yıllık 120 DM

Hesap No

Sedat Hayta

Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL

Aksaray Şubesi 0078099 - 9

Adres

İnebey Mah. Küçüklanga Cad.

Hürgel Apt. No: 19 K: 4

Aksaray / İSTANBUL

Tel: (0212) 529 94 46

Avrupa Temsilciliği:

Selahattin Karataş

Post Lager 3000 Bern 1 Ann

İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:

H.Kepenek

Rue Du Lac 15/A

1020 RENENS / LOSANNE

İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:

H.Arsian

Ginster Str. 22 44 225

Dortmund / Almanya

Baskı

Ceylan Matbaacılık Ltd. Şti.

İSTANBUL

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.**İÇİNDEKİLER**

Köylülerin Devrime Kazanılması	2
Anarko Sendikalizmin Sloganı: Genel Grev	14
İşçi Sınıfı ve Düşünce Özgürlüğü.....	22
Gündem	24
Okurlardan	26
Kamu Çalışanları.....	32
İşçi - Sendika	35
Öğrenci Gençlik.....	38
Haber - Yorum	42
Cezaevlerinden	46

Sunu,

Yeni sayımızda yine birlikteyiz; merhaba...

Yaşadığımız sürecin bir iç savaş olduğu artık en ilgisiz insanın bile kabul ettiği bir gerçek. Sermaye sınıfının işlediği cinayetlere hergün bir yenisi eklenirken, baskıların en üst düzeye ulaştığı bugünlerde, toplumsal muhalefet de her geçen gün biraz daha artıyor. Toplumun tüm kesimlerinde görülen huzursuzluğun bir "toplumsal patlama" noktasına gelebileceğini, "insanların sokağa döküldüğünde sonunun ne olacağını kestirilemediğini" artık burjuvazinin en yetkili ağızlarından duyuyoruz. Devrim gerçeğini her geçen gün biraz daha yakından hisseden sermaye sınıfı, bürokrasisi ve militarizmiyle, ellerinde, medyası, silahı, partileri olan iki başlı bir ahtapot misali yarattığı kan gölüne her geçen gün biraz daha batıyor.

Mücadelenin böylesine keskinleştiği bir ortamda katliamcı ve baskıcı yüzünü gizlemeye çalışan faşist TC devleti, biz sosyalist basın üzerindeki yıldırma politikalarına da çaresizce devam ediyor. Geçtiğimiz ay içerisinde Adana, Ankara, Diyarbakır ve birçok ilde dergi ve gazete büroları basıldı, muhabir ve çalışanları gözaltına alındı. Toplatmalar ve sansür uygulamaları ise yıldırım hızıyla devam ediyor. Devrimci Emek Kitap Dizisi olarak yayınlanan "Marksizm ve İç Savaş", "Sınıf Savaşımında Zorun Rolü", kitaplarımızı, "Lisede Eylem" özel ekimizi ve dergimizin 28. sayısını bölücülük, yasadışı örgüt propagandası gerekçesiyle toplatın DGM, dergimizin Sahibi ve Yazışları Müdürü Sedat HAYTA'yı da tutukladı. Burjuvazinin kendi yasalarını dahi çiğneyerek gerçekleştirdiği bu saldırıları geri çevirebilmek için, tüm devrimci-demokrat kamuoyunu, kurumları daha duyarlı olmaya ve mücadele birliğine çağırıyoruz.

Geçen sayımızda okuyucularımızı hakkında bilgilendirmeye çalıştığımız İranlı devrimci Muhammed Ali Amui'nin serbest bırakıldığını yine siz okurlarımıza iletmek istiyoruz.

Okuyucularımızın bir kısmının abonelik sürelerinin dolduğunu hatırlatıyor, yeni abone listelerinin düzenlenmesinden dolayı bizi bu konuda bilgilendirmelerini rica ediyoruz.

Yeni sayımızda buluşmak üzere...

**DEVRİMCİ
emek**

KÖYLÜLERİN DEVİRİME KAZANILMASI

Köylüler ortaçağdan bu yana toplumsal gelişme-
de önemli rol oynamışlardır. Bu kadar uzun zaman
diliminde köylülerin toplumsal konumları feodal-
izm altında, kapitalizm altında ve sosyalizm altında
dönüşüme uğrar. Feodal toplumda köylülük bir büt-
tün olarak bu toplumun bir sınıfı durumunda iken,
kapitalizm altında köylülük artık kapitalizmin bir sı-
nıfı durumuna geldi. Kapitalizmin bir sınıfı olarak
köylülük, bütünlüğü bozulmuş ve ayrılmış olarak
karşımıza çıkar. Kapitalizmin meta üretimi ve üc-
retlilik koşullarında köylülük, burjuva köylülük
(zengin köylülük), orta köylülük, küçük ve yoksul
köylülük biçiminde bir ayrılmaya uğrar. Bu nesnel
durumdan ötürü de aralarında sınıfsal çatışma sür-
rüp-gider. Büyük meta üretimine dayanan kapita-
list toplumda, proletaryayı sömüren sınıfla, köylülü-
ğü sömüren sınıf aynı kapitalist sınıftır. Sadece sö-
mürü biçimleri farklıdır; işçi sınıfı artı değer yoluyla
sömürülürken, köylülük faiz, ipotek vb. yollarla
sömürülür. Bu da işçi sınıfı ile köylülüğün anti-kapita-
list mücadelesinin ortak maddi koşullarını bize ve-
rir. Sosyalizm altında ise, köylülük artık eski maddi
koşullarından uzaklaşır ve özgür emekçiler durumu-
na gelir. Burada köylülük toplumsal mülkiyet teme-
li üzerinde hareket eder. Bu köklü değişim köylülü-
ğün kendisini de uzun bir süreç içinde, köylü olmak-
tan çıkartır. Üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyeti
temeli üzerinde özgür emekçiler durumuna gelen
köylülük, sosyalizmin bir gücü ve aynı amacı paylaştığı
proletarya ile yol arkadaşı olur.

Bu uzun tarihsel süreç içinde toplumsal konumu
dönüşüme uğrayan köylülüğün toplumsal mücade-
ledeki durumu da kesin olarak başkalaşım gösterir.
Feodal toplumda, kapitalist toplumda, sosyalist top-
lumda köylülüğün özlemleri, istemleri çıkar ve
amaçlar farklılık gösterir. Toplumsal konumu üre-
tim biçimlerine göre değişim gösteren köylülüğün
ideolojik, politik, felsefi ve kültürel durumu da bu
değişimden kendi payına düşeni alır. Köylülüğün

bu değişimi toplumların evrim ve dönüşüm yasaları-
na uygun olarak gerçekleşir. İçinde bir çok süreci
barındıran bu tarihsel değişiklik, tüm teorik çözüm-
lerde kesin olarak göz önünde bulundurulmalı. Bu-
rada soruna hem tarihsel materyalist açıdan (yani
her dönemdeki sınıfların varlığının, doğrudan o dö-
nemin üretim biçimine denk düştüğü biçimindeki
yaklaşım), hem de diyalektik yöntemle yaklaşmak
gerekliyor. Toplumlarda olduğu gibi, toplumsal bir
sınıf olarak köylülük durağan halde değil, hareket
halinde; statik yönüyle değil, dinamik (değişen) yö-
nüyle ele alınmalı ve birbirini etkileyen çok yönlü
süreçler ve karşılıklı etkileşim içinde ele alınmalı.
Köylülüğün devrimdeki yerini doğru biçimde anla-
manın tek bilimsel-tarihsel yöntemi budur.

Bilindiği gibi orta çağdaki tüm ayaklanmalar,
kırsal alanda, köylü ayaklanmaları olarak başlamış-
tır. Gene bilinen nedenler yüzünden, bu ayaklanma-
ların hiç biri başarıya ulaşmamıştır. Bu nedenler
köylülüğün üretim koşullarından, yani toplumsal
konumundan kaynaklanır. Köylülük, kırsal kesim-
de birbirinden uzak ve dağınık halde bulunur. Dağı-
nıklık, köylülüğün ekonomik ilişkilerine denk düş-
er. Dağınık olması kendi dar alanına hapsolması,
proletarya gibi toplu halde olmaması yenilgisinin
ana nedenidir. Zaten köylülük, sınıflar mücadelesin-
de, hiç bir zaman önder konumda olamadı. Her za-
man, başka sınıflara bağlı olarak ve onların önderli-
ğinde harekete geçmiştir.

Köylülük, burjuva devrimler çağında, devrimin
öncü sınıfı olan burjuva sınıfın önderliğinde mücade-
leye atılır. Burjuva sınıf kendi amaçlarını tüm toplu-
mun ve aynı zamanda köylülüğün amacı olarak gös-
termiştir. Bu amaçta, kendi özlemlerini ve geleceği-
ni gören köylülük burjuva önderliği takip eder. Bur-
juva devrimlerin tipik bir örneği olan Fransız devri-
minde köylülük, burjuvazinin önemli toplumsal da-
yanağı oldu. Burjuvazi, köylülüğü yanına çekerek
feodal egemenliğe son verir. Almanya'da ise 1848

ve sonrasında meydana gelen burjuva demokratik devrimde, köylülük, burjuva sınıfın yedeği olarak hareket eder. Alman burjuvazisinin,, feodal sınıfla uzlaşarak, feodalizmi, kendi eliyle yeniden örgütlemesi sonucu, burjuvazinin ihanetine uğrayan Alman köylüsü, uğradığı ihanet yüzünden büyük insan kaybına uğrar; hem feodalizmin devam etmesi yüzünden acı çeker, hem de kapitalizmin baskılarına uğrar.

Büyük bir özlem, coşku ve mücadele gücüyle katıldığı burjuva devrimlerde, aradığını bulamayan köylülük, kurulan kapitalist düzende, bu toplumun ezilen ve sömürülen bir sınıfı durumuna gelir.

Burjuva devrimler çağı, burjuva egemenliğin ve kapitalist düzenin yerleşmesiyle birlikte sona erer. Ancak çağın bir özelliği olan demokratik devrimler yoluna burjuva önderlik olmadan devam eder. Proletarya tarih sahnesinde yerini alır. Artık demokratik devrimler çağının öncü gücü proletaryadır. Devrimin öncü gücü olarak proletarya, devrimi başarıya ulaştırmak için köylülüğü yanına çekme zorunluluğu ile yüz yüze gelir. Almanya'daki 1848 devrimini ve sonrasını irdeleyen Karl Marx proletaryanın yüz yüze kaldığı sorunu şu şekilde koyar:

"Almanya da her şey, proleter devrimin köylü savaşının bir ikinci baskısıyla desteklenmesi olanağına bağlı olacaktır." (J. Stalin Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu Sf.214)

Marx bu düşüncesiyle proleter devrimin bir "Köylü Savaşı" ile birleşmesi gerektiğini savunur. Marx'ın bu konudaki görüşü daha sonra Lenin tarafından yeniden ele alınır. Lenin o ünlü demokratik devrimde "İşçilerin ve Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü" tezini Marx'ın belirlemesinden yola çıkarak ortaya koyar. Marx'ın belirlediği ve Lenin'in geliştirdiği bu tezler, köylülerin hem demokratik devrimde hem de proleter devrimdeki rolünü

en açık şekilde ifade eder.

Toplumsal gelişimde proletaryanın tarihsel motor rolü oynamasıyla birlikte, köylülük proletaryanın bir müttefiki ve proleter devrimin de önemli bir gücü olarak kabul edilir. Uluslararası Komünist Hareket daha sonra köylülüğe yönelik marksist-leninist yaklaşımı yeniden ele alır ve geliştirir. İşçi-Köylü ittifakı tezi, uluslararası devrimci proletaryanın temel bir tezi haline gelir. Marx'ın 1848 Alman Devriminden çıkardığı bu tez tam 1,5 yüzyıl boyunca ortaya çıkan toplumsal gelişmeler tarafından tekrar ve tekrar doğrulanmıştır.

EKİM DEVRİMİ VE KÖYLÜLÜK

Köylülüğün devrimci olanakları, bu olanakların toplumsal mücadelede kullanılması; proletarya devriminde, köylülüğün oynayacağı rol bu yüzyılın başından itibaren daha belirgin olarak öne çıktı. Esas devrimci konumuna ancak proletarya devrimine bağlı olarak, yüzyılımızda kavuşan köylülük ülkelere ekonomik ve toplumsal yaşamında söz sahibi oldu. Köylülük için yeni bir tarihsel dönem başladı.

Köylülüğün devrimci olanaklarının demokratik

Bir bölük Devrimci Köylü Nisan 1917 Rusya.

devrimde daha açığa çıkacağını çok iyi anlayan V.İ. Lenin, demokratik devrimde "işçilerin ve köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü" tezini geliştirdi. İşçilerle, köylülerin militan ittifakı 1905 Rus Burjuva Demokratik Devriminde pratik olarak ortaya çıktı. Devrim sırasında bir taraftan işçilerin ekonomik ve politik genel grevleri ve silahlı sokak çarpışmaları görülürken; diğer taraftan Rus köylüsü ayaklanarak devrimdeki yerini aldı. Devrim sırasında işçilerle, köylüler arasında dolaylı olarak bir ilişki ortaya çıktı. Bu ilişki 1917 Şubat Devrimi sırasında yeniden kuruldu ve pekişti. Burjuva devrimi sırasında ortaya çıkan "İşçi ve asker vekilleri Sovyetleri" işçi-köylü ittifakının bir biçimi oldu. Çünkü askerler esas olarak köylülerden oluşuyordu.

Lenin'in önerdiği "işçilerin ve köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü" tezi belli anlamda gerçekleşti. Bir ilişki anlamında artık işçilerin ve köylülerin iktidarı gerçekleşmişti. Bu ikili iktidarın bir tarafıydı. Bir taraftan burjuvazinin iktidarı; diğer taraftan işçi-asker vekilleri Sovyetleri iktidarı. İşçi-köylü ittifakı bir sınıfsal ittifak olarak en açık ve belirgin bir biçimde Ekim Sosyalist Devrimi sırasında ortaya çıktı. 1917 Ekim'inde iktidar işçi-köylü ve asker vekilleri Sovyetlerinin eline geçti. Ekim devrimi aynı zamanda köylülüğün, proletarya önderliğinde devrimci-ilerici rolünün açığa çıkmasıdır. İşçi-köylü ittifakı Ekimden sonraki iç savaş yıllarında değişime uğradı. Köylülük iç savaşta kesin olarak ayrıştı. Zengin Rus köylüsü (kulaklar) karşı devrimci rol oynarken; buna karşılık yoksul köylülük sosyalizmi ve Sovyet iktidarını destekledi. İşte bu ayrışma sonucu yoksul köylülük proletaryanın en sağlam müttefiki ve sosyalizmin kırlardaki temel gücü oldu. Proletaryanın egemenliği olan proletarya diktatörlüğü koşullarında gerçekleşen bu ittifak daha sonraki yıllarda güçlenerek devam etti.

Kurulmuş ittifak öylesine sağlam oldu ki, 80'lerden sonra kent küçük burjuvaları sosyalizmi yıkmak için karşı devrimci girişimlerde bulunduğu bir dönemde, özgür kır emekçileri sosyalizmin sadık güçlerinden biri olarak kaldı.

Bütün ülkelerdeki köylüler Sovyet Devrimi ile esin kaynağını; proletarya ile gerçek dostunu buldu. Tüm burjuva devrimleri boyunca, bu devrimlere katılmasına rağmen, burjuva devrimler köylülere sömürü ve baskıdan başka bir şey getirmedi. Al-

manya'da görüldüğü gibi mücadeleye katılmasının ödülü ihanete uğramak ve acı görmek oldu. Bunun yanında köylüler ülkenin ekonomik ve politik yaşamında söz sahibi değillerdi. Köylüler ilk defa sosyalizmle her tür sömürüden ve baskıdan kurtulmak olanağına kavuştu. Bundan dolayı tüm dünyadaki köylüler Ekim Devrimine ve Sosyalizme sempatiyle baktılar. Özellikle birer köylü toplumu olan sömürgeler, emperyalizmin egemenliğinden kurtulmak için daha fazla Sovyetlere ve Sosyalizme yanaştılar.

Sömürgeler sorununun gündeme gelmesiyle birlikte köylülük sorunu ülkelere özgü yerel bir sorun olmaktan çıkıp, genel yani uluslararası bir sorun haline geldi. Köylülerin devrimci rolü de aynı biçimde uluslararası boyut kazandı.

Proleter devrimler çağını başlatan Ekim Devrimi'ne kadar proletaryanın sloganı "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz" biçimindeydi. Komünist Manifesto açısından doğru olan bu slogan proleter devrimler çağının başlamasıyla birlikte geliştirildi ve "Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halkları Birleşiniz" biçimini aldı. Sömürgelerin ezilen halklarını, esas olarak köylülerin oluşturduğu göz önünde bulundurulursa, bu sloganın işçi köylü ittifakına dünya çapında bir boyut getirdiği açık olarak anlaşılır.

Eğer köylülüğün kesin desteği alınmazsa bir devrimin ve proleter iktidarın başına nelerin geleceğinin en iyi kanıtı 1919 Macar Sosyalist Devrimidir. Macar proletaryası iktidarı ele geçirmekle birlikte, onu koruyamadı. Çünkü köylülerin desteğini alamamıştı. Bundan yararlanan burjuvazi ve karşı devrim, köylüleri kendi yanına çekti. Sonuç olarak ittifaklarından yalıtılan Macar Sovyet İktidarı yıkıldı. Macar devrim dersleri KOMİNTERN tarafından tüm boyutlarıyla irdelendi. Köylülerin demokrasi-sosyalizm mücadelesinde ki devrimci konumunun altı önemle bir kere daha çizildi.

Köylülerin toplumsal devrimdeki ilerici konumu 40'lı yılların toplumsal devrimleri tarafından en iyi biçimde değerlendirildi. Faşizmin Avrupa'da Sovyetlerin belirleyici gücüyle yıkılmasından sonra; Doğu Avrupa'da kurulan iktidarlar birer işçi-köylü iktidarları; hükümetler de işçi-köylü hükümetleri oldu. Ekim devrimiyle başlayan köylülerin toplumsal sorunlarda söz sahibi olması, Doğu Avrupa'da gerçekleşen Halk Demokrasili iktidarlar tarafından devam ettirildi.

Böylece bu zamana kadar ki tüm zafere ulaşan devrimler köylülerin katıldığı ve desteklediği devrimler oldu. Köylü savaşı ile proleter devrim tarihsel olarak devrimci-dönüştürücü rolünü başarıyla yerine getiriyor.

Köylülerin devrimci olanakları nüfusun büyük kesimini oluşturduğu ülkelerde daha da öne çıktı. Bunlardan Çin Devrimi, köylülerin devrimci olanaklarının devrim için nasıl yaşamsal bir önemde olduğunu tüm açıklığıyla gösterdi. Çin sanayinin belli bir düzeyde gelişmesine rağmen, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir köylü ülkesiydi. Çin Komünist Partisi, KOMİNER'in yol göstericiliğinde doğru bir ittifak politikası izleyerek köylülerin demokratik devrimdeki etkin rolünü benimsedi. Çin Devriminin zafere ulaşmasında köylülerin belirleyiciliği söz konusudur. Çin proletaryası devrimde esas olarak köylülere dayandı. Kurulan Halk Ordusu bir köylü ordu niteliğinde oldu. Devrim köylülerin bulunduğu kırsal alanda, doğrudan köylülere dayanarak başladı, sürdü ve sonuçlandı. Kurulan Çin Halk Cumhuriyeti bir işçi-köylü cumhuriyeti niteliğinde oldu.

Çin devriminden sonra Vietnam, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Kamboçya ve Laos'un bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesinde köylüler önemli birer güç oldular. Köylülerin devrimci barutu sömürgecilğe karşı bağımsızlık savaşının yürütüldüğü Latin Amerika'da patladı. Latin Amerika'da sömürgecilğe karşı yapılan tüm ayaklanmalar özünde köylü ayaklanmalarıdır. Bağımsızlık savaşçıları Tupac Amaru ve Sandino köylülere dayanarak kıtadaki sömürgeci egemenliği sarstılar. Meksika'da bu yüzyılın başında Zapata önderliğindeki devrim bir köylü devrimidir. Köylülerin devrimci geleneği yüzyılın tümü boyunca devam etti. Bu devrimci gelenek yeni sömürgecilik koşullarında da sürüyor. Son olarak Zapatist örgüt EZLN önderliğinde Meksika'nın yoksul köylü ve tarım proleterleri ayaklanarak Meksika'nın burjuva düzenini sarıyor. Latin Amerika'da devrimci mücadele yürüten gerilla örgütleri bu kıtanın yoksul köylülerine dayanıyor.

Tüm kıta Amerika'sında öncü olan Küba devrimi kırsal kesimde başladı. Küba devrimi, köylülerin yalnızca devrimde değil, sosyalizm kuruculuğunda da önemli görevler üstlendiklerini göstermiştir.

Bu yüzyılda görülen tüm olaylarda köylülerin

devrimci olanakları proletarya devrimine bağlı olarak ortaya çıkmıştır ya da gelişme göstermiştir. Nüfusun esasını köylülerin oluşturduğu sömürge ülkelerdeki kurtuluş mücadelesi köylülere dayanmakla birlikte; proletaryanın dünya çapındaki mücadelesinin bir parçası oldular. Sovyetler Birliği ile ilişki kurmayan kurtuluş hareketi yoktur. Bağımsızlığını kazanan tüm ülkeler sosyalist ülkeler ile yakın ilişki içinde olmuşlardır. Sosyalizmin desteği olmaksızın, sömürge halkları, emperyalist egemenliği yeneemez ve kurtulamazlardı. Genel olarak sömürgeler sorunu emperyalizme karşı mücadele sorunu haline geldi. Emperyalizme karşı mücadele ise proletaryanın, sosyalizmin dünya çapında desteği olmaksızın başarıya ulaşamaz. Bu anlamda proletarya ile köylüler arasında dünya çapında kurulan ilişki, emperyalist egemenliğin çeşitli ülkelerde kırılmasında tayin edici oldu.

Köylülerin, proletaryanın ittifak gücü olduğunu belirtirken, bunu, köylülerin ekonomik-toplumsal durumlarına dayandırmıyoruz. Gördük ki, köylüler, proletarya gibi kapitalist toplumun ezilen ve sömürülen bir sınıfıdır. Kapitalist toplumun ezen ve sömüren sınıfı olan burjuvazi sürekli servet sahibi olurken; buna karşılık köylüler ellerindeki üretim araçlarını yitiriyor ve sürekli yoksullaşıyorlar. Bu durumlarından ötürü köylüler kendini ezen ve sömüren burjuva sınıfa karşı, kendilerini bu baskı ve sömürüden kurtaracak olan proletaryaya yaklaşırlar. Gelişmenin ana yönü budur.

Bu, köylülerin her koşulda proletaryayı takip edeceği anlamına gelmez. Şimdiye kadar ki büyük proleter devrimlerin tarihi göstermiştir ki köylüler, burjuvazinin etkisiyle proletarya iktidarına karşı kullanılabilirler. Her toplumsal olayda olduğu gibi köylülerin durumu da somut olarak ele alınmalı.

Köylülerin devrimci rolünü abartıp, köylü devrimciliğini, proletarya devrimciliği düzeyine çıkararak isteyen sosyalistler olduğu gibi; köylülerin devrimdeki ileri konumunu tamamen yok sayan sapma anlayışlara halen rastlamak mümkün. Her iki anlayış da yanlıştır. Proletaryanın toplumsal devriminde köylülerin konumunu belirlerken burada harekete geçirici, belirleyici öncü gücün proletarya olduğu unutulmamalı. Proletaryanın önderliği olmaksızın köylüler harekete geçemez ve devrimci olanaklarını kullanamazlar.

Köylüler ne kadar ezilip sömürülse de özel mülkiyetle belli bir anlamda varolan ilişkileri sonucu burjuvadırılar. Özel mülkiyet onların yaşam ilkesidir. Yaşamları kapitalist düzen tarafından yok edildikçe proletaryaya yaklaşırlar; öte yandan özel mülkiyetle olan ilişkilerinden dolayı çok rahatlıkla burjuvazinin yanında yer alırlar.

Kapitalizm yalnızca sınıfları tanıır. Kapitalist toplum sınıflara ayrılmıştır. Köylüler bunun dışında kalamazlar. Onlar da kendi içlerinde sınıfsal ayrılmaya uğrarlar. Kapitalist toplumda, tüm köylülerin bir bütünlük halinde harekete geçirilmesi pratik olarak mümkün değildir. Proletaryanın kırsal alandaki ittifakı genel olarak köylülük değil, yoksul köylülüktür. Yoksul köylüler, kendisini yoksullaştıran kapitalizme karşı tavır alırken, proletaryaya yanaşır ve proletarya ile sosyalizm amacı için mücadele eder. Proletarya ile yoksul köylüler arasında eylem ve amaç birliği vardır.

Proletaryanın tarım alanında temel ve doğal ittifakı tarım proletaryasıdır. Bunun ekonomik temelleri var. Tarımsal alan küçük üretime dayalı kırsal alandan farklıdır. Büyük ölçekli tarım üretimi ile köylülüğe dayalı küçük üretim farklıdır. Büyük tarımsal üretim kapitalist meta üretimine dayalı olarak, tarım burjuvalarını ve tarım ücretlilerini barındırır. Tarım proletaryası dünün yoksul köylüsü olmakla birlikte ücretli oluşundan dolayı artık proletarya içinde yer alır. Oysa ki, yoksul köylüler ve küçük köylüler belirli bir toprağa sahip oldukları için özel mülkiyetle ilişki içerisindedirler. Tarım ücretlileri, tarım üretiminin tarım-sanayi haline gelmesi sonucu "mevsimlik işçi" olmaktan çıkıp sürekli ücretli hale gelirler. Ücretli oluşları onları proleterler durumuna getirmekle birlikte, sanayi proletaryası ile farklılık gösterirler. Tarım proletaryası köylülük ile bağlarını koparmadığı için düşünce ve davranışta köylülere yakındırlar.

Devrimci proletarya tarım programını yalnızca tarım proletaryasına dayanarak yaşama geçirebilir.

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DA KÖYLÜLÜĞÜN DURUMU

Köylülüğe yanlış yaklaşım Türkiye'de kendini her zaman göstermiştir. Esas olarak maocu hareketler köylülerin devrimci konumunu, proletaryanın

devrimci düzeyinde ele alıyorlar. Yakın zamana kadar (bazıları halen bu anlayışta inatla direniyor) köylüler devrimin temel gücü olarak kabul edilmiş, kırsal alanları ise devrimin temel alanı olarak kabul edilmiştir. Onları bu anlayışa götüren şey, köylülere duydukları sempati değil, ekonomik-toplumsal yapıyı yanlış çözümlemeleridir ya da çözümleyememeleridir.

Köylüleri devrimin temel gücü, kırsal alanları da devrimin temel alanları olarak gören tez, Türkiye ve Kürdistan'ı yarı-feodal bir yapıda görüyor. Türkiye ve Kürdistan'ı bu biçimde görmek, hem teorik çözümleme gücünden yoksunluğu, hem de diyalektik ve tarihsel materyalist yöntemi kavramadaki yeteneksizliği gösterir.

Burada feodalizmi ya da yarısını tartışmayacağız. Burada maocuların toplumsal sorunları ele alış yöntemlerini ve bu yöntemin dayandığı sakat anlayışı göstermek istiyoruz. Yarı-feodal ilişkilerden söz edenler toplumu durağan halde ele alıyorlar. Oysaki toplumlar sürekli hareket ve değişim halindedir. Hareket ve değişim kapitalist meta üretiminin sürekli her alanda egemen olması yönündedir. Sözü edilen yarı-feodal toplumsal ilişkiler evrimci tarzda çözülmüş; yerini kapitalist meta üretimine,

paranın ve burjuvazinin egemenliğine bırakmıştır. Yarı-feodal ilişkilerden söz edilen tüm alanlarda metanın, paranın ve burjuvazinin egemenliği vardır.

Anti-feodal devrim programı önerenler, programlarını gelişen yükselen olgulara değil; çöken ve çözülen olgulara dayandırıyorlar. Oysa ki marksist-leninistler programlarını ve görüşlerini gelişen ve yükselen olgulara dayandırıyorlar. Bu diyalektik bir yöntemdir.

Yarı feodal ilişkiden söz edenler nereden hareket ediyorlar. Hareket noktaları artık kapitalizme dahil olmuş ancak eski toplumu andıran ilişkiler ve kavramlardır. Bugün özellikle kırsal alanda devam eden aşiret ilişkileri (ekonomik değil, kültür, gelenek vb. alanında) din, akrabalık ilişkileri, günlük yaşamda sürüp giden eski anlayışlar, ideoloji vb. ilişkilere bakıp tamam diyorlar, feodal kavramlar devam ediyorsa, o halde bunun ekonomik temeli de sürüyor demektir. Bu gerekçelerden hareket edenler gerçekten toplumların değişim yasalarından hiç bir şey anlamamışlardır. Değişim yasasına göre aile ve toplum değiştiği halde; eski toplumsal ilişkileri karşılayan akrabalık sistemi, din, felsefe, ideoloji ve politika bir süre daha varlığını sürdürür. Başka bir anlatımla söyleyelim, öz ve biçim aynı anda değişmez. Öz değiştiği halde, eski biçim yeni öze aykırı olarak varlığını sürdürebilir. Sonuçta ne olur yeni öz eski biçimi parçalar ve kendine uygun yeni biçime kavuşur. Ailede olduğu gibi toplumlarda da değişim böyle olur.

Eski toplumlar üzerinde araştırma yapan Morgan araştırmalarında Marx'la aynı sonuca varır. "ESKİ TOPLUM" adlı araştırma yapıtında ailenin ve eski toplumun değişimini inceleyen Morgan bu değişimi şöyle izah eder;

"Aile hareketli öğedir" diyor Morgan, "asla duraklama halinde değildir; toplum aşağı bir dereceden daha yüksek bir dereceye yükseldiği ölçüde, aile de aşağı bir biçimden daha yukarı bir biçime geçer. Buna karşılık, akrabalık sistemleri hareketsizdir; ailenin zaman boyunca sağladığı gelişmeleri, akrabalık sistemleri ancak uzun aralıklarla sağlarlar ve ancak aile köklü bir dönüşüm gösterdiği zaman akrabalık sistemleri de köklü bir dönüşüme uğrarlar."

Marx; buna şunu ekler: "Ve genel olarak, siya-

sal, hukuksal, dinsel ve felsefi sistem içinde durum aynıdır." (Aktaran: Engels, Ailenin Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, Sf.36 Sol Yayınları)

Görüldüğü gibi toplumun kendisi aşağı bir biçimden daha yukarı biçime geliştikçe, aile de buna uygun olarak değişim geçirir. Ancak eski topluma ve ailenin eski biçimine denk düşen akrabalık sistemleri ve dinsel, siyasal, felsefi, hukuksal sistemler bir süre daha devam ederler, daha sonra onlar da tarih sahnesinden çekilirler.

Yarı feodal ilişkiden söz edenler toplum feodal ilişkilerden, daha üst bir biçime, kapitalist toplum biçimine ulaştığı halde, eski toplum ve aile biçimine denk düşen politik, ideolojik, dinsel, hukuksal, felsefi ve akrabalık sistemlerine bakarak karar veriyorlarsa, bununla, toplumların gelişim ve dönüşüm yasalarını kavrayamadıklarını göstermiş oluyorlar.

Teori ve politikada toplumların değişim yasaları kavranmadan doğru sonuçlara ulaşılamaz. Kaldı ki, Türkiye'de politik, hukuksal, felsefi ve ideolojik sistemler dönüşüme uğramış, burjuvazinin düşünce sistemi tam anlamıyla egemen olmuştur.

Yalnız teorik açıdan değil, pratik açıdan da bakıldığında, açık olarak gözlerimizin önünde olup biten şey, emek-sermaye karşıtlığı temeline dayanan sınıf savaşıdır. Sınıf savaşı kırsal alanda da kapitalizmin doğasına uygun olarak sürüp gidiyor. Tarım işçileri ve yoksul köylülerle; tarım burjuvaları ve zengin köylüler arasında süren sınıf mücadelesi, burjuva toplumun doğasına denk düşen mücadeledir.

Leninist parti, toplumun ekonomik yapısını çözümlerken, toplumdaki değişimi esas almıştır. Buna göre, kapitalizmin kırsal alanda da egemen olduğunu; köylülüğün bir bütün olmaktan çıkıp, kendi içinde sınıfsal ayrışmaya uğradığını; bu ayrışma sonucu köylülüğün, tarım burjuvaları, zengin köylüler, orta ve küçük köylüler, yoksul köylüler ve tarım proletaryası biçiminde konumlandığını; proletaryanın temel ve doğal ittifakının yoksul köylüler ve tarım proletaryası olduğunu; devrimin temel ve öncü gücü olan sanayi proletaryasının önderliğindeki Demokratik Halk Devrimi'nde küçük mülk sahibi olan köylülerin devrimci olanaklarının sonuna kadar kullanılacağını; orta köylülüğün tarafsızlaştırılması gerektiğini; geriye kalanlar burjuva olduklarından tüm ekonomik gücünün zorahımı yoluyla kamulaştırılacağı Leninist Programda açık olarak be-

lirtilmiştir.

Leninist Parti, köylülük üzerine görüşleriyle kendi dışındaki tüm sosyalist hareketlerden ayrılır. Dışımızdaki sosyalist hareketler, köylülüğü bir bütün olarak görüp; köylülere toprak dağıtımını öngören, bir toprak reformu önerirken; Leninist Parti, sonuçta kapitalizmin kırlarda güçlenmesine yol açacak olan toprak reformu yerine, büyük toprakların üzerindeki tüm araç ve gereçlerle birlikte zoralmı yoluyla kamulaştırılmasını; toprakların alım-satımının yasaklanmasını; kamulaştırılan toprakların, büyük ölçekli kolektif devlet çiftlikleri biçiminde işletilmesi; geri kalan toprakların yönetim ve denetiminin yerine göre yoksul köylü komitelerinin, yerine göre tarım proletaryası konseylerinde olması gerektiğini savunur.

Arada çok büyük fark var. Anti-feodal devrimden yola çıkanlar, burjuva demokratik devrime varırken; Leninist Parti, anti-kapitalist nitelikli Demokratik Halk Devrimi'nden yola çıkarak, kesintisiz olarak Sosyalizme ulaşmayı hedefliyor.

KÖYLÜLÜK İÇİNDE ÖRGÜTLENME ÇALIŞMASI

Köylüleri devrime kazanmak için belirttiğimiz bilimsel görüşlerden hareket edilmeli. Köylü savaşı proletaryanın toplumsal devriminin kopmaz bir parçası ve tamamlayıcı bileşenidir. Parça mutlaka bütünlük içinde ele alınmalı; aralarındaki bağlar ve geçişler diyalektik yöntemle ortaya konmalıdır. Demokratizm nasıl tek başına ele alınırsa, proletarya açısından hiç bir şey ifade etmezse; köylü savaşı da kendi başına hiç bir şey ifade etmez. Hem demokratizm, hem de köylü savaşı ancak sosyalizme bağlı olarak ele alınırsa anlam kazanır. Buradan çıkarılması gereken sonuç, emekçi köylülüğün, proletaryanın sosyalizm mücadelesine kazanılmasıdır.

Demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin önder sınıfı olan proletarya, amacını tüm ezilen ve sömürülen kitlelere kabul ettirmelidir. Her devrimci ve önder sınıf böyle davranır. Devrimci sınıf toplumun tüm ezilen sınıflarını kendi amaçları doğrultusunda ikna ederse, onları harekete geçirebilir. Burjuvazi devrimciyken söylediği "Eşitlik-Kardeşlik-Özgürlük" hedefini tüm toplumun ortak hedefi olarak ilan etti. Toplum buna ikna olduğu için de burjuva ön-

derliği takip etti. Devrimci sınıf olarak proletarya da aynı yöntemle hareket etmeli.

Köylüleri devrime kazanmak için onlara yalnızca devrimin tarım programı değil bu programın bütünlüğü götürülmeli. Tek başına tarım programı köylülerin sorunlarını çözemez. Köylüleri ezen kapitalist sistemin yıkılması gerektiği; bu sistem yıkılmadan kurtulamayacakları tüm açıklığıyla anlatılmalı kapitalist egemenliğin yıkılması ancak tüm ezen ve sömürülen kitlelerin oluşturacakları güç birliği ile mümkündür. Kendi durumlarını düzeltmek için tüm dünyada köylülerin ayaklandıklarını, bu ayaklanmaların hiç birisinin başarıya ulaşmadığını, köylülerin ancak proletaryanın önderliğinde kurtulabileceklerini anlatmalıyız.

Nüfusun büyük bir bölümünü oluşturan köylüler katılmadan toplumsal devrim başarıya ulaşmaz. Proletarya bu destek olmaksızın iktidarı ele geçirse bile onu koruyamaz. Köylülüğün ve taşranın desteğini alamayan proletarya ve kentliler, kitle desteğinden yoksun kalması bir yana; tarım ürünleri, gıda vb. yokluğundan ötürü açlıkla karşı karşıya kalır, sırf bu nedenle kentlerdeki devrimci iktidar yıkılabilir. Paris Komüntü, taşranın ve köylülerin desteğini alamadığı için yıkıldı. Eğer Rusya'daki Sovyet iktidarı köylülerin desteğini almasaydı iki gün bile ayakta kalamazdı. Devrimden sonraki iç savaş yıllarında ise, köylülüğün ayrışmasına bağlı olarak, işçi-yoksul köylü ittifakı gerçekleşmeseydi Sovyetler iç savaşı kazanamaz ve sonuç olarak sosyalizm de ayakta kalamazdı.

Yaşanmış olan bu tarihi gerçekliğin kendi devrimimizde de farklı biçimlerde de olsa yaşanabileceği unutulmamalı.

Aynı biçimde, proletaryanın desteğini alamayan ve proletaryayı izlemeyen köylülük de kapitalist kölelikten kurtulamaz. Yalnızca proletarya sınıfsal devrimci konumu ve örgütlenme yeteneği ile toplumsal kurtuluş mücadelesine önderlik edebilir; ancak proletarya toplumu daha üst toplum biçimi olan sosyalizme götürebilir. Proletarya bu önderlik görevini pratik olarak yerine getirebilir. Burjuva egemenliğe karşı doğrudan yöneltilen devrimci saldırılarla burjuva toplum ve devlet yıkılır. Devrim önderliği pratik eylemleri gerektirir. Çoğu okuma yazma bilmeyen ve kültürel olarak geri olan köylüler, devrim kitaplarından öğrenerek değil; yaşayarak ve pra-

tikten görerek katılırlar.

Leninistler, köylüler için neyi ileri sürdüklerini çok iyi anlatmalılar. Köylüler eğer işçi sınıfı ile çıkar birliğini görmezlerse; yani kendi çıkarları proletarya tarafından dile getirilmemişse; o zaman çıkar birliğinin olmadığı bir yerde eylem ve amaç birliği de olmaz. Leninist Parti Programındaki "Tarım Programı" bu noktada açıklanmalı programın bu bölümü öylesine anlatılmalı ki, yoksul proletaryanın önderliğini izlesinler.

Leninist Parti, yalnızca işçiler için değil; tüm halk için program öneriyor. Program tüm ezen ve sömürülen kitlelerin çıkarlarını ve hedeflerini dile getiriyor. Programda konulan temel "İSTEMLER ve ÖNLEMLER" tüm halk kitleleri için önerilmiştir. Bu program, yoksul köylüleri kazanacak içeriğe sahiptir. Yeter ki tüm bunlar köylülere iyi anlatılsın.

Köylüleri devrime kazanmanın ikna edici yolu, devrimle birlikte, proletaryanın onlara yapacağı ekonomik destektir. İktidardaki proletarya, kamulaştırılan ekonominin temel dallarını kontrol edecek ve denetleyecektir. Sanayi ve bankalar proletaryanın denetiminde olacaktır. Ekonomi, sanayi ve bankalara dayanarak köylüler araç gereç, kredi vb. yollardan desteklenecek; köylüler aldıkları bu destekle yüzyılların geriliğini ve yoksulluğunu yeneceklerdir.

Bilindiği gibi, tarihteki ilk büyük toplumsal işbölümü kentle kıyın ayrışmasıdır. Bu işbölümü sonucu, kır kente bağımlı oldu; kent kır üzerine egemen oldu. Kır, kent tarafından sürekli sömürüldü, aradaki uçurum büyüdü. Kent kır karşıtlığını kaldırmak toplumun köklü olarak dönüşümünü gerektirir. Bu karşıtlığa son vermek komünizmin ön koşuludur. Komünizm, kentle kıyın karşıtlığı kalktığı ölçüde gerçekleşebilir.

Leninist Programda bu karşıtlığa son vermenin devrimci yolları gösteriliyor.

Proletarya ile yoksul köylüler arasındaki uzak amaç birliği, yakın amaçlar için de vardır. Yakın amaç birliği genel olarak tekelci sermayenin ekonomik ve politik egemenliğinin yıkılması; yerine Demokratik Halk İktidarının kurulmasıdır. İktidar için ortak mücadele bu birliğin politik temelidir. Faşist devletin yıkılması, işçilerin köylülerin ve tüm halkların ortak politik hedefidir.

Faşist bir biçim almış olan devlet, Osmanlı militarist-feodal devletinin toprağı üzerinde boy verdi. Burjuvazi, militarist-feodal devlet makinesini ele geçirip, O'nu yetkinleştirmekten başka bir şey yapmadı. Böylece, despotizm ve gericilik devam ettirildi. Burjuva devlet makinesi militarist-feodal devletten devraldığı baskı ve zulmü devam ettirdi. Bu baskı ve zulüm, hem tüm halk kitleleri hem de köylüler üzerinde kesintisiz olarak sürdü.

Köylüler Osmanlı devletinde ağır vergiler altında ezildi ve baskı altında tutuldu. Bunun yanında devletin ordusunu oluşturanlar gene köylülerdi. Askerlik bu günden farklı olarak çok daha uzun sürüyor; sürekli savaş içinde olduğundan askere gidenler uzun süre evinden koparıyordu. Bu dönem gidip de dönmeyen askerlerin öyküleri ve ezgileri ile doludur. Köylüler feodal sınıf için çocuklarını askere gönderiyor ve onlar için savaşıyorlardı. Tüm bunlara karşılık ağır vergiler ve jandarma zulmü altında inim inim iniyorlardı. Bu dönem, Osmanlı köylüsü için zor ve ağır bir dönem oldu.

Köylülerin bu durumu burjuva egemenliği altında devam etti. Kurulan TC devleti, feodal sınıfla uzlaşma içinde olduğundan, köylüler hem feodalitenin zulmüne uğradılar hem de burjuvazinin. Burjuvazinin zulmü, jandarma baskısı, Kürdistan'da da ulusal baskı biçimleri ile sürekli hale geldi. Kısacası, köylülerin yaşamı esas gücünü kendisinin oluşturduğu burjuva ordusunun baskısı altında geçti.

Gerçek anlamda toprağına sahip olmayan köylüler, süreç içerisinde sınırlı olarak varolan topraklarını da yitirdiler. Köylülerin topraklarından ve üretim araçlarından uzaklaştırılması yıllarca devam etti. Köylülerin topraklarından uzaklaştırılması Kürdistan'da ise, ulusal baskı sonucu Kürt köylülerinin zorla göç ettirilmesi biçiminde gerçekleştirildi.

Bu yüzden köylülerin, kendini ezen ve baskı altında tutan faşist devletin yıkılmasında yaşamsal çıkarları vardır. Faşist devletin yıkılması, bu nedenle, proletarya ile yoksul köylülerin militan ittifakının ortak hedefidir. Ancak faşist devletin yıkılmasına yönelik bir ittifak yaşam bulur ve kalıcı hale gelir.

Köylüleri örgütlerken karşımıza çıkan önemli sorunlardan biri de din sorunudur. Bilindiği gibi din etkisini en çok toplumun geri kesimleri üzerinde gösterir. Kentlerin geri kesimlerinde olduğu gibi,

geri olan kırsal alanlarda da dinin büyük bir etkiye sahip olması rastlantı değildir. Bunun temel nedeni toplumun kültürel olarak, politik olarak ve temel dünya görüşü olarak geri olmasıdır. Burjuvazi her zaman toplumun bu geri ve bilinçsiz kesimlerinden yararlanmıştır. Köylüleri burjuvazi ve dinin etkisinden kurtarmak için sabırlı, titiz ve kararlı bir uğraş verilmeli.

Dinin toplum üzerindeki etkisini kırmanın esas yolu eleştiri değildir. Dinin ve tüm gerici felsefi sistemlerin dönüştürücü gücü devrimdir. Halk kitleleri devrime katılarak, devrim sayesinde kendilerini eski dünyaya bağlayan tüm bağlardan kurtarırlar. Dinin eleştirisi, bu temel gerçek unutulmadan yapılmalı. Dine karşı mücadelede köylülerin ikna edilmesi esas alınmalı. Köylüleri bizden uzaklaştıracak yöntemlerden kaçınmalıyız.

Kırsal alanları ele alırken, bu alanları dar anlamda yalnızca köylerle sınırlı görmemek gerekir. Kırsal alanlar ekonomik olarak, politik ve kültürel olarak kentlerle sıkı ilişki içindedir. Özellikle taşra kentleri (il ve ilçeler) köyler üzerinde mutlak bir etkinliğe sahiptir. O halde mücadelede bu alanlarla birlikte ele alınmalı.

Taşra kentlerinin toplumsal konumu burada önem kazanır. Bu kentlerin nüfusunun esasını orta sınıflar oluşturur. Orta sınıf ise küçük burjuvaları içerir. Büyük burjuvalar da olmakla birlikte, esas toplumsal güç küçük burjuvalardır. Taşra küçük mülk sahipleri (dükkâncılar, komisyoncular, bayiler, zanaatçılar vb.) konumlarını sürdürdükçe kendilerini burjuva sayarlar. Kendilerini burjuvaziye ve devlete bağlı hissederler. Hem ekonomik konumları gereği, hem de kapitalist sisteme bağlılıkları nedeniyle gericidirler. Egemen burjuva sınıfın taşradaki toplumsal temelini oluştururlar. Gene bu yüzden burjuva partilerinin, dinci ve faşist partilerin toplumsal dayanağı ve gücü durumundalar.

Maraş katliamı, Çorum katliamı, Sivas katliamının taşra kentlerde olması rastlantı değildir. Buralar, sivil ve dinci faşistlerin güçlü oldukları yerlerdir. Kırlarda örgütlenirken, kırlar üzerinde etkisi olan gerici kentlerin konumları göz önünde tutulmalı. Köylüleri kurtarmak demek, onları ezen ve baskı altında tutan gerici kentlerin egemenliğinden kurtarmak demektir. Eğer gerici taşra kentleri içerden örgütlenerek gericiliği düşürmek olanaklı değil-

se; buraları devrimci köylerle kuşatmak doğru bir politika olur. Bu politika genel değil, yerel olarak ve tamamen somut biçimde değerlendirilmeli.

Büyük sanayi kentleri devrimci ayaklanmaya giriştiğinde, tekelci güçler, bu devrim merkezlerini, gerici taşra kentlerine dayanarak kuşatmak ve yıkmak isteyecektir. Buna izin vermemenin yolu, devrim üzerine yürümek isteyecek olan gerici taşra kentlerini, devrimci kentler ve köyler tarafından kuşatmak ve etkisiz hale getirmektir.

Devrim mücadelesinin bir iç savaş biçiminde gelişim gösterdiği göz önünde bulundurulursa, tüm kentleri yakından bilmek, onların sınıfsal konumlarını doğru olarak çözümlenmek mücadelenin seyri için çok önemlidir. Şimdiden kimi kentlerin iç savaşta hangi safta yer alacağı ortaya çıkmıştır. Örnek vermek gerekiyorsa faşistlerin etkinlik gösterdikleri Yozgat, Erzincan, Erzurum, Kastamonu, Kırıkkale, Maraş ve İç Anadolu'nun bir çok kentinin karşı devrim safında yer aldığını söyleyebiliriz. Buralardaki tüm kitleler karşı devrimci değildir, ancak etkinlik faşist güçlerin elindedir. Bu tür alanla da faşizmin baskısını kırmak için içerde militan mücadele verirken, aynı zamanda yakın bölgelerde, devrimi destekleyecek olan kent ve köylere dayanarak, gerici kentlerin üstüne yürümeliyiz. Bunun için devrimci köy ve kentleri silahlandırmalıyız.

DEVİRİMCİ KÖY KOMİTELERİ

Köylüler arasında devrimci çalışmanın yaklaşık 30 yıllık tarihi var. Bu dönemde, örgütlenme alanında önemli birikimler sağlandı. Her Leninist kadro bu birikimi incelemeli, irdelemeli ve özümlemelidir. Kırsal kesimdeki örgütlenme çalışmaları, sağlanmış olan birikimlere dayandırılmalı. Ne var ki, örgütlenme ve mücadele alanındaki birikimler olduğu gibi alınmayacak, eleştiri süzgecinden geçirilecektir. Geçen süre içinde, toplumda ve köylülükte belirgin değişimler yaşandı. Köylülerin toplumsal konumunda değişim yaşanırken, buna karşılık, örgütlenme politikası eskisinin tekrarı biçiminde olmaz. Bu anlamda, her militan, toplumun maddi yapısındaki değişimleri bilince çıkarmalı; örgütlenme politikasını bu temele oturtmalı.

Köylülüğün toplumsal yapısında değişim getiren etken, kapitalizmin kırlarda gelişmesi ve derinleşmesidir. Kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak,

köylüler üretim araçlarından uzaklaştırıldılar. Topraktan ve üretim araçlarından kopartılan köylülerin maddi yaşamı sürekli olarak bozulmaya yüz tuttu. Bir zamanlar, toprakları üzerinde mutlu yaşam içindeyken, birden bire topraksız, aç ve yoksul bir yaşama mahkûm oldu. İşsizlik ve açlığın verdiği dürtüyle, fabrikalara ve kentlere doğru "umut" yolculuğuna çıktı. Umudun yolu çok çetin, bedeli ise ağırdı. Bölükler halinde kentlere gidenler, uzun süre daha işsiz ve yersiz kaldılar. Açlık orada da yakalarını bırakmadı. Boğaz tokluğuna iş bulanlar, kendilerini şanslı sayarken, iş bulamayanlar ise lümpen proleterler arasına katıldılar.

Değişim köylülüğün nüfus yapısını da etkiledi. Yakın zamana kadar, köylerin nüfusu, kent nüfusunun ilerisindeyken, son zamanlarda, kent nüfusunun gerisine düştü. Kentlere doğru yapılan nüfus hareketi sonucu, köyler büyük oranda boşaldı.

Kırlarda sınıf farklılaşması tüm hızıyla sürüyor. Zengin köylüler, burjuvalaşma yoluna girerken, az topraklı ya da topraksız olanlar ise, kentlere gidenlerden daha derin yoksulluk içinde bulunuyorlar. Kır yoksulları ne yaşamlarını sürdürebilecek durumdadır, ne de kültür edinme olanağına sahiptir. Yaşam O'nun için her geçen gün çekilmez hale gelmektedir.

Kapitalizm, köylülerin ekonomik ilişkilerini de değişime uğrattı. Eski üretim ilişkileri içindeyken, birbirleriyle ekonomik ilişkiler içindeyken; kapitalizmin egemen duruma gelmesiyle, ekonomik ilişkiler, kentlerle gelişmeye başladı. Pazar ve kentlerde kurulan ekonomik ilişkiler, köylülerin toplumsal yaşamını tamamen alt-üst etti. Köylülük çözüldü. Geleneksel yaşam, burjuva yaşama teslim oldu. Köylüler için değerli olan ne varsa, meta ve para ile değişime girdi. Feodal toplum için çok önemli olan "onur ve namus" kavramlarının yerini, kapitalizmin kavramları aldı.

Köylüleri örgütlerken bu maddi ve sınıfsal gerçeklerden hareket edilmeli.

İlk olarak örgütlenmesi gerekenler yoksul köylülerdir. İçinde buldukları açlık ve yoksulluk koşullarından dolayı en çabuk örgütlenecek olanlar yoksul köylülerdir. Bir taraftan topraklarından edilmişlerdir, diğer taraftan yaşamlarını sürdürecekt geçim araçlarından yoksunlar. Tam bir yıkım içinde olan kır yoksulları, zamanla, çıkarlarının zengin köylü-

lerden farklı olduğunu kavrarlar. Bu süre içinde, deneylerin yardımıyla, ancak sınıf mücadelesine katılırlarsa gereksinmelerini karşılar ve yaşama şansına sahip olacaklarını anlarlar. Sınıf mücadelesine katıldıkça, bilinçlenir, bilinçlendikçe örgütlenmeye daha yatkın duruma gelirler.

Yoksul köylülerin küçük mülk sahibi köylülerden ayrı olarak örgütlenmesine dikkat edilmeli. Özellikle ayrışmanın ve sınıfsal çatışmanın geliştiği alanlarda ayrı örgütlenmenin maddi temelleri olunmuş demektir. Küçük mülk sahipleriyle birlikte örgütlenmenin zorunlu olduğu hallerde bile sınıfsal farklılık göz önünde bulundurulmalı. Yoksul köylüleri ayrı olarak örgütlemenin bir nedeni de amaç farklılığıdır. Küçük köylüler, sermaye baskısının kalkmasını isterken; yoksul köylüler, kendilerini tam bir kurtuluşa götürecekt olan devrim için mücadele ederler. Bu nedenle yoksul köylüler diğer tüm mülk sahiplerinden ayrı olarak örgütlenmelidir.

Devrim mücadelesinde potansiyel bir güç olan küçük köylülerin örgütlenmesi de hareketin başarısı için büyük öneme sahiptir. Küçük köylü esas olarak emekçidir. Ailesiyle birlikte toprağı kendi hesabına işler. Çıkan ürün yaşamını zor devam ettirir. Kuraklık vb. nedenlerin yanında, işleri iyi gitmediği zaman tam anlamıyla iflas eder yoksullaşır. Tarım girdilerinin fiyat artışları, bankalara, tüccar ve tefeciye olan borçları yüzünden soyulup soğana çevrilir. Ölmez ancak sürünür.

Kapitalizm tarafından sürekli mahvedilen ve yıkıma uğratılan küçük köylü bu yüzden anti-kapitalist kesilir. Ne var ki, onun anti-kapitalizmi, eski üretim ilişkilerine dönme biçimindedir. Bu yönüyle gericidir. Küçük köylünün anti-kapitalizmi, proletaryanın toplumsal devrimine bağlanırsa doğru bir temele oturur.

Küçük ve yoksul köylülerin örgütlenmesi demek, kırsal devrimleşmesi demektir. Çünkü kırsal alanın esas nüfusunu emekçi olan bu köylüler oluşturur. Bu aynı zamanda halk devriminin toplumsal tabanının genişlemesi anlamına gelir. Kır emekçilerinin kesin desteğini alan kentler devrimi daha başarılı olarak yerine getirir. Bu yüzden kent proletaryası kır emekçilerini örgütlemek mücadelelerine önderlik etmek için daha enerjik davranır.

Kır emekçilerini hangi araçlarla örgütlemeliyiz.

1914 Rusya'sında köylüler tarafından esir alınmış bir alman askeri

Kır emekçilerinin örgütlenme araçlarından biri Devrimci Köylü Komiteleridir. Komiteler, yoksul köylü komitelerinin yanında küçük köylüleri de kapsayacak karma komiteler biçiminde de oluşturulur. Devrimci Köylü komiteleri, köylülerin günlük sorunlarının çözümü için mücadele verirken, aynı zamanda devletin yıkılması içinde mücadele verirler. Bu amaçla mücadelenin ekonomik ve politik araçlarını bir araya getirirler. Yani bir taraftan tarım girdi fiyatlarını, genel fiyat artışlarını, vergileri vb. protesto eylemlerine başvururken; diğer taraftan büyük toprakları ve devlet ürün silolarını işgal etme eylemlerini geliştirirler, aynı zamanda devlet güçlerine karşı silahlı politik eylemlere yönelirler.

Devrimci Köylü Komiteleri bu konularıyla MÜCADELE ORGANLARIDIR. Devrim mücadelesinin gelişimine bağlı olarak görevleri de değişir. Bugünün mücadele organları olan komiteler, mücadele yükseldiğinde AYAKLANMA VE DEVRİM ORGANLARI durumuna gelirler. Halk Meclisleri oluşturulduğunda ise devrimci iktidar organlarının bir bileşeni olurlar.

Her örgütlenme gibi, Devrimci Köylü komiteleri de, aynı amacı benimseyen emekçi köylüler tarafından oluşturulur. Amaç birliği olmadan hiç bir örgütlenme ayakta kalmaz. Büyük toprakların zor alımı, tüm toprakların kamulaştırılması; faşist devletin yıkılması, sermaye egemenliğine devrim yoluyla

la son verip, yerine Demokratik Halk İktidarı'nın kurulması DKK'nin ortak amacıdır. Bu amacı benimseyenler komitelerde yer alırlar. Komiteler, farklı sosyalist eğilimleri dıştılamazlar; DKK'leri ile aynı amacı kabul etmeleri halinde komiteler onları da içerecektir.

Ancak yoksul ve diğer emekçi köylüler tarafından oluşturulan ve onlara dayanan örgütlenmeler ayakta kalabilir. DKK'lerinin başarısı ve geleceği, devrimci köylü hareketine dayanmasına bağlıdır. Bizim anlayışı-

mıza göre DKK'lerin emekçi köylü hareketinin kendisi olmalıdır. Kır emekçileri, böylesi örgütlenmeleri yaratma potansiyeline ve birikimine sahipler. DKK'lerinin oluşturulması kendiliğinden gelişmeye bırakılamaz. Parti, DKK'ni bilinçlice ele almalı, örgütlenme sürecini hızlandırmalıdır.

Kır emekçilerinin devrimcileşmesinde pratik eylemlerin yanında, eğitim çalışmalarının da büyük önemi vardır. Köylülerin eğitim, kültür ve bilinç yönünden gerilikleri göz önünde bulundurulursa, devrimci eğitimin önemi kendiliğinden anlaşılır. Köylüler, toplumsal koşulları nedeniyle her konuda "dar" yaklaşımlara sahipler. Dar köylü yaklaşımı devrimci eğitim yoluyla, proletaryanın bilimsel dünya görüşü yoluyla aşılır. Bu açıdan devrimci eğitim çalışması DKK'sinin vazgeçilmez görevidir. Parti bu konuda önder rol oynamalı, köylülere devrimci politik bilinç götürmek, köylüler arasında sosyalizm propagandası yapmak için yoğun bir çaba içerisinde olmalı. Tüm olanaklar kullanılarak sosyalist materyaller ve parti yayınları köylülere ulaştırılmalı. Devrimci bilinçle donanmış köylüler, önlerine çıkan her türlü zorluğu ve engeli yenecek güce kavuşurlar.

Köylüler arasında çalışma yapan kentli devrimciler propaganda ve ajitasyonda kesinlikle köylülerin anlayacağı dili kullanmalı. İşlenen konular açık ve ikna edici olmalı. Köylülerin kültür düzeyi küçümsenmemeli. Tüm geriliğine rağmen, köylülerin ken-

di kültürleri vardır. Ne var ki, köylü kültürü denen şey, feodal ve burjuva kültürle karışık bir kültürdür. Halk kültürünü sahiplenmek adına, gerici kültür yüceltilmemeli. Marksist eleştiri yöntemi burada da kullanılmalı, kültürde ve düşüncede gerici olan ne varsa tümü bilimsel eleştiriden geçirilmeli. Bilimsel ve proleter kültür anlayışını köylülere kazandırmak için ısrarlı bir çaba içinde olunmalı.

Şimdiye kadar yapılan devrimci çalışma sonucu geniş bir köylü potansiyeli devrimci mücadeleye çekildi. Köylüler uzun yılları alan devrimci çalışma sayesinde devrimci görüşlerle tanıştılar, zulüm ve sömürü koşullarından nasıl kurtulacaklarını öğrendiler. Devrimci köylüler, örgütlü safların her zaman önemli bir oranını oluşturdular. Böylece devrim mücadelesi köylüleri de kapsayacak biçimde genişledi ve güçlendi. Bugün mücadeleye kazanılması gereken, henüz örgütsüz olan çok geniş köylü potansiyeli vardır. Bu potansiyeli eyleme ve örgütlenmeye dönüştürme, devrimin pratik görevi olarak önümüzde durduğu bu günlerde her zamankinden daha da önem kazanmıştır. Bu nedenle DKK'ni örgütlemek ertelenemez ivedi bir görevdir.

DEVİRİMCİ KÖYLÜ MİLİSLERİ

Zora dayalı devrim mücadelesinde, halkın silahlanması, mücadelenin silahlı halka dayanması devrimin ön koşuludur. Silahlanmış bir halka dayanmayan devrim mücadelesi başarıya ulaşamaz. Güçlü, tepeden-tırnağa modern silahlarla donatılmış militarist-faşist bir devlet başka hiç bir yolla yıkılamaz. Üstelik askeri-bürokratik devletin, sivil ve dinci faşist bir kitle gücüyle desteklendiği gerçeği göz önünde tutulursa, sistemi yıkacak olan halk kitleleri için silahlanmak ve silahlı eylemlerde bulunmak zorunlu bir ön koşuldur.

İç savaş ve devrimci durum koşulları, bu koşulları karşılayacak örgütlenmelerin yaratılmasını zorunlu hale getirir. Döneme denk düşen örgütler yaratılmadan, sürece müdahale edilemez. Döneme denk düşen örgütler Devrimci Halk Komiteleri ve Devrimci Halk Milisleri'dir. Halkın milisler biçiminde örgütlenmesi, devrim yoluyla kurulacak Hak Egemeliğinin temellerinin şimdiden döşenmesi anlamına gelir. DHM ilk önce savunma birlikleri biçiminde oluşur.

Bu aşamada görevi, faşizmin her türden saldırısını karşılamak, faşist güçleri yıpratmak ve güçten düşürmektir. Mücadelenin gelişimine bağlı olarak milislerin görevleri de değişir. Bugün savunma birlikleri biçiminde oluşan milisler, çatışmanın şiddetlenmesi ve genişlemesi halinde saldırı birlikleri biçimini alırlar. Doğuşu ve bugünü bu şekilde olan DHM'lerinin geleceği ise devrimci iktidar organlarının kitle içindeki dayanakları biçiminde olacaktır.

Kentlerde ve fabrikalarda silahlı işçi milisleri örgütlenirken, kırsal alanlarda ise Devrimci Köylü Milisleri örgütlenmelidir. DKM'leri, kır emekçilerini silahlandırır ve örgütlü olarak devrime hazırlar. Bu görevin yanında, kır emekçilerinin günlük ilişkilerini düzenleme vb. işlerle uğraşırlar. Devletin kendi yanına olan köylüleri silahlandığı bu günkü koşullarda, köylülerin, faşizme karşı mücadelede silahlanması ve milisler biçiminde örgütlenmesi ivedi bir hale gelmiştir. Faşizme karşı olup ta, faşist saldırılar karşısında kendini savunmak amacıyla silahlanan köylüler bilinçli ve örgütlü mücadeleye kanalize edilmeli. Faşizmin kırsal kesimde örgütlenmesi, köylülerin devrimci milisler biçiminde örgütlenmesini de beraberinde getirmiştir. Faşist şiddet karşı şiddeti getirmiştir. Devrimci şiddetin koşulları her geçen gün daha da olgunlaşıyor. Kır emekçilerinde silahlanma ve kendini savunma eğilimi sürekli gelişim gösteriyor. Devrimcilerin görevi, devrimci şiddetin organları olan silahlı devrimci köylü milislerini tüm kırsal alanlarda örgütlemektir.

İlk başlarda birbirinden kopuk, dağınık ve merkezileşmeden uzak olan DKM'leri, Devrimci Halk Ordusunun oluşumuyla birlikte, doğrudan devrim ordusu tarafından yönlendirilecektir. Ancak bu şekilde yönlendirilen ve merkezileşen milisler, genel silahlı mücadelenin bir parçası haline gelirler. Silahlı halk, merkezi sıkı disiplinli devrimci ordu tarafından birleştirilip harekete geçirilmeden hedefine ulaşamaz. Devrim, tüm silahlı halk güçlerinin, tüm yıkım güçlerinin, kurulu sosyal düzene karşı yöneltilmesi ile zafere ulaşır.

Uğur GÜNDÜZ

ANARKO SENDİKALİZMİN SLOGANI: GENEL GREV

Fırtınalı günler yaşıyoruz, ama bunu söylemek için marksist olmaya gerek var mı? Olaylara ait bilgisi sadece gözleri ve kulaklarına dayanan bir kimse için bile reddedilemeyecek bir gerçek. Marksistler ya da genel olarak sosyalistler arasında, üstünden atlanmayacak bu gerçekliğin siyasal anlamı oldukça farklılaşıyor. İnsan bu farklılığın sadece kavramlarda anlaşamamaktan kaynaklı olduğunu düşünmek istiyor. Ne yazık ki bu kadar basit değil. Çünkü söz konusu olan patlamaya hazır bir toplumdur. Bu patlamayı gerçekleştirecek, bu fitili ateşleyebilecek miyiz; yoksa elindeki olanakları değerlendirmeye cüreti ve esnekliği bulunmayan "devrimciler" olarak tarihe mi geçeceğiz. Sorun bu kadar derin; ayrımlar ve farklılıklar tarih önünde bu kadar acımasız sonuçlar ve yargılara gebe.

Evet, fırtınalı günler yaşıyoruz: tarihin her döneminde olduğu gibi, insanlığın önemli hataları arka arkaya ve yeniden canlanıyor, ama çok kısa bir süre için ve hemen sonra tarihe yeniden gömülmek üzere...

Emekçilerin, fırtınayı yaratan mücadelelerinin eteklerinde reformizmin, ekonomist ve anarko sendikalist biçimleriyle yeniden güçlendiğine tanık oluyoruz. Reformizm hiç bu kadar örgüte ve çevreye bulaşmamıştı ve işte bu yüzden kendini hiç bu kadar devrimci görünümde sunmamıştı. Ama, derinliğine ve yaygınlığına yaşanan devrimci ortam nedeniyle, reformizm bile devrimci bir görüntüden başka bir biçimde yaşayamaz. Bu nedenle reformizm, bir devrim olanağını reddetmeden, ancak onu bilinmez bir geleceğe erteleyerek, işçi sınıfının ve emekçilerin en geri kesimlerinin bilinçlerine hitap ederek, yığınların devrimci potansiyellerine en küçük bir güven bile duymayarak; devrimci içgüdüleri ile geri bilinçleri arasında sıkışan emekçilerin içinde güç ve varlıklarını koruyorlar. Tıpkı 1871 Paris Komünü öncesi canlanan bakunincilik, 1905 fırtınası öncesinin ekonomizm ve menşevizmi, ya da birinci emperyalist savaş sonrası devrimci bir patlamaya hazır olan Avrupa'da ortaya çıkan sol komünizm çocukluk hastalığı gibi: yine bir devrimci kabarış içinde yükselip, kısa bir süre sonra yeniden tarihe gömülecek olan insanlığın hatalarından ekonomizm ve sendikalizmin Türkiye'deki görünümü, bütün

yönleriyle açığa çıkartılmalıdır. İşte Türkiye'de anarko sendikalizmin ve ekonomizmin en öne çıkan görüntüsü, "genel grev, genel direniş" sloganında beliriyor.

Ekonomizm ve anarko sendikalizmi birbirinden tamamen ayrı iki sapma olarak ele almak mümkün değildir. Her ikisinin de Türkiye şartlarında bir iç bağlantısı var. Bu bağlantıyı öncelikle ortaya çıktığı devrimci ortamın içinde bulabiliriz. İki sapma da aynı dönemin ürünleridir. Uzun ve karanlık bir dönemin sonrasında yavaş yavaş gücünü arttıran kitle hareketi, şu veya bu örgütün tek başına belirleyiciliğini kat be kat aşmış, hareket büyürken bir çok devrimci örgüt kendi dar propaganda çevreleri içinde kalmıştır. Birdenbire yığın ajitasyonuna geçen bu örgütler, şimdi ekonomizmin ve anarko sendikalizmin taşıyıcısıdır. Bu çevrelerin hepsinde küçük burjuvaziye özgü güce tapınma özelliği var, yığınların fırtınalar yaratan mücadeleleri karşısında, kendiliğinden gelen bu güce tapınmaları kaçınılmaz oldu.

Yaşanan süreç, ekonomik talepli kitle eylemlerini öne çıkarırken, öz ve biçim arasındaki ilişkiyi anlayamayan, özellikle devrimci atılım dönemlerinde olağanüstü artan ve hızlanan olayların içinde, gelişeni güçleneni, dinamik olanı bulup çıkaramayan küçük burjuva düşüncesi için, her şey görünenden ibarettir. Ekonomik taleple sokağa çıkan insanlar da bu eylemin siyasal anlamı ne olursa olsun, ekonomik bir eylem yapmış olurlar; sendikal haklar için sokağa çıkanlar ise sendikal eylem yapmış olurlar: Bu sığ değerlendirmeler küçük burjuva bakış açısının sonuçlarıdır. Bir çok dergi ve çevre, işçi sınıfının ve emekçilerin mücadelesini ortaya çıkıp kendisine sunduğu görüntüyü temel alarak değerlendiriyorlar. İki örnek vermek yeterli: Birinci değerlendirme Atılım gazetesine aittir. Atılım'a göre işçi sınıfı eylemlerinin siyasal anlamı, reformist ve kendiliğinden olmalarıdır. Emekçilerin mücadelelerinin şu anda kendiliğinden bir seyir izliyor olması doğrudur. Ancak bu kendiliğindenlik eylemlerin siyasal anlamının reformist olduğunun bir kanıtı değildir. Atılım ve benzerleri için, yığınların kendi devrimci içgüdüleri ve bilinçleri yoktur. Gerçekte, kitlelere güvenmemekle birleşen bu düşünce her kendiliğinden eylemi reformizmle yaftalandırabilir. Ama

marksizm bir çok büyük devrimde bize, bu küçük burjuva görüş açısını yerle bir eden gelişmeler ve olaylar gösteriyor. Örneğin 1905 devrimini başlatan , papaz Gapon gibi bir gericinin peşinden giden geri bilinçli yığınlar değil midir? En geri bilinç ve ön yargılarla baba olarak gördükleri Çar'a yalvarmaya giden yüzbinler, bu eylemleriyle kendi bilinçlerinden bağımsız olarak devrimci bir kalkış yaratmadılar mı? Yığınlar eğer Türkiye'de grevli toplu sözleşmeli bir sendika hakkı için sokağa çıkıyorlarsa, küçük burjuva düşünceye göre bu, sendikal reformist bir eylemdir. Ama bu istemlerin verili siyasi ve toplumsal koşulda, bir dizi devrimi gerektirdiği ya da daha anlaşılır bir dille söylersek; bu istemin hem burjuvazi hem de emekçiler için bizzat ekonomik ve siyasi krizin birbirlerini derinleştirip arkadan ittikleri bir ortam sayesinde ölüm kalım sorunu haline geldiğini ve gerçekleşmesi için, burjuva egemenliğinin çok ağır bir darbe yemesi gerektiğini anlamak çok mu zor?

Siyasal olarak burjuvaziden kopmamanın en önemli belirtilerinden biri her şeyi ve her olayı sarı renkte görmektir. İşte size bu konuda bir örnek; Ekim, sınıf hareketini bakın nasıl değerlendiriyor:

"Sınıf hareketi **son derece** geridir, politik yönden **oldukça** zayıftır, örgütsel bakımdan gelişmemiştir."

Altı çizili ibarelerin siyasi anlamını tartışmak boşuna bir çaba olacak. Bu değerlendirme 20 Temmuz genel eyleminden sonra yazılmıştır. Bu eylemden, ekonomistlerin bekledikleri sonuçlar çıkmadığı için, hayal kırıklığı ile yazılmış satırlar olabilir. Ama biz bu sarıya boyanmış değerlendirmelerle uzun uzadıysa polemige girmeyeceğiz, bunu bir çok kere yaptığımız için gereksiz bir tekrar olur. Yalnızca, Aras Kargo işçilerinin işgal eyleminde kullandıkları molotofları ve Gebze direnişçilerinin polis ve sivil faşistlerle girdikleri kavgaları hatırlatacağız. Sadece bu iki olay bile, hareketin geldiği aşamayı milyonlarca sözcükten çok daha fazla anlatmıyor mu?

Tüm ekonomist ve anarko sendikalist sapmaların günümüzdeki değerlendirmeleri aynı çapta. Böylesi değerlendirmelerden sonra ekonomizmin ve anarko sendikalizmin aynı pratik platformda buluşmaları için tek bir adım yeter. İşte o adımı da genel grev genel direniş sloganı ile atıyorlar.

ENGELS, LENİN VE GENEL GREVİN SINIF SAVAŞIMINDAKİ YERİ

Türkiye devrimci hareketi en çok teorik sıklık tarafından teslim alınmıştır, polis tarafından değil. Proletaryanın en ileri kesimine toplumsal olarak da-

yanmayan, bu nedenle marksizmin bütünsel dünya görüşünün şu veya bu yönünü kavrayabilip öne çıkartan bir siyasi çizgi, bu sıklığı günümüze kadar taşıyan dinamik güç oldu. Oysa ki proletarya, en ileri üretim ilişkileri içinde bulunmasıyla, en modern üretim biçimine bağlanmasıyla, marksizm onda maddi gücünü bulmuştur. Elbette ki, işçi sınıfının en geri bilinçli kesimine seslenip politikada onları temel alanların, sınıf savaşımında marksizm-leninizmin bütünselliğini yakalayabileceklerini sanmak, temelsiz bir düşünce olurdu.

Uzun bir süredir, genel grev sloganını ortaya atıp, politik hedef haline getirenlerden, her konuda yaptıkları marksist-leninist klasiklerden çarşaf çarşaf alıntılar yapmalarını boşuna bekleyip durduk. Genel grev konusunda kendilerini marksizm-leninizme dayandıramayacakları için bu eksiklikleri bize hiç de garip gelmedi. Öteki anarko sendikalistler gibi genel grev söz konusu olduğunda, bizzat bu konuda Engels ve Lenin'in çalışmalarını unutmış görünüyorlar. Genel grevi teorik olarak ele alışlarında da bu unutturma çabaları var. Böylece sınıf savaşımından Engels ve Lenin'i çıkartarak geriye kalanla marksizmi "devrimci sendikacılık" düzeyine indiriyorlar.

Öyleyse şimdi adımlarımızı, marksizmin bu ustalarında genel grev sorununu ele alışını izleyerek atalım.

İşe, genel grevin sınıf savaşımında sadece bir biçim olduğu gerçeğini hatırlatarak başlayalım. Bu noktada marksizmin eylem biçimlerine yaklaşımını tekrarlamakta yarar var. Her türlü soyut reçeteciliğe ve doktrinciliğe karşı olan, mücadele biçimlerinin önderlerin kafalarından çıkmadığını, uydurmadığını yükselen sınıf mücadelesi ile daha önce bilinmeyen yeni eylem biçimlerinin ortaya çıkabileceğini söyleyen marksizm, hiç bir eylem biçimini peşin olarak reddetmez: ancak onların ortaya çıkışları, için, kitle mücadelesine, kendiliğinden gelişen süreçlere azami dikkat gösterir. Öte yandan sınıf mücadelesinin sonsuz çeşitliliği içinde hangi mücadele biçiminin öne çıkacağı, biçimler arasındaki ilişkinin nasıl olacağını, tarihsel olarak incelenmesini yararlı görür. Yani ekonomik değişimin ve savaşımın koşullarının an be an değişimini hesaba katar.

Bilindiği gibi 1848 devrimlerinin temel savaşım biçimi barikat savaşıydı. Çoğu ortaçağdaki feodal dönemden kalma, en fazla bir kale hendeğinin ya da bir kale surunun çevrelediği, bu yüzden de ince ve dar sokakların labirent gibi uzandığı şehirlerin yerini, burjuvazinin 1848 devrimlerinden çıkardığı derslerle, geniş bulvarlı ve caddeli kentler almıştı.

Havan topunun geliştirilmesi ile birlikte barikat savaşlarındaki üstünlüğü burjuvazi ele geçirmişti. Bu nedenle, Engels, barikat savaşlarının artık eskisi gibi önemli bir rol oynayamayacağını tespit ediyor. Böylece gelişen ekonomi, sınıf savaşımının ders ve tecrübeleri, bir mücadele biçimini temel olmaktan çıkarıyor. Öte yandan, bombaların çapının küçülüp etkisinin artması ile yeni bir mücadele biçimi, gerilla mücadelesi ön plana geliyordu. 1905 Moskova ayaklanması, bu iki biçimin başarılı bir bileşimini verirken, yeni tipte barikat savaşlarının habercisi oldu. İşte bu şekilde marksizm, hiç bir mücadele biçimini reddetmeden, yeniyi ekonominin ve sınıf savaşımının gelişen evreleri içinde arayan bir anlayışla mücadele biçimlerini araştırır, bulup çıkartır.

Marksizm genel grev sorununu aynı yaklaşımla ele alır ve peşin olarak reddetmez. Toplumsal her olguya olduğu gibi genel greve de tarihsel açıdan yaklaşır. Bu nedenle Engels, 1873'te genel grev sorunuyla karşı karşıya kaldığında onu reddetmişti. Ama Lenin, bu kez, çok farklı toplumsal ve siyasal koşullar altında, 1905 devriminde, ancak belirli tarihsel koşullarda genel grevin temel mücadele biçimi olarak ele alacağını kabul ediyor. Şimdi marksist ustaların, bu farklı tarihsel koşulları tahlil edişine daha yakından bakalım.

Bilindiği gibi Marx ve Engels kurucusu oldukları I. Enternasyonal içinde en çok bakunincilerle çatışmışlardı. Bakunincilerin ipliği pazara çıktıkça, bu grup, I. Enternasyonal içinde gizli bir hizip örgütledi. Bu hizibin en güçlü olduğu yerlerden biri İspanya idi. Ve 1873 İspanya olaylarında bakuninciliğin, devrim yapamamanın teorisi olduğu açığa çıktı.

Genel olarak bakuninciler proletaryanın siyasal eylem yapmasına şiddetle karşı çıkıyorlardı. Burjuvazinin sınıf savaşımıyla geriletilebileceği olasılığını "ölümsüz proleter ilkeler" adına reddediyorlardı. Her türlü teoriyi reddetmeye dayanan ideolojileri, proletaryanın burjuvaziye otoriter yollardan kabul ettirebileceği reformları burjuvazinin araçlarıyla kirlenmemek adına reddediyorlardı. "Salt proleter bir araç olarak" genel grev, bakuninciler için toplumsal bir devrimin en önemli aracıydı. Bunun dışındaki bütün siyasal yolları ilkelere düşmanlık olarak görüyorlardı.

Engels 1873 yazında İspanya'daki olayları tahlil ederken, genel grev sorununu enine boyuna tartışıyor. Konunun açıklığa kavuşması için bu uzun ama gerekli alıntıyı buraya koyacağız:

"Genel grev bakuninci programda, toplumsal devrimin sökün etmesi için kullanılacak bir kaldıraçtır. Bir ülkenin hatta bütün dünyanın her meslekten

tüm işçileri sabahın birinde işi bırakırlar. Böylece çok çok dört haftanın sonunda yönetici sınıfları aman dilemeye ya da işçilerin üzerine saldırtmaya zorlarlar, ama o zaman işçiler kendilerini savunmaya ve bunu fırsat bilerek tüm eski toplumu alaşağı etmeye hak kazanır."

Alıntıyı burada yarıda kesip, bir iki açıklayıcı not eklemekte yarar var. Bakuninciler genel grevi toplumsal ve siyasal bilincin tek proleter aracı haline getirirken, grev sonucunda iflahı kesilmiş bir hükümet ya da ayaklanma için ölümsüz proleter ilkelere çiğnenmeyen meşru bir fırsatı düşünüyorlardı. Engels bunun bir hayalden öte olmadığını bakın nelele dayandırıyor:

"... ama bunun için kusursuz bir işçi sınıfı örgütünün ve dolu kasanın zorunlu olduğu herkesçe kabul edildi. İşte işin püf noktası! Bir yandan hükümetler, hele siyasal çekimsizlikle yüreklendirildiklerinde, hiç bir zaman işçilerin ne örgütünün ne de kasanın bu düzeye ulaşmasına izin vermeyecektir, beri yandan siyasal olaylar ve egemen sınıfların aşırı baskılarla sınırı aşmaları, proletaryanın bu ülküsel örgütü ve muazzam yedek fonları yaratmasından çok önce işçilerin kurtuluşunu hazırlayacaktır. Ama işçilerin böyle olanakları olsaydı, genel grev gibi dolambaçlı yol tutmanın gereği olmazdı." (Anarşizm, Anarko Sendikalizm, Sf.160)

Görüldüğü gibi Engels'in genel grevle ilgili düşünceleri çok net. Birincisi, toplumsal bir devrimin kaldıracı olacak genel grevin hazırlanmasının dolambaçlı bir yol olduğu tespiti yapıyor. İkincisi, böylesi bir genel grevi örgütlenme gücüne sahip proletarya, siyasal cesaretsizlik ve ataklıktan yoksunlukta ısrar ederse, bu, hükümeti saldırı yönünde cesaretlendirecektir ve eğer yeterli hazırlık yapılmamışsa, bu devrimin sonu olur. Üçüncüsü, bakuninci düşünceye özgü bir güven buradan çıkartılabilir: Burjuvazinin kendi iflahı kesilmeden proletaryaya karşı bir iç savaş açmayacağına dair bir güven.

Marksist ustalarda genel grev sorununu araştırmaya bir ara verip, günümüze bir göz atalım ve hemen yukarıda sözünü ettiğimiz bakuninci güvenin izlerini bulmaya çalışalım. Örneğin Atılım gazetesinin 9. sayısında, iç savaşa hazırlanmanın taktik adımı ve hedefi olarak genel grevin ele alınışında aynı güveni, işçi sınıfı genel grevi yaşama geçirebilecek örgütlülük ve bilince erişene dek, üretimden gelen gücünü kullanarak hükümetin iflahını kesecek en azından onu köşeye sıkıştırarak bir grevin hazırlığını tamamlayana dek, burjuvazinin iç savaşı başlatmayacağına olan güvenin açık etkilerini bulmak hiç de şaşırtıcı değil. Üstelik bu güveni, faşist olduğunu

kabul ettikleri bir egemenlikle karşı karşıya buldukları halde elden bırakmamaları düşünülürse, anarko sendakilizmle reformizm arasında sadece ince bir zar olduğunu çok rahatlıkla iddia edebiliriz.

Makalesinin devamında Engels, bir ayaklanma söz konusu olduğunda silahlı hükümet kuvvetlerine karşı genel grev önermenin hiç bir şey yapmamakla aynı anlamı taşıdığını belirtiyor. İç savaşın hazırlığının taktik bir hedefi olarak genel grevi önermek sanırız Engels'in aynı dehşetle karşılayacağı bir düşünce olurdu.

Genel grev sorunu Lenin'in karşısına 1905 devrimiyle birlikte çıkmıştır. Devrimin fırtınalı günleri geçtikten sonra, ama henüz ortalığın durulmadığı bir dönemde yazmış olduğu Gerilla Savaşı adlı makalesinde Lenin, ancak, belirli tarihsel koşullarda genel grevin temel mücadele biçimi olarak kabul edilebileceğini, başta 1905 deneyiminden yola çıkarak yazar. Ama nedir bu belirli tarihsel koşullar ve 1905 yılında nasıl ortaya çıkmıştır. Böylesi bir analiz bizi, marksizmin hangi koşullarda genel grevi reddetmeyeceğinin bilgisine ulaştıracaktır.

Bilindiği gibi, bir yanda kapitalist sömürü, bir yanda otokrasi, öte yanda ise, "halklar hapishanesi" olan Rusya'nın çoğunluğunu oluşturan ezilen ulus proletaryası üzerindeki baskıyla birlikte, proletarya üçlü bir baskının altında eziliyordu. Bilinçsizlik ve en bayağı ön yargılarla zincirlenmiş proletarya, 1895'lerden itibaren marksist grupların ve derneklerin etkisiyle ilk sınıf savaşımına girerler. Bu savaşımardan marksistlerin büyük bir prestijle çıkmaları üzerine çarlık yeni tedbirler almak durumunda kalacaktır. Sendikal örgütlenmesi yasak olan proletaryanın sınıf mücadelesi geliştikçe en azından bu gelişimi kontrol etmek amacıyla, çarlığın jandarma komutanı Zubatov ve bir papaz olan Gapon'a işçi dernekleri kurduracaklardır. Ve bu derneklere devlet memurları zorla işçi yazacaktı. Ama tarihin bir yargısıdır, gerçekler inatçıdır ve kendini mutlaka kabul ettirir. İşçi sınıfı tüm ön yargılarının etkisinde kalıp peşine düştüğü gericiliğe rağmen, tüm devrimlerin temel gücü olan ve İrlandalı marksist J. O. Collony'nin çok güzel ifade ettiği gibi, "kendi bilinci dışında bir gücün oluştuğunu gören" proletarya geleceği fethetmeye yöneldi. Çara verilmek üzere hazırlanmış bir dilekçe ellerinde bir pazar günü çıktıkları yürüyüş, binlercesinin canına ve kanına mal olacaktı. Ama bir matbaayı ele geçirip, tüm emekçileri silahlanmaya ve ayaklanmaya çağırın bir bildiri hazırlayıp çoğaltan küçük bir grup işçinin girişiminin olağanüstü etkisi oldu. Hemen ertesi gün, olayları protesto etmek için sokağa dökülen işçileri kısa sü-

rede tüm emekçiler izledi. Bu arada başta Polonya ve Litvanya olmak üzere, ulusal baskının yoğun olduğu yerlerde, bu protestolar, açıktan silahlı ayaklanma biçimini aldı. Protesto eylemiyle başlayan ve giderek genel greve dönüşen kendiliğinden gelen hareketlilik, başından bu yana silahlı savaşım biçimleriyle el ele gidiyordu. Bu durum önemlidir, çünkü genel grev bir silahlı ayaklanmanın mutlaka geçilmesi gereken bir ön safhası olarak düşünenlere tarihin verdiği bir derstir.

Öte yandan, devrimi Avrupa'da sürgünde karşılayan Lenin ve Bolşevik önderler, devrimin hangi yönde gelişeceğini incelemek üzere, başta Marx ve Engels'in askeri ve ayaklanma üzerine yazdıkları yazıları okudular. Bolşevikler ilk kongrelerini, bu fırtına içinde topluyorlar. Rusya'da genel grevler yaşamı alt üst ederken, Bolşevikler kongrede silahlı ayaklanmanın hazırlıklarının âcilen tamamlanması, genel silahlanmanın yaşama geçirilmesi ve ele geçirecek iktidarın gerçek niteliği üzerine karar üstüne karar alıyorlar. Bu dönemde yazılmış olan İki Taktik, tamamen iktidar sorunu ve onu ele geçirmenin tek yolu olarak silahlı ayaklanmayı konu almaktadır. Bu kongrede genel grev ve bu savaşım biçimi üzerine tek bir karar yoktur. Bolşevikler ve Lenin önemli bir toplumsal olgu haline gelen genel grevi gözden kaçırmışlar mıydı, ya da görmezden mi geldiler? Hayır! Bolşevikler, sadece gelişen ve güçlenen ama aynı zamanda son sözü söyleme gücü olan silahlı ayaklanmayı genel grevin önüne çıkardılar. Tamamen kendiliğinden gelişen ve yalnız proletaryayı değil, küçük dükkân sahiplerini, zanaatçıları, doktorları, devlet memurlarını içine alacak denli genelleşen grevleri bir veri olarak ele alıyorlardı ve Lenin'in İki Taktik'te üzerine basa basa söylediği gibi:

"Hiç kuşku yok ki, işçi sınıfının eğitimi ve örgütlenmesi için henüz yapacak çok şey var, ama şimdi en önemli olan, bu eğitim ve örgütlenme çalışmasında esas siyasal ağırlığı nereye vermemiz gerektiğidir. Sendikalara ve yasal örgütlere mi, yoksa bir ayaklanma, devrimci bir ordu ve devrimci bir hükümet yaratma çabasına mı?"

Bolşeviklerin yaklaşımı buydu, peki olayların akışı nasıldı? Ekim'de en üst düzeyine varan ve Çarlığın bir danışma meclisi kurması sözüyle bitirilen genel grevler, sonuçta proletaryayı olağanüstü zorladı, onlardan çok büyük özveri istedi. Açlık ve sefalet bu yüzden en üst düzeye vardı ve moral bozukluğu baş gösterdi. Genel grevlerle Çarlıktan alınan hiç bir söz yerine getirilmediği gibi, bizzat otokrasi-nin yönetimindeki kara yüzler adlı örgütün binlerce

insanın yaşamına mal olan saldırıları artınca tarih bir kez daha işçileri politik sahnenin önüne attı. Aralık ayında bir genel grev örgütlendi, fakat bu kez, Ekim ayındaki gücünden çok fazla şey kaybetmiş olarak. Başta zanaatçı ve devlet memurları proletaryayı yalnız bırakarak onu güçten düşürdü. Öte yandan sürekli greve çıkan işçilerin bir çoğu artan sefalet ve açlık yüzünden, Aralık ayında umutsuzca bir kez daha eyleme geçerken, en ileri unsurlarını silahlı savaşlarında yalnız bıraktılar. Gerçi genel greve salt politik amaçlı girenlerin sayısı doruktaydı ancak ekonomik nedenlerle giren yığınların geri tabakaları arasında katılım azdı. İyi kötü silahlanmış az sayıda proleter, bu umutsuzluğun grevinin, otokrasinin uzun bir süredir hazırlayıp silahlandığı karşı devrimci güçlerle savaşarak noktalanacağını anladı. Aralık grevi ayaklanmaya dönüştü ve arkasında büyük dersler bırakarak yenilgiye uğradı.

Yıllar sonra 1905 devrimi üzerine verdiği bir konferansta Lenin, devrimin proleter niteliğini özellikle belirtmek için grevler üzerine ayrı bir önemle duruyordu. Ama bu yüzbinlerce işçinin- devrimcinin değil, sıradan işçinin geliştirdiği ve damgasını vurduğu bir mücadele biçimidir. Grevler, uyusuk olan ve çoğunluğu oluşturan geri yığınları harekete katmanın temel aracı olmuştu. Gün be gün kazanılan haklar ve ödünlerle gücünü kanıtlayarak, tamamen büyük bir uyusukluk içinde bulunan çoğunluğun omzuna vurarak, onu kendine getirdi ve uyandırdıkça grevin kendisi politik bir karakter kazandı. Lenin grevin geri yığınları uyandırmasıyla, politikleşmesi arasında direk bir ilişki kuruyordu. Bir ay içinde on yılın toplamından daha fazla sayıda işçiyi harekete geçiren genel grevleri, esas olarak, ancak bu yönüyle önemsiyordu. Yoksa genel grevi ayaklanmanın, yani iktidarı ele geçirmenin tek biçiminin mutlaka geçirilmesi gerekli bir aşaması olarak görmedi. Moskova Ayaklanması'nın Dersleri'nde açıkça şunu yazıyordu:

"... daha kararlı, enerjik ve saldırgan bir biçimde silaha sarılmalıydık, kitlelere hedeflerini barışçıl bir hedefle sınırlamanın imkânsız olduğunu ve korkusuz, amansız bir silahlı çatışma gerektiğini açıklamalıydık... herkesin önünde itiraf etmeliyiz ki, politik grevler yetersizdir ajitasyon yürütmeli, bunu 'hazırlık aşamaları' konuşmalarıyla veya herhangi bir şekilde içinden çıkılmaz bir hale sokmamalıydık."

Çok şey anlatıyor.

Genel grev tartışmalarına katkıda bulunacağını düşünerek, bu yüzyılın en kalabalık genel grevlerine bir göz atmakta yarar var. Bahsettiğimiz 65-69 yılları arasında Avrupa'da yaşanmış olan grevler-

dir. Bilindiği gibi Avrupa devletlerinin çoğu, uzun yıllardır, gerek işçi sınıfının içinde oluşturduğu aristokrat tabakanın ve onların hakim olduğu sendikaların etkisiyle, gerekse kendi sermayesinin gücüne dayanarak, sınıf savaşımında iktisadi ve siyasal bir kriz yaşamadı. Bazen gündeme gelen ekonomik durgunluk ve emekçilerin yaşam koşullarında değişimler onları harekete geçirse de süreklilik taşımadığı için, hiç bir zaman siyasal ve devrimci bir kriz yaratmadılar. Benzer bir durum 60'lı yılların ikinci yarısında yaşandı. Başta Fransa ve İtalya olmak üzere Almanya, İngiltere ve Japonya'da her biri 15-20 milyon işçiyi sokaklara döken genel grevler yaşandı. Bunlar kısmi sendikal ve ekonomik haklar için yapılmış olsalar da, örneğin Japonya'da olduğu gibi, Vietnam savaşına silah taşıyan Amerikan gemilerini limana yanaştırmamak biçimine de bürünüyordu. Fakat bu tür enternasyonalist çıkışlar bir grup öncü işçi ile sınırlı kaldı.

Fransa'da 68 Mayıs-haziranda gündeme gelen genel grevleri yakından incelemek özellikle önemlidir. Gerek militanlığı, gerekse siyasal yönü ile diğer Avrupa ülkelerindeki grevlerden biraz daha öne çıkmıştır bu grev. Çalışma hakkının güvence altına alınması ve aynı dönemde eyleme geçen, fakat tutuklanan öğrencilere destek vermek amacıyla, başta komünist partinin etkinliğindeki sendika federasyonu olmak üzere, diğer sosyal demokrat sendikaların öncülüğünde girişilen grevler, kısa sürede fabrika işgallerine tırmandı. Hatta bazı kentlerde işçiler şehire giriş çıkışları kontrol edecek duruma geldiler. Bu yükselen eylemlilik parlamentonun aldığı bir kaç iyileştirme kararı ve sosyal demokratların eylem kırıcı tavırlarıyla bozuldu. Öte yandan uzun süre devam eden grev işçileri güçten düşürdü. Ve yıllar sonra Engels'in değerli öğütlerinin gerçekliği bir kez daha kanıtlanmış oldu. Hükümetin iflahını kesecek bir genel grevin püf noktası, çok mükemmel örgütlülük ve muazzam bir kasa. Fransa'da ise, gerek sosyal demokrat gerekse bizzat Amerikan sermayesi tarafından desteklenen sendikaların etkisiyle genel grev, sadece kısmi demokratik hakların (bu haklar ki, devrimci bir atılım olmadığından, sendikal haklar düzeyinde kalmıştır ve hiçbir devrimci etki yaratmamıştır) kazanılmasıyla son buldu.

Bu grevler sadece iş bırakmalarla kalmamış, sokak eylemleri, fabrika işgalleri ve başka bir dizi özel çatışmaların daha ülke düzeyine yayılmasına kadar varmıştır. Genel bir silahlanmadan bahsedilmediği sürece, Türkiye'deki anarko sendikalistlerin büyük bir devrimci misyon yükleyerek sundukları genel grev genel direnişin bundan öte bir anla-

mı olmasa gerektir.

Şimdi buraya, incelediğimiz genel grev sorunuyla ilgili marksist ustaların görüşlerini ve dünya devrim deneyimlerini özetleyelim.

Birincisi, genel grev toplumsal değişimin bir kaldırıcı olamaz, çünkü böyle bir misyonu yüklenecik bir grev için muazzam bir kasa ve mükemmel bir örgütlülük gerekir. Bu noktaya gelene dek, işçiler farklı siyasi yollardan iktidarı alma olanaklarına kavuşurlar.

İkincisi, genel grev her devrim sürecinin mutlaka geçmesi gereken bir taktik aşaması olmadığı gibi, silahlı savaşıma giden yolun olmazsa olmaz bir kilometre taşı da değildir.

Üçüncüsü, genel grevlerin ya da grevlerin önemli işlevi henüz daha uyanmamış, yılların uyusukluluğunu üzerinden henüz atmamış ve işçi sınıfının büyük çoğunluğunu oluşturan geri kesimlerini harekete geçirmenin bir aracı olmasıdır. Fakat gene de, geri yığınların harekete geçmesi için mutlaka grevlere gerek vardır sonucuna varamayız. Çünkü Lenin'in de belirttiği gibi bir toplumun devrimin eşiğine gelmesi için bazen, geçen yüzyılın sonunda Fransa'da ortaya çıkan Dreyfus davası gibi, hiç beklenmedik olaylar zinciri de yetebilir ya da böyle bir olay toplumda yeterince patlayıcı bir öfke biriktirmişse en geri kesimleri bile uyandırıp harekete geçirebilir.

Dördüncü ve son olarak, eğer toplumda devrimci bir ortam bulunmuyorsa, en iyi hazırlanmış genel grevler bile, ancak kısmi sendikal hakların kazanımıyla son bulur. Diğer siyasi ve toplumsal gelişmelerle desteklenmedikçe, genel grev devrimci bir sıçrayışın aracı olamaz. Bu olsa olsa bakuninci bir düşür.

Genel grev sorununun marksist ustalardaki incelemlerini bitirmiş bulunuyoruz. Bu tüm genel grev sloganı sahiplerinin bıraktığı önemli bir boşluktu. Elbette ki, bu boşluk, genel grev sloganının Türkiye'deki verili toplumsal ve siyasi şartlarda, sınıf savaşımının gelişmişlik aşamasında, hiç de anarko-sendikalizmin düşündüğü misyonu oynayamayacağını gösterdiği için bilinçlice bırakılmıştır. Ama gerçekler inatçıdır, Engels ve Lenin'i sınıf savaşımı teorilerinden silerek gerçeklerle savaşanlar onun duvarına çarparlar, tabii işçi sınıfını da arkalarından sürüklemeyi başarı sayarlarsa, bu bir felaket olur. Anarko sendikalizmin genel grev üzerine beslediği hayalleri bu adımdan sonra göstermeye çalışalım.

ANARKO SENDİKALİZM PROLETARYAYI SAĞA ÇEKİYOR

Türkiye'de şu anda öne sürülebilecek bir genel

grevin geçersizliği üzerine söz söylemeden önce, bu eylemi kendisine şiar edinenlerin de, genel grev üzerine açık ve net görüşleri olmadığını göstermeliyiz.

Baştan, genel grevin sınıf savaşımındaki yeri üzerine tam bir belirsizlik hakim. Bu konuda sadece, daha önce Atılım gazetesinden aktardığımız "iç savaş hazırlığının taktik hedefi olması dışında, genel stratejik plan içindeki yerine ilişkin olarak tek bir satır bile yok. Ekim, bu konuda şunu yazıyor:

"İşçiler sermayenin saldırılarına **ancak** bir genel grevle dur denilebileceğine, hak kayıplarını gidermenin, yeni iktisadi ve demokratik haklar elde etmenin **ancak** bununla olanaklı olduğuna inandılar." (abç) (Sayı 102) (Altı çizili ibarelerin anarko sendikalist düşleri ele vermesi bir yana) bu inanç, gerçi işçilerin ağzıyla dile getirilmiş ama Ekim'in inancısıdır açıkça. Kolayca görüleceği gibi Ekim hareketi, genel grevi hak kayıplarını gidermenin bir aracı olarak ele alıyor, grevin tek somut talebi bu görünüyor.

Sermayenin saldırılarına dur demek; bu söylemle hemen hemen bütün dergilerde karşılaşyoruz. Ama bu güne dek, bunun somut siyasi anlamını çözebilmiş değiliz. Çok genel bir söylemin günümüz koşullarında ne ifade ettiğini belirtmemek aslında söylenecek bir şey olmadığı için gevelendiğinin göstergesidir. Öte yandan Ekim gibi, bunun anlamını satır aralarında söyleyenlerden anladığımız kadarıyla, sadece hak kayıplarına karşı verilen bir mücadele söz konusu olduğunu şükür anlayabildik. Yine de bu hak kayıplarının neler olduğunu, sınıf savaşımı içinde nasıl bir yer kapladığını, hangi stratejinin nasıl bir taktik dönemi olduğuna ilişkin olarak daha çok dergi karıştıracağız galiba.

Atılım'ın iç savaşın taktik hedefi olarak sunduğu bir genel grev düşüncesinin en azından bir politik saflık olduğunu daha önce göstermiştik, burjuvaziye güven ile açıklanabilecek bir saflık. Sermayeyi geriletmek gibi belirsiz bir söylemin en çok Atılım tarafından kullanıldığını da geçerken belirtelim.

Belirsizlik yalnızca genel grevin hedefleri ve taktik anlamı üzerine değil, aynı zamanda nasıl örgütlenmesi gerektiği üzerine de sürüyor. Bu doğaldır, çünkü grevin hedefleriyle nasıl örgütleneceği konusu birbirinden tamamen kopuk değil. Bu konuda da açık bir söyleme rastlamış değiliz.

Eğer genel grevin hedefi hak kayıplarıysa, bunlar en çok sendikal ve ekonomik haklardır ve bunun için genel grevin sendikal ve yasal bir çerçevede önerilmesi tutarlılık açısından gereklidir. Eğer sendikal haklardan değil demokratik bazı haklar-

dan bahsediliyorsa, bu demokratik istemlerin neler olduğu ve genel devrim mücadelesi ile ilişkileri mutlaka ortaya konmalıdır. Örneğin Kürt halkına ilişkin olan haklar ancak bir devrimin ürünü olabilecektir ve bunun, sendikalar düzeyinde örgütlenmiş bir genel grevle elde edilebileceğinin propagandasını yapmak, en hafifinden reformist hayallere proletaryayı ortak etmektir. Ne yazık ki 20 Temmuz genel eylemiyle ilgili olarak İşçinin Yolu ve Emegin Bayrağı'nın vermiş olduğu ilan, sendikal düzeyde örgütlenmiş ve bütün hazırlığı sendikal çerçevede yürütülen bir eylemden neler beklendiğini ortaya koyuyor.

"Emperyalist İMF'nin ve işbirlikçi burjuvazinin işçi ve emekçilere yönelik bir saldırısı olan özelleştirmeye, işçi kıyımına, zam politikasına, 5 Nisan ekonomik saldırı paketine, üzerimizde uygulanan politik baskılara Kürt ulusu üzerinde uygulanan soykırıma ve devlet terörüne dur demek için.. (Özgür Ülke, 20 Temmuz, abç)

Bu talepleri alana değin üretimden gelen gücü kullanmak gerektiğini öne sürerken, bu ilan, anarko sendikalizmin Türkiye'deki zarar verici hayallerinin hangi noktaya ulaştığının da ibret verici bir göstergesi oluyor.

Eğer istemler memurların toplu sözleşmeli bir sendikal hakkı ve özelleştirmelerin durdurulması gibi bir demokratik sendikal haksa, bunların elde edilmesinin verili toplumsal ve siyasal koşullarda, ancak dışı dışı mücadelenin ya da hükümete ve burjuvaziye vurulacak büyük darbeler anlamına gelen bir dizi devrimin olabileceği ortaya konmalıdır. Ama eğer bu tür demokratik haklar, sadece genel olarak ortaya konur, somut siyasal ortamla bağı kopartılarak ele alınır, en safından reformist hayaller üretir ancak. Belki, söz konusu çevreler, artık demokratik hakların da bir dizi devrimi gerekli kıldığını kabul etmeyebilirler. Öyleyse -Kürt ulusuna özgürlüğü hiç karıştırmıyorum- her biri devlete ve burjuvaziye trilyonlara mal olan genel eylem ve grevlerle dile gelen memurların toplu sözleşmeli sendika hakkını devletin neden hala vermediği üzerine düşünmelidir. En azından devlet, böyle bir hakkın tanınmasıyla, bir çok emekçiyi yeniden kendisine bağlayabileceğini düşünebilir. Ama devlet bu sendika hakkının bir görüntüden ibaret olduğunu, yığınları harekete geçirenin dile gelen talepler değil, devrimci sınıf iç güdüsü olduğunu, bu nedenle de sendika hakkını vermekle, hareketin geriye dahi düşmeyeceğini hesap ediyor.

İşte devlet bu devrimci içgüdüğü törpülemeye, yozlaştırmaya çalışırken, biz leninistler, görüntüde-

ki talepleri tekrarlamaktan öte, bu devrimci içgüdü-yü harekete geçirip ilerletecek taktikler öne sürüyoruz. Bunu öne sürerken, Lenin'in; *"artık bizim devrime bir şeyler öğretmemiz gerekli"* düşüncesini temel alıyoruz.

Görüldüğü gibi, genel grevin hedef ve talepleriyle örgütlenme biçimi arasında sıkı bir bağ var. Bu konudaki belirsizlik, anarko sendikalizmin işçi sınıfını sağa çeken politikalarını gizleme çabasının bir ürünüdür. Bol bol "militan bir eylem" (Ekim) çağrısı yapılır. "Devrimci cesaret ve inisiyatifle sokağa inmek"ten (Ekim) bahsedilir. Ya da, sanki çok genel ve önceden ince ince hazırlanmış bir stratejik plan vrmışçasına "işsavaşa hazırlığın taktik planları"nden (Atılım) bahsedilir. Siyasi olarak hiç bir şey ifade etmeyen, bu yüzden de devrimci bir söylem olarak ele alınamayacak bu tür ifadeleri artık, reformizmin alameti farikası olarak görmek gerekecek herhalde.

Bu genel grev talebinin, eğer stratejik bir planın önceden düşünülmüş bir adımı olarak düşünülme-yecekse, nereden çıktığı sorulabilir. Bu konuda gerek Atılım gerekse Ekim, diğer konularda olmadığı kadar açık cevap veriyorlar: Bu, işçilerin isteğidir. 1984 yılında Türk-İş'in bir kongresinde atılan bu slogan şimdi yığınlara devrimciler tarafından atılıyor. Genel grev taktiğine yeterli bir gerekçe bulunamadığından olsa gerek, bu açıkça dile geliyor ve hiç bir şey olmasa bile, işçilerin talebi olduğu için genel greve sahiplenilmesi çağrısında bulunuyorlar. Bırakalım, anarko sendikalizm, büyük oranda beslendiği ekonomikle bağlantısını her fırsatta ortaya koysun. Biz, on yıldır sınıfın talebidir diyerek, bir eylem biçimini kabul etmeyi, kendiliğindenciliğe tapınma olarak görmeye devam edeceğiz. "Genel grevin siyasal anlamını biz de biliyoruz ama bu geniş yığınların istemidir. Bu bir olgudur, bize bunu örgütlemek ve yığınlara grevin sınırlı gücünü göstermek düşer" diyenlere, ya da bunu düşünenlere. R. Luxemburg'un bir sözüyle cevap vereceğiz: *"Devrim için hayal kadar yıkıcı, açık çıplak gerçeklik kadar yararlı bir şey yoktur."*

Genel grev konusunda, açık ve çıplak gerçekliği, siyasal verili ortamı hesaba katarak toparlamamın zamanı geldi. Genel greve ilişkin olarak şu iki olasılık karşımıza çıkmaktadır. Birincisi işçilerin kendisi tarafından hazırlanan ve kısmi demokratik hakların alınmasını hedefleyen bir genel grev, daha başlangıcında faşist güçlerin saldırısına uğrar. Eğer genel bir ayaklanma ve askeri olarak örgütlenme politikası izlenmez ise, bu hazırlanan genel grev büyük kıyımlara gebecektir. Bu durumun işçi sınıfı için iyi bir

iç savaş dersi olacağı düşünülebilir. Yani tıpkı 1905 kanlı pazarı gibi, yığınların eylemliliklerini hızlandıran bir etkide bulunabilir, bu mümkün. Fakat devrimin böyle bir saldırıdan büyük darbeler alma olasılığı çok daha büyüktür. Bu nedenle genel grev, genel silahlanma ve genel askeri devrimci örgütlenme olmadan, işçi sınıfı ve devrim güçlerini bir maceraya sürüklemek olacaktır. Eğer işçi sınıfı buna rağmen, hükümetin solğunu kesecek bir genel grev yapmak amacıyla harekete girerse, bunun genel silahlanma olmadan ölüm demek olduğunu anlatmaya devam ederiz, fakat pratik olarak onlara yol göstermekten asla geri durmayız.

Genel grevle ilgili ikinci olanak ise şudur: Engels'in sözünü ettiği ülküsel örgütlenmeye ve muazzam kasaya sahip olmadığı için işçi sınıfı bu eksiklikle genel greve girer ve bu eksiklerle uzun süre devam ettirilemeyeceği için devlet saldırmaz. Bu genel grevin pratik olarak gündeme geldiği konjonktüre bağlı olarak, fabrikaların olağanüstü boyuta varan stoklarını eritmek için bir fırsat olarak da değerlendirilebilir. Sonuçta genel grev, bir üst boyuta sıçratılmasının silahlı hazırlığı yapılmadığı için, kısa sürede çözülüp gider, tabii peşi sıra işçi sınıfının devrimci enerjisinin ve umutlarının muazzam bir kısmını da beraberinde götürerek...

Her iki olasılık da genel grevin boşa zaman kaybı olduğunu, asıl öne çıkartılması ve propagandasının yapılması gerekli olanın genel silahlanma ve ayaklanma olduğunu açıkça gösteriyor.

Bu söylediklerimizden genel grevi bir eylem biçimi olarak tamamen dışladığımız anlamı çıkartılmamalıdır. Çünkü bizim düşüncemize göre, öntümüzdeki dönem genel grevi karşımıza çıkaracaktır, fakat bu günden çok farklı siyasal ve sınıf savaşımı koşullarında. Bir silahlı ayaklanmada, işçi sınıfı ve emekçilerin bu ayaklanmaya genel grevle katılması mutlaka gerekecektir. Birincisi, ayaklanmaya, silah petrol ve metal iş kollarındaki grevlerle doğrudan destek vermek; ikincisi ayaklanmayı sokakta karşılamak için. Silahlı örgütlenmemiş geniş işçi yığınları için ayaklanmayı genel grevle ve sokakta karşılamak, onu bu ayaklanmaya katmanın en pratik yoludur. Ve böylesi bir genel grev burjuvaziye vurulacak son darbelerden biri olur.

Bu açık ve çıplak gerçekliklere rağmen, genel grevi işçi sınıfını uyandırmanın, kendine güvenmesini sağlamanın bir aracı olarak düşünenlere bir iki hatırlatmamız olacak. Genel grevi marksistlerin gözünde de kabul edilebilir kılacak olanın tarihi şartları, sınıf savaşımının kendi dinamikleri uzun bir süreden beri aşmış bulunuyor. Tek başına, Zonguldak

ve Karabük işçilerinin "Burasını Şırnak'a çeviririz", "Çiller, şişmanı devirdik seni de deviririz" diye slogan atması bu güveni yeterince anlatmıyor mu?

Marksizm olgulara takılıp kalmaz, bu olgular içinde gelişene güçlenene bakar ona göre taktik belirler. Bu gün genel grev reformizmin ve anarko sendikalizmin de büyük çabalarıyla yaygın bir istemdir. Ancak biz marksistler, fırtınalar yaratan emekçilerin bunca grevleri, mitingleri, yürüyüşleri ve bunca dile getirdikleri ekonomik, sendikal ve demokratik talepleri içerisinde: Aras Kargo işçilerinin molotoflarına, Gebze direnişçilerinin polisle kıyasıya çatışmalarına ve maden işçilerinin kendilerine güvenlerini gösteren sloganlarına önem vereceğiz, bu olguları öne çıkaracağız. Çünkü bu molotofları atan, polisle çatışan, hükümete resmen meydan okuyan devrimci, örgütlü işçiler değil, sıradan günlük bilinçle hareket eden işçilerdir ve bu yüzden nesnel dinamiklerin, yığın üzerindeki etkisinin objektif göstergeleridir bunlar; önem verilmelidir. Tıpkı Lenin'in 1905 şubatında, büyük grevler ortasında ve bu grevler ortalığı kasıp kavururken, bir grup işçinin silah zoruyla bir matbaada bastırdıkları ve tüm işçileri silahlanmaya çağdırdıkları bildiriyi temel alması gibi.

Karşı devrim iç savaşın tüm hazırlığını tamamlamış ve bu savaşa çoktan girişmiştir. Ve egemenliğini temel olarak, yürüttüğü iç savaşa dayandırıyor.

Artık, çok iyi hazırlanmış olsa da bir genel grev, ne hükümeti ne de burjuvaziye (artık her ikisinin de kaderi birleşmiş görüntüyor) gafil avlayamaz. Tam tersi karşı devrim güçleri, bu eylemi iç savaşın yoğunlaştırılması için bir sebep sayacaktır. Burjuvazi bundan kaçınmaz, çünkü onu iç savaşa sürükleyen kendi kişisel tercihi değildir, ekonomik ve siyasal bunalımının derinliğidir. Bu nedenle burjuvazinin emekçilere karşı açmış olduğu iç savaş, onun egemenliğini devam ettirebilmesinin olası tek aracı haline gelmiştir.

Kısaca genel grev gelişmekte olan devrime ve devrim güçlerine yeni bir siyasal eğitim ve bilinç olanağı açmadığı için sağcı bir slogandır. Genel grev önermek bir şey önermemek demektir, devrime bir şey katmamak demektir. Bir başka açıdan, devrim güçlerini sonu belirsiz bir harekete sürüklediği, hazırlıksız bir karşı saldırıya maruz kalma, ya da dış dokunur bir şey elde etmeden enerjiyi tüketme olasılıklarını içerdiği için, anarko sendikalist bir maceradır.

Setenay BERDAN

İŞÇİ SINIFI ve DÜŞÜNCE ÖZGÜRLÜĞÜ

Faşist devletin, araştırmacı, yazar ve sendikacıları, düşüncelerinden dolayı tutuklaması, yargılayıp "mahkûm" etmesi üzerine kamuoyunun dikkatleri bu alana çekildi. Burjuva basın, yayın organları olaya geniş yer ayırdılar. Konuyla ilgili toplantı ve tartışmalar birbirini izledi. Hatta sanki onları yargılayıp, "mahkûm" eden kendi iktidarları değilmiş gibi davranıp, düşünce özgürlüğü üzerine çok demeç veren iktidar ortağı SHP oldu. Bu partilerin temsilcileri, tutuklu yazar ve sendikacıların ziyaret yarışında ipi defalarca en önce göğüslediler. Bunun yanında sendikalar, meslek odaları, yazar örgütleri ve pek çok burjuva demokratik kurum toplumun ilgi odağına "düşünce suçu", "düşünce özgürlüğü" kavramlarını yerleştirdiler. Burjuva ve burjuva sol çevreler "düşünce özgürlüğü" üzerine bol nutuklar atarken, Türkiye ve Kürdistan'da gerçek durum nedir?

Her geçen gün daha şiddetli hale gelen iç savaşta binlerce insan yaşamını yitiriyor, sakat kalıyor, yaralanıyor, tutuklanıyor, işkence görüyor, infaz ediliyor, kaçırılıyor, yargılanıyor ve ağır cezalara uğruyor. Burjuva baskı ve zulüm her tarafta kol geziyor. Halk kitleleri dünyanın en kanlı ve za-

lim sistemi altında acı çekiyorlar, zor koşullarda yaşıyorlar. Burjuva şiddetin girmediği toplumsal alan yoktur. Bazı yazar ve sendikacılar için gürültü koparan burjuva ve burjuva sol çevreler, topluma uygulanan baskıya vahşete ve dünyanın bu en zalim rejimine karşı sessiz kalıyorlar. Ara sıra protesto niteliğinde demeçler yayınlasalarda, bu, demokrat görünümünü kurtarmak içindir. Toplum üzerindeki faşist terör karşısında sessiz kalanlar, düşünce özgürlüğünü gerçekten savunabilirler mi? Hemen yanıtlayalım; savunulan düşünce özgürlüğü değildir. Düşünce özgürlüğü perdesi altında yapılan bir "savaş hilesidir."

Savaş hilesi çok yönlü amaçlara yönelik olarak gündeme getiriliyor. Bu amaçlardan biri, burjuva sınıfın, düşünce özgürlüğünden yarıymış gibi görünmesidir. Böylece demagoji ve hile ile emekçiler üzerinde uygulanan faşist terör gizlenmiş, gözlerden uzak tutulmuş olacak. Burjuva sol çevreler de bu konuda sermaye sınıfının amacına yardımcı oluyorlar. Diğeri, uluslararası kamuoyu karşısında baskıcılığı ve zalimliği ile tanınan devlet, birkaç yazar ve sendikacının arkasına sığınarak, demagoji yaparak, bu görünümünden kurtulmaya çalışıyor. Son dönem-

de insan hakları ile ilgili örgütlerin bazı davalarının beraatla sona ermesi, faşist devletin, görüntüyü kurtarma operasyonlarıdır. Aynı savaş hilesinin bir parçası olarak "Kürt realitesini tanıyoruz" aldatmacasına başvuruldu. Ancak, tüm dünyada gördük ki, yapılan şey Kürt halkının katledilmesi oldu. Gene, "demokratikleşme paketi" demagojisine başvuruldu. Herkes gördü ki, halklara karşı "topyekûn" saldırıya geçildi. Değil en ufak bir demokratik adım atmak, kitlelerin her demokratik istemi kan ve zulümle boğuluyor. Burada açıkça yapılan bir savaş hilesinden başka nedir ki?

Düşünce özgürlüğünden yarıymış gibi gözükmenin asıl amacına bakalım. Sermaye ve devlet, yıllar önce, T. Özal döneminden bu yana, işçi sınıfı hareketine karşı sinsi bir yok etme planı uyguluyor. Bu plan şöyledir: Burjuva solu ve reformistleri tokatlayarak yanına çekmek, düzene boyun eğmeyen ve diz çökmeyen devrimci güçleri ise, her tür şiddet yöntemi ile ezmek ve yok etmek. Bu planın bir parçası olarak, TBKP yasallığa çekildi, sermayenin önünde yerlere kadar eğilmeye hazır solcuları yedeğine almak için olanaklar yaratıldı. Başka maddelerle daha da ağırlaştırmak üzere 141, 142. mad-

defer "kaldırıldı". Dönegliğe prim verildi. Yasal kovuşturmayaya gerek bile görülmeden dönemler "özgürlüğe" kavuşturuldu. Böylece devrimcilerin üzerine çullanmak için ilk adımlar atılmış oldu. Diğer bir adım da "pişmanlık yasası" ile atılmak istendi. Bu yasa ile özellikle Kürdistan özgürlük hareketi vurulmak istendi. Zamanın genel kurmay başkanı özgürlük savaşçıları için "ya teslim olacaklar, ya da yok olacaklar" diyerek faşizmin planlarını ve savaş hilesini açıklıyordu. Sermaye ve devlet, planın ilk adımında başarıya ulaştı. Diz çökmeye hazır olan reformistlerin "işini bitirdi." Özal'ın deyimi ile şimdi onların "esamesi bile okunmuyor." Planın ikinci ve asıl kısmı olan devrimcileri "yok etme" ise sonuç vermedi. İşkencesi, infazı, topu, tüfeği, tankı neyi varşa tüm şiddeti ile devrimcilerin üzerine gitti. Gitti gitmesine, ancak, gene de sonuca ulaşamadı. Şimdi, faşist terörünü uygularken, toplumun ve dünyanın desteğini almak için, sözde düşünce özgürlüğü de içinde olmak üzere, yeni "demokratikleşme" adımları atmaya hazırlanıyor. Hedef, halk hareketini önlemek için devrimci öncülerini tecrit etmek, devrimcileri kitleden soyutlamak; kitleyi ise öncüsüz bırakmaktır. Hedefi ve planı budur. Budur da, gerçek yaşamda durum öyle mi geliyor. Sömürü, zulüm ve baskı sistemi kendi sistemi ile her geçen gün kitleleri, devrimci öncüsü ile birleşmeye itiyor. Kitleleri her geçen gün kavgaya itiyor. İç savaş yeni yeni alanlara doğru

gelişim gösteriyor. Koşullar devrimcidir. Devrim, sermaye sınıfının tüm plan ve hilelerine rağmen bir gerçeklik haline gelmiştir.

DÜŞÜNCE ÖZGÜRLÜĞÜ, ÖZGÜR BİR ORTAMDAN AYRI TUTULAMAZ

Demagojisi yapılan "düşünce özgürlüğünün" kendi başına hiç bir anlamı yoktur. Sınıflı toplumlarda, her sınıfın kendi konumuna uygun düşünce tarzı vardır. Her dönemde egemen düşünce vardır egemenlik altında tutulan düşünce vardır. Her dönemdeki egemen düşünce, egemen sınıfın düşüncesidir. Son sınıflı toplum olan kapitalist toplumda da egemen düşünce, egemen sınıf olan burjuvazinin düşüncesidir. Ezilen ve sömürülen işçi sınıfı, kendi sınıfsal konumuna uygun olarak düşünce biçimine sahiptir. İki sınıf arasındaki mücadele kendini, düşünsel alandaki çatışmada da gösterir. Gerçek durum bu iken genel olarak "düşünce" nasıl anlamsızsa, aynı biçimde genel olarak, "düşünce özgürlüğü" de anlamsız bir ifadedir. Burjuva düşüncesi zaten egemendir, özgürdür. Burada egemen olana "özgürlük" istemek kadar saçma birşey olamaz. Özgür olması gereken işçi sınıfının düşüncesini ortaya koyma biçimidir. Bu ise kendi başına ele alındığında gene anlamsız kalacaktır. Söz, düşünce, basın, toplantı ve örgütlenme özgürlüğü bir bütündür. Örnek olarak ele alalım, basın ve örgütlenme özgürlüğü olmadan, işçi sınıfı kendi düşüncesini nasıl ifa-

de edebilecektir ki? Türkiye'de örgütlenme ve basın özgürlüğü ise zaten yoktur. Tekelcilik altında, faşizm altında, ordu ve polisin olduğu bir ortamda basın ve örgütlenme özgürlüğü mümkün değildir. Bunun mümkün olduğunu söyleyenler, burjuvazinin "savaş hilesine" ortak olmuş olurlar.

İşçi sınıfı, söz, düşünce, toplantı ve örgütlenme özgürlüğüne ancak özgür ve demokratik bir ortamda kavuşur. Yani politik özgürlük elde edilmeden, toplantı, ifade ve örgütlenme özgürlüğü gerçekleşemez. Burada temel sorun, politik özgürlüğü elde etmek için kararlı bir mücadele ortaya koyabilmektir. Politik özgürlükten kastettiğimiz şey, tekellerin ekonomik ve politik gücünün yıkılması, yerine emeğin egemenliğinin gerçekleşmesidir. Ancak emekçiler, egemen duruma geldikleri zaman, görüşlerini istedikleri gibi, yani "özgürce" yayabilirler.

Burada sorun, her kişinin, söz, toplantı ve örgütlenme özgürlüğünün yasal güvencelere bağlanması değildir. Bu hiç bir şey ifade etmez. Tekellerin en iyi matbaalara, TV'lere, dağıtım ağına, kâğıt stoklarına ve en iyi binalara sahip olduğu bir ortamda, işçi sınıfı görüşlerini neyle yayacaktır ki? Tek başına bu örnek bile gösteriyor ki, özgür ve demokratik bir ortam olmadan, işçi sınıfı için hiç bir "özgürlükten" söz edilemez. Özgürlük ancak devrimle kazanılır.

Özgür ZORLU

SER PİMİ ÇEKİLMİŞ ÜZERİNDE

TC bir süreden beri kendisine büyük sarsıntılar yaşatan, ecel terleri döktüren derin bir sistem krizi yaşıyor. Bu krizi aşabilmek için onlarca yıldan beri sürdürdüğü faşist karakterli baskıcı aygıtlarının denendiği hiçbir yöntem sorunu çözemezdi de.

İşçi sınıfının kendiliğinden biçimde gelişen eylemleri giderek yaygınlaştırmaya, süreklilik kazanmaya ve sertleşmeye başladı. Özelleştirme ve işten atmalara karşı başlayan eylemler giderek sistemin sınırlarını aşmaya, mücadele yöntem ve araçları farklılaşmaya başladı. Aynı şey kamu emekçileri açısından da gündeme geldi. Sendikal haklarına yönelik yasal düzenlemeler yapılmadığı için, sendika kurması bile yasalarla yasak olan kamu emekçileri fiili durum yaratıp yaygın grevlere başvuruyorlar.

Kürt halkının yükselen ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi sistemin çözümsüzlüğünü daha da derinleştiriyor. Kürt halkının üzerine dünyanın en vahşi yöntemleriyle ve en teknik savaş araçlarıyla yürüyen sermaye, bununla da yetinmiyor, özel tim, özel ordu vb. faşist çeteleri örgütleyip, silahlandırıp halkın üzerine gönderiyor. Kürdistan'ı insanıyla doğasıyla yerleşim birimleriyle birlikte tahrip ediyor, ortadan kaldırmaya çalışıyor.

Kürt halkının en demokratik kurumlarını ve kuruluşlarını yok etmek için her yolu deneyen TC parlamenterleri tutuklayıp, yasal partileri dahi kapatacak kadar pervasızlaşıyor. Bu durum karşısında Kürt halkı en meşru hakları uğruna sürdürdüğü mücadeleyi en demokratik araçlardan en otoriter araçlara kadar başvurup sürdürüyor. Bu bağlamda gündeme gelen sürgünde Kürt parlamentosu da TC'yi sıkıştıran, uluslararası platformlarda teşhirini artıran bir kurum haline gelmeye çalışıyor.

Sermayenin egemenlik sisteminin bugüne dek başvurduğu bütün yöntemlere rağmen emekçi halkların ve sınıfların kurtuluş mücadelesi yükselmeye devam ediyor. Kurtuluşun ve devrimin yolları açılıyor. Sistem kendi çürümüşlüğünü toplumun bütün tabakalarına yayıyor. Sermaye fünyesi çekilmiş bir bombanın üzerinde oturmaya devam ediyor.

Çürümüşlük ve kepezelik öyle boyutlara vardı ki, artık hiçbir şey bunu gizleyemiyor. Yapmaya çalıştıkları şov, gizlemeye çalıştıkları pislikleri üstlerine başlarına bulaştırıyor. Mafya-devlet bağlantısı son hesaplaşmalarında iyice açığa çıktı. Eski cumhurbaşkanı Özal Aile-si-MİT-Mafya-Banka ilişkileri hiç bu kadar açık ortaya dökülmemişti. Devlet, mafya yöntemleriyle çalıştığını kendi ağzıyla itiraf etmeye başladı.

SERMAYE ŞİİR BİR BOMBANIN OTURUYOR!

Sermaye partilerinin sözcüleri, insanların sokağa çıktığında nerede duracaklarını kestiremedikleri için muhalefet yapmadıklarını söylüyorlar. Yani emekçi sınıflar sokağa çıkarsa, bir daha onları durduramayacağız diye itiraf ediyor. Sözüm ona sosyal demokrat partiler, birleşme şovu yapmaya ve solun birliği safsatalarıyla emekçi sınıfları bir süre daha boş hayallere sürüklemeye çalıştılar. Ancak bu şov, onlara pahalıya patladı; aralarındaki çıkar kavgası milyonların gözü önünde cereyan etti. Oyun tersine döndü.

Faşist TC'nin sözcüleri (basındaki kalemleri, partilerinin yöneticileri vb.) son günlerde darbe sendromu yaratmaya çalışıyorlar. Kimileri darbe gelecek derken, kimileri gelmeyecek diyor, faşist basın daha önceki darbe öncesi durumla bugünü kıyaslıyor sonuçlar çıkarmaya çalışıyor, darbe tellallığına soyunuyor.

Gerek 12 Mart, gerekse 12 Eylül askeri faşist darbelerinin gerçekleştirildiği tarihsel kesitle bugün arasında benzerlikler kurmaya çalışan faşist burjuva basın ve sermaye çevreleri de biliyorlar ki, bugün darbeye sistemin bunalımını çözme şansları yoktur.

İç savaş düzenine geçmiş bulunan sermaye güçleri, ülkeyi zaten yönetemiyor ve yıllardan beri savaşıyorlar. Savaşı yönetenler ise her zaman olduğu gibi askerlerdir. MGK tarafından dile getirilen her türlü talep derhal onların emir eri durumundaki devlet kurumları, kuruluşları ve faşist medya tarafından işleme konuluyor. MGK devrimci basının bir biçimiyle susturulmasını konuştuğu gün Özgür Ülke gazetesi ve büroları havaya uçuruldu. 29 Aralık'ta MGK'da cezaevlerine yönelik tedbirler konuşuldu, hemen arkasından yeni baskılar ve açlık grevleri başladı, sürüyor.

Ordu ve generaller sermayenin egemenlik sistemini koruyabilmek ve devamını güvenceye almak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bunun yanı sıra var olan parlamento ve sözde sivil kurular da bütün faşist yapısıyla ordunun emrine girmiş, komutanların emirlerini bekler hale gelmişlerdir.

Emekçi halkların ve sınıfların yakıcı sorunlarından hiç birine çözüm getiremeyen sermaye, toplumsal çelişkileri çözmek bir yana her uygulamasıyla daha da derinleştiriyor, keskinleştiriyor. Emekçilerin yaşadığı toplumsal sorunların çözümü yaşanan iç savaşın kazanılmasıyla gerçekleşecek Demokratik Halk Devrimi ve bunun üzerinde kurulacak Demokratik Halk İktidarı ile mümkün olacaktır.

DEVİRİM ÜZERİNE

Duymasını bilenler için, proletaryanın kararlı haykırışları yükseliyor ve görmesini bilenler için devrim, gözlerimizin önünde duruyor. Proletarya ordusu faşist karşı-devrim barikatlarını havaya uçuracak; kararlı haykırışlar savaş naralarına ve giderek zafer naralarına, devrim, bir gerçeklik haline dönüşecektir. Proletarya ordusunun kurmayları, her şeylerinden daha da fazlasını, bu canlı, pratik, onurlu göreve bağlamalıdır. Sadece proletaryanın değil, tüm ezilenlerin kurtuluşu buna; sermaye iktidarının devrim seliyle gömülmesine bağlıdır.

Sorun bu olunca, marksist-leninistlerle oportünistler arasında varolan ayrım, en bariz haline ulaşır. Marksist-leninistlerle oportünistler arasındaki en temel ayrım; burjuvazinin siyasi iktidarının fethi konusunda ortaya çıkar. Burjuvazinin siyasi iktidarı; bizim karşıımızdaki biçimiyle faşist devlet aygıtı, tekelci sermayenin egemenliği için vardır ve bu egemenliği koruması, pekiştirme göreviyle biçimlenmiştir. Yani, faşist TC devletin, Türkiye tekeli sermayesinin, Türkiye işçi ve emekçi yığınları ve Kürt halkı üzerindeki baskı aygıtıdır. TC'nin kurumları halklara yabancı ve onun üstünde (bürokrat) ve halk hareketine karşı özel bir zor uygulayan (militarist) yapılanmalardır. Bu biçimiyle burjuva devlet, işçi ve emekçi yığınlarının can düşmanıdır ve onların hiç bir işine yaramaz. İşçi ve emekçi yığınların, **kendi** iktidarlarını kurmaya, Demokratik Halk İktidarına ihtiyaçları vardır. Bu, burjuvazinin siyasi iktidarından, onun devletinden büsbütün farklı bir iktidardır.

Buradan hareketle marksist-leninistler, burjuva devlet aygıtının dağıtılması, havaya uçurulması gerektiğini söylerler. Devrimin en temel görevi; burjuva devlet aygıtının gömülmesi ve yeni devletin, Demokratik Halk İktidarının yaratılmasıdır. Devrimin kazanımlarının korunması, başka türlü olanaksızdır. Durum böyle olduğu halde; oportünizm, burjuva devlet aygıtının ele geçirilmesinin hayallerini kurar. Marksizmin çok ince bir çarpıtılmasını gerçekleştirerek, burjuva devlet aygıtının **dağıtılması** düşüncesinin yerine burjuva dev-

let aygıtının **ele geçirilmesi** düşüncesini koyan oportünistler, böyle yapmakla, devrimin en temel sorunu olan iktidar sorununu bulanıklaştırırlar. Devrimin en temel ve ilk görevi burjuva devlet aygıtının dağıtılması, havaya uçurulmasıdır; bu konuda netliği kaybedenler, devrim burunlarının ucunda da belirse, onu bir gerçeklik olarak tasavvur edemezler.

Devrimin canlı bir olgu olarak önümüzde durduğu bu günkü iç savaş ortamında oportünist mantık, reformist çizgisiyle her zamankinden daha çarpıcı bir şekilde buluşuyor. Şöyle ki, reformizm, işçi ve emekçi yığınların hareketini tavsatmak, düzen sınırları içinde tutmak biçiminde ortaya çıkıyor. Birkaç yıl öncesine kadar reformistler, işçi ve emekçi yığınların mevcut hareketinin bir adım ilerisinde olabilen ama buna rağmen düzen sınırlarını aşmayan hedefler koyabiliyorlardı. Ancak, işçi ve emekçi yığınların hareketi bir süredir öyle bir noktaya geldi ki, artık, düzen sınırlarıyla **çatışmadan**, işçi ve emekçi yığınların önüne ileri bir hedef koymak olanaksızlaştı. İşçi ve emekçi yığınlar ve Kürt halkı, mücadelelerini yükseltip de karşı-devrimin faşist barikatlarına dayanınca, onları artık bir adım ileri götürmek, faşist barikatları dağıtmak görev haline geliyor. Bir adım ileriye gitmeleri, yığınların, doğrudan devrim bilinci, burjuva devlet aygıtının dağıtılması bilinci edinmeleri demektir; bu pratik kendiliğinden bilincin siyasi bilinç düzeyine **yükseltilmesi** de öncüye düşüyor. Haliyle bu da, bu düzen sınırlarının yerle bir edilmesi anlamına gelir. Reformizm, gelip gelip buraya da takıldı. Oportünizmin de, marksizmle ayrıldığı temel noktanın bu olduğunu yukarıda söylemiştik. İç savaş ortamının, öncüye, iç savaş kazanma, işçi ve emekçi yığınların hareketini bir devrimle taçlandırma görevini yüklediği bu ortamda, reformizmle oportünizm, işte böyle çarpıcı bir şekilde ve gerçek yüzleriyle buluşuyorlar.

Bulanıklaşan devrim hedefi, işçi ve emekçi kitleleri devrimi götürme görevini de büsbütün bulanıklaştırıyor. Bu noktada öncülük, yerini refakatçiliğe ve kuyrukçuluğa bırakıyor. Devrim hedefinden uzaklaşılıpça, ufuklar, yığınsal, güçlü bir hareket olma ile **sınırlanıyor**; devrime önderlik eden bir hareket olma, bu ufku aşılıyor. Ufuk bu olunca, tüm faaliyetler de doğal olarak buna bağlanıyor ve en popüler slogan doğuyor: **KİTLESELLEŞME...** Daha fazla, en fazla kitle. Ama en fazla bu! Kafalarında, en fazla onbinler – ya da yüzbinler diyelim – satan dergilerini ya da kendi bayraklarını açmış onbinlerce – ya da yüzbinlerce di-

yelim — emekçiyi canlandırabiliyorlar; ama devrim yapan; faşist orduyu, polisi, parlamentoyu, kısacası tüm kurumlarıyla faşist devlet aygıtını dağıtan ve kendi iktidarlarını kuran işçi ve emekçi yığınları tasavvur edemiyorlar.

Yeri gelmişken değinelim; proletaryanın leninist partisi, kitle partisi değildir. Leninist Parti, komünistlerin partisidir. Proletaryanın öncü savaşı müfrezesi olan leninist partinin kadroları, profesyonel devrimcilerdir. Bu anlamda, leninist partinin kitleleşmesinden bahsetmek yanlıştır. Bununla birlikte leninist parti, devrimin işçi sınıfının ve emekçi yığınların eseri olacağını bilir. Ve buradan hareketlerde misyonunu, işçi sınıfı ve emekçi yığınların hareketini siyasi iktidar bilinciyle eğitmek, örgütlemek ve bir devrimle taçlandırmak ve bu süreci proletarya diktatorası aracılığıyla sömürsüz, sınıfsız toplumun kurulmasına değin büyütme olarak koyar. Buradan da anlaşılıyor ki, leninist parti, esasında, kitlelerin bugün bulunduğu yerin çok çok ilerisindedir. Kendi hedefi, komünist toplumu kurmaktır ve bu doğrultuda yaptığı şey, işçi sınıfını adım adım bu hedefe taşımaktır. Leninist parti, bu doğrultuda ürettiği devrimci taktik ve politikalarla kitlelere gider. Reformist-oportunistler ise politikalarını, kitlelerin durumuna bakarak belirlerler. Bu iki farklı "kitlelere gidişin" arasındaki ayrım çok derindir. Bu ayrım, pratikte, kendini kitlelerle **buluşma noktasında** belli eder. Reformist-oportunistlerin kitlelerle buluştukları yer, kitleleri **hali hazırda** bulunduğu yerdir. Bu durum, iç savaş ortamında her zamankinden daha fazla böyledir. Leninistlerin kitlelerle buluştukları yer ise, anlaşılacağı üzere, kitlelerin hali hazırda buldukları yerin, işçi sınıfının nihai kurtuluşu yönünde **bir basamak üstüdür**. Bu konuda söylenmesi gerekenler bununla da sınırlı değil. İç savaş ortamı, reformistlerinin, hayalini kurdukları boyutta kitleye bir türlü kavuşamayacaklarını, tersine, eldekini de yitireceklerini ifade etmek durumundayız. Bu trajik durumun nedeni de, yine bizzat bu "kitleleşme" anlayışlarıdır. "Kitleleşme" adına politika belirlemelerindeki sakatlık, çaresiz biçimde, kitleyi kucaklayamamalarının de nedeni oluyor.

Şöyle ki; ileri, devrimci hedefler belirleyebilmek için güçlü olmak, kitlesel olmak gerektiğini söylüyorlar. Yani kuyrukçu yaklaşımlarını, mekanik bir "**önce** güçlü olalım, **sonra** devrimci politikalar üretiriz" değerlendirmesine dayandırıyorlar. Bu doğrultuda, en geniş kitlelere seslenme adına en geri, en bayağı sloganlar atıyorlar ve tabiri caizse, kitlelere refakat ediyorlar.

Ama gelin görün ki, kitleler, reformistlerimizin "teorileri" gibi ölü olmadığından gerçek yaşamın devindiriciliği üzerinde hareket ettiklerinden dolayı, reformistlerimizin, kitleleri "kucaklamaları" ile onların ardında kalmaları bir oluyor. Trajik ama, gerçek. Oysa leninistler, politikalarını kitlelerin durumuna göre belirlemiyor; marksist-leninist bilim ışığında, içinde bulunulan sürecin gelişme yönünü hesap ederek işçi sınıfını kurtuluşuna yaklaştırmaya dayandırıyorlar. Ve böyle olduğu içindir ki, "devrimci politika belirlemek için güçlü olmak gerekir" gibi bir saplantıya düşmüyor, tam tersine, güçlü olmak için devrimci politikalar üretmek gerektiğini biliyorlar. Bu, gayet anlaşılabilir; sınıf savaşımı kızışıyor ve nesnel yaşam işçi sınıfına **ileri** gitmeyi dayatıyorsa, işçi sınıfı, **ileri** politikaları üretenlerin çatısı altında toplanacaktır. Kitleleşme sorunu, leninist tarzda böyle çözülür.

Reformizmin bahtsızlığı şu ki; sınıf savaşımının bugünkü aşamasında işçi ve emekçi kitleler, önlerine DEVRİM hedefinden başka bir hedef konarak kazanılamazlar. (Tanrı korusun! reformizmin yığınları "kazanma"sı, yığın hareketinin tavsatılması ve netice itibariyle mahvi olur.) Ve reformizm de tabiatı gereği, yığınların önüne devrimi **pratik** bir görev olarak koymaz. Her şeyini, büyüyen yığın hareketiyle, **birlikte** büyümek için seferber eder, ancak, iç savaş ortamının proletaryasının hızına yetişemez. İşçi sınıfı ve emekçiler, devrim yolunda yanlarında bir refakatçiye gerek duymazlar ve reformizm erir. Karşı-devrimin tüm kurumlarıyla saldırdığı ve yaşamın kendisinin işçi ve emekçi yığınlarına savaşmayı, savaşı yükseltmeyi dayattığı bir ortamda uzlaşmacılık kovulur. Bu kıyamet ortamında reformist olmak en güç iş.

Öte yandan, Türkiye sol hareketinde çeyrek yüzyıldır yaygın olan sol sapma bir eğilim var: "Devrim yapma" eğilimi... Bu tür küçük burjuva devrimci hareketler, her ne kadar "Devrimin kitlelerin eseri olacağı" gerçeğini sözde kabul ediyorlarsa da, kökleşmiş "çocukluk hastalığı"nın gerği bir "dil sürçmesi" olarak, sık sık "örgütün devrim yapması"nden söz ediyorlar. Bir örgütün "Devrimi biz yapacağız" demesi, salt kuru bir ajitasyon örneği ya da partizanlık ifadesi olarak değerlendirilemez. Bunun altında yatan mantık, kendini dünyanın ekseninde, olayların merkezinde görme hastalığının (solipsizm) tipik bir belirtisidir. Örgütün devrim yapması anlayışı, önderle yığınlar arasındaki gerçek, canlı bağlantının öldürülmesinin, doğru değerlendirilmemesinin ifadesidir. Bu anlayış, örgütün pratiğini (öz-

nel iradeyi) her şey, canlı yaşam üzerinde yükselen yığınların kendiliğinden eylemini (nesnellik) ise hiçbir şey, olarak ele alır. Devrimi, yığınlar yaparlar; devrimin patlak verebilmesi için **değil** ama kazanılabilmesi için **şart** olan öznel irade, yani siyasi örgütler ise, yığınların sınıfın hareketine önderlik ederler. Yani örgüt, devrim yapmaz; devrime **önderlik** yapar.

Tekelci sermaye ve onun faşist devleti, en küçük hak arama taleplerinin üzerine dahi zor araç ve yöntemleriyle gidiyor. Çünkü, içinde debelendiği ekonomik ve siyasi kriz, ona başka olanak tanımıyor. Yıllar yılı alttan alta biriken, askeri darbelerle sonuçları engellenmeye çalışılan ama yok edilmek şöyle dursun üzerine yenileri eklenen ve tekelci düzenin altından kalkmadığı çelişkiler, meyvalarını, yığınsal gövde gösterileri, büyük ve sert direnişler ve "beklenmedik" irili ufaklı patlamalar biçiminde veriyor. 89 Baharından beri giderek yığınsallaşan, yaygınlaşan ve sertleşen işçi ve emekçi yığınların hareketi sermaye düzenini sarsıyor. Sermaye kesimleri de, gerçek bir sınıf bilinci örneği göstererek, sınıf düşmanlarının, mezar kazıcılarının üzerine saldırıyor; her türlü vahşeti sergileyerek iktidarını, cennetini korumaya çalışıyor.

Hiçbir canlı hareketin düz bir çizgi izleyerek gelişmeyeceği gibi, işçi sınıfı ve emekçi yığınların hareketi de basitten karmaşığa bir yol izleyerek gelişti. Hareket, farklı nitelikler taşıyan aşamalardan geçti. 89'lara kadar tepkilerini alttan alta, daha çok homurdanmalar ya da tek tük eylemler biçiminde ortaya koyan işçi sınıfı, 1989 Baharından itibaren, bu tepkilerini, sokaklara dökülerek, yürüyerek, haykırarak dile getirmeye başladı. Yarım bıyık bırakmalarla vizite ve yemek boykotu gibi geri, yumuşak eylemlerle başlayan hareket, giderek dev yığınların uzun Ankara yürüyüşlerine büyüdü. Nitelik farklılaşması sadece hareketin yaygınlaşması ve yığınlaşması şeklinde olmadı, eylem biçimleri de giderek sertleşti. Fabrika işgalleri ve zorlu direnişler uzun süreler gündemi kapladı. Toplumsal hareket, daha önce görülmemiş biçimde işçi sınıfı dışındaki katmanları, özellikle de kamu emekçilerini içine aldı. Devletin memurları, devletle sert bir kapışma sürecine girdi. Yakın zamana kadar tekelci sermaye ve onun faşist devleti, işçi ve emekçi yığın hareketlerini kendi içinde boğmaya çalıştı. Güçlü barikatlarla hareketin çevresini sardı ve içerden uzlaşmacı sendikacılar aracılığıyla yığınları dize getirmeyi denedi. Bu konuda bir yere kadar başarılı olduğunu kabul etmek gerekir. Ama, bir yere kadar! Uzlaşma ve sinme, sonsuza kadar süremez-

di; işçi ve emekçi yığınlar tatmin edilemediği, doyurulmadığı sürece uzlaşmacıların kovulması kaçınılmaz olacaktı, öyle de oldu. Yığınların talepleri bir nebze olsun karşılanmak şöyle olsun, sefalet ve ölüm, her zamankinden daha fazla dayatıldı. İşçi ve emekçi yığınların taleplerini karşılayamaması, burjuvazinin, yapabilecek olduğu halde yapmadığı bir şey değildir. En basit bir adımı dahi krize dönüştürmekten kurtulamayan, kör bir çıkmazda olan tekelci sistem ve onun efendileri, işçi ve emekçilere, bugüne değin "sunabildikleri" tek şey olan cop ve bombayı, bundan sonra daha da arttırarak "sunacaklar"dır. Önümüzdeki süreç, bugüne kadar eylemlerin çevresini saran karşı-devrim barikatlarının yığınlara daha doğrudan ve daha sert saldırılarına bir süreç olacaktır. Bugüne değin emniyetleri açık tutulan otomatik tüfekler, teyakkuz halinde bekleyen panzerler, "sağduyulu" ve "yumuşak" davranan özel eğitilmiş köpekler, artık daha doğrudan kullanılacaklar, aldıkları özel eğitimin gereğini yerine getireceklerdir. Sermaye, tüm uzlaşma cephaneliğini tüketmiştir.

Sermaye cephesinde işler bu merkezde cereyan ederken, işçi ve emekçi yığınların hareketinin gelip de dayandığı nokta tam da bu noktadır, tekelci sermaye ve onun faşist devletiyle **açık çatışma** noktasıdır. Proletarya bugüne değin, zor araçlarını kullanmanın dışında yapılabilecek her şeyi yaptı. Viziteye çıkıldı, yürüyüşler yapıldı, sloganlar atıldı, işgaller gerçekleştirildi vb. vb. Buna rağmen talepler karşılanmadı, sefalet bitmedi, tersine giderek ağırlaştı. İşçi sınıfı için özellikle işten çıkarmalar en başta gelen sorun oldu. Yapılan eylemler atılmaların önünü almaya **yetmedi**. Örneğin kamu emekçileri için de aynı şey söylenebilir. Talepleri yerine getirilmediği gibi, üstüne üstlük eylemciler de sürgünlerle cezalandırılıyor. Bu yaşananlardan şu sonuç çıkarılabilir: İç savaş ortamında hakların yerini şiddet almıştır. Yani Türkçesi: Güçlü olan kazanır. İç savaş hengâmesi içinde, sınıf düşmanından adalet ya da merhamet **beklemek** ahmaklıktır. Tekelci sermaye, değil işçi ve emekçilerin durumunda iyileştirme yapmak, kısıntı vermekten dahi aciz olduğunu defalarca kanıtladı. Yıllardır sınıf savaşımının gündeminde capcanlı örgütler olarak varolan, tekelci sermaye ve onun faşist devletinin tüm baskı ve engelleme çabalarına rağmen emekçilerin iradesiyle, zorla, "yasa-dışı" olarak kurulan Kamu Çalışanları Sendikaları'nı dahi tanımadıklarını açıklıyorlar! Kamu emekçilerine bu "hak"ı 1997'de tanyacaklarmış(!) Grevli toplu sözleşmeli sendika hakkının ise sözünü dahi etmiyorlar. Bunlar, sade-

ce örnektir. Bunlardan anlaşılması gereken açıktır: Egemenler, yeni haklar vermek bir yana, büyük çaba ve özverilerle, zorla ve bedeller ödeyerek kazanılmış hakları bile "tanımıyor", içine sindiremiyor.

Peki, işçi ve emekçi yığınlar ne yapacaklar? "Devletin olanakları sınırlı" masalın mı inanacaklar? "Mademki efendilerimiz darda, o halde biz de ne verirlerse onunla idare edelim" mi diyecekler? Böyle demeyecekler. Çünkü, verilenle idare edemiyor ve seslerini çıkarmadıkları takdirde o verilenlerin de artık verilmeyeceğini biliyorlar. Böyle demeyecekler. Çünkü patlayan skandalları, rüşvetlerde dönen trilyonları görüyorlar. Şöyle diyecekler: Devletin olanakları ücretlilere maaş vermeye sınırlı, rüşvet olarak kredi vermeye sınırsız; halka hizmet götürmeye sınırlı, burjuvaların sefahatine götürmeye sınırsız; fabrikaya yatırmaya sınırlı, tanka, topa, cephaneye yatırmaya sınırsız... İşte böyle diyecekler ve mücadelelerini yükseltmeye çalışacaklar.

İşten atılmış olsun, olmasın; aldığı ücretle geçinebiliyor olsun, olmasın ya da işi ne olursa olsun, tüm işçiler, emekçiler hatta toplumun tüm ezilen tabakaları için artık şu gerçek hakimdir: Sistemden umut kesilmiştir. Halk yığınları, geleceklerini **güvence** altında görmüyorlar. Bu durum, yığınların en cüretkâr eylemlere dahi **hazır** olduklarının bir başka ifadesidir.

Yaşamın gerçekliği işçi ve emekçi yığınlarına ilerlemeyi dayattığına ve onlar da buna hazır olduğuna göre, bu ilerlemenin nasıl gerçekleşebileceğine gelebiliriz. Önderliğin önemi tam da bu noktada ortaya çıkıyor. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların hareketi, karşı-devrimin faşist barikatlarınınca engelleniyor. Burada kastedilen, sadece devletin resmi kolluk güçlerinin barikatları değildir. Her türlü sivil-faşist örgütlenmeler ve kurumlar da karşı-devrim barikatlarının bir parçasıdır. Ordusuyla, polisiyle, özel timiyle, korucusuyla, mahkemesiyle, burjuva partileriyle, basın-yayınıyla ve her türlü sivil-faşist çetesiyle karşı-devrim barikatları bir **bütün**dür. Kürdistan ve Türkiye işçi ve emekçilerine karşı yürüttükleri topyekûn savaş, bu bütünlüğün eseridir. Kürt halkı uzunca bir süredir faşist devletle açık ve sert bir kavgaya girmiş bulunuyor. Doğru olanı yapıyor; sadece savunma yapmıyor, aynı zamanda **saldırıyor**. Kürt halk hareketi, onurlu direnişi ve gözüpek saldırılarıyla Türkiye işçi ve emekçileri için bulunmaz bir örnek teşkil ediyor. Türkiyeli işçi ve emekçiler, Kürdistanlı sınıfdaşlarının açtığı yoldan en kararlı bir şekilde ilerlemelidir. Gerek Kürt halkının, gerekse Türkiye işçi ve emekçilerinin gerçek ve kesin kurtuluşu ancak bu yol-

la halkların, tekelci sermaye ve onun faşist devletine karşı yürüttükleri mücadelenin bütünleşmesi, birleşmesi yoluyla gerçekleşecektir.

Hareket, engellendiği noktayı aşarak ilerler. Türkiye işçi ve emekçi yığınların hareketi, karşı-devrimin faşist barikatlarını aşarak ilerleyecek. Bu barikatlar, **ancak** dağıtılarak, yerle bir edilerek aşılabilir. İçinde bulunduğumuz süreçte, devrimci öncülük tam da bu noktada gerçek anlamını buluyor. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların önüne konacak tek devrimci görev, bu barikatların dağıtılması görevidir. Bunun dışında politikalarla yığınlara gitmek, onları reformist taktik politikalarla oyalamaktır; gözümüzün önündeki devrimden kaçmaktır; ihanettir. Bugün tek gerçek ilerleme, **yığınları dövüştürmekle** sağlanabilir. Peki, yığınlar nasıl dövüştürülecek?

Yığınların dövüşmeleri için, önlerine konan hedefin hayatiliğini kavramaları gerekir. Bu yüzden hedef, son derece anlaşılır ve ikirciksiz biçimde ortaya konmalıdır. Yığınları dövüştürmek ve faşist barikatları dağıtmak, siyasi iktidarın fethi hedefinden başka bir hedefle gerçekleştirilemez. Burjuva devlet aygıtının dağıtılması hedefinde net olunmadan, bu hedef âcil, pratik bir hedef olarak tutarlı bir şekilde konulmadan, karşı-devrim barikatlarıyla kararlı ve sert bir savaşım vermek olanaksızdır. Bugün yığınlarda halihazırda varolan kendiliğinden bilinç, sermaye düzeninden ümidi kesme, kopuşma ve faşist devlete olan güvenini ve inancını yitirme noktasındadır. Bu kendiliğinden bilinç, ancak "siyasi iktidarın fethi" hedefiyle ilerletilebilir, geliştirilebilir.

Faşist barikatları dağıtma görevi silahla gerçekleştirilir. Kastedilen silah, burjuva barikatlarının yıkımında işe yarayabilecek her türlü, özellikle de **en otoriter** silahlarıdır. İşçi ve emekçi yığınlar, bulabilecekleri ve yaratabilecekleri her türlü silahla donanmalıdır. Bu konuda yetersiz kalmak veya oyalanmak, tüm diğer çaba ve özverileri işe yaramaz hale getirmeye yeter. Karşı devrimin azgınca saldırdığı ve daha da azgınca saldıracağı tüm belirtilerini ortaya koyduğu bugünkü süreçte, "mücadele" sözcüğünü ağzına alan herkes, bir şarlatan ya da bir zavallı durumuna düşmek istemiyorsa silahlanmalı, silahlanma çağrısı yapmalıdır. Devrimci zor **en enerjik** bir biçimde kullanılmalıdır, ileri gidişin gerçeklik haline dönüşmesi olanaksızdır.

Devrimci zorun iki biçimde kullanılmasından söz ediyoruz. Birincisi kitlesel, ikincisi de bireysel şiddettir. Devrimimiz için asıl olan kitlesel şiddettir. Bireysel şid-

deti, kitlesel şiddete **bağlı** olarak ele alıyoruz. Bireysel şiddetten kasıt, küçük profesyonel silahlı grupların yapacakları gerilla tipi eylemliliklerdir. Kitlesel şiddetten ise, geniş halk yığınlarının, karşı-devrim cephesine karşı, her biçimde örgütlü-silahlı eylemi anlaşılmalıdır.

Bu zor yöntemlerinin uygulanması, bunları hayata geçirmeye yetenekli örgütlenme modelleri olmaksızın düşünülemez.

Kitlesel şiddeti uygulayacak ve yönetecek örgütlenmeler, esas olarak milislerdir. Milisler, silahlı-örgütlü halk yığınlarıdır. Silahlı halkın fabrikalarda, semtlerde, kırlarda, okullarda vb. küçük ama hareketli gruplar halinde örgütlenmiş halidir. Milisler, profesyonel gerilla birliklerinden farklı olarak, yerel örgütlenmelerdir. Ancak bu, milislerin illegal biçimde örgütlenmesinin ve tam bir gizlilik içinde çalışmasının önünde engel değildir. Milisler, işçi ve emekçi yığınların hareketinin temel vurucu gücüdür. Hareketin önüne dikilen karşı-devrim, esas olarak, milislerin uygulayacağı zor yöntemleriyle, kitlesel şiddetle aşılabacaktır. Çok değişik biçimler alabilecek bu zor yöntemleri, sopa, molotof ve esas olarak en otoriter silahlarla uygulanacaktır. Doğaldır ki, sınıf savaşımında tüm gelişmeler planlı, beklenen gelişmeler olmayacak; bir çok gelişme, çatışma ve patlama ortamı, kendiliğinden ve beklenmeden ortaya çıkacaktır. Halk yığınlarının içinde örgütlü olan milisler, bu tür beklenmedik gelişmelere müdahale edecek; bu tür çatışma ve kalkışmaları doğru hedeflere vurması için yönlendirecek, karşı-devrim engellerinin dağıtılması ve yerle bir edilmesi işinin başını çekeceklerdir. Hareket, böyle ileri gidecektir. Bulunduğu alandaki faşist odakları ezmek ve faşistlerin eylemliliklerini dağıtmak da milislerin görevidir.

Milislerle Gerilla Birlikleri, merkezi düzeyde bir bağlantı içinde olmak zorundadır. Bu zorunluluk, Gerilla Birliklerinin görevleriyle milislerin görevlerinin **bütünlüklü** olmasından kaynaklanmaktadır. Gerilla Birlikleri, doğrudan doğruya Leninist Partiye bağlı, profesyonel; askeri birliklerdir. Gerilla Birlikleri eylemliliğinin niteliği, bireysel devrimci şiddettir ve gerilla taktikleriyle savaşır. Bireysel şiddet, tek başına ele alındığında yığın hareketinin gelişmesini sağlayamaz. Yığınların içinde kökleşmiş, savaşan milis kuvvetleri olmaksızın, Gerilla Birliklerinin faaliyetleri istenilen sonucu vermez. Devrimi gerçekleştirmek, esas olarak yığınları dövuştürmek, yığınlar içinde milisler biçiminde örgütlü olmakla mümkündür. Bu anlamda, Gerilla faaliyetleri, esas olarak milisleri destekleme niteliği taşıyacaktır. Profesyonel ge-

rilla birimleri, her türlü resmi ve sivil faşist kurumlara, devrim hareketinin önündeki karşı devrim barikatlarına sert ve etkili vuruşlar yaparak, yığın hareketinin önündeki engelleri aşmasını kolaylaştıracaktır. Basite indirgediğimizde, meselenin özü budur.

Tüm bu söylediklerimizi toparlayacak olursak;

İşçi ve emekçi yığınların öfke seli büyüdü, yaygınlaştı, sertleşti ve artık, karşı-devrimin zor barikatlarına gerçek anlamıyla dayandı. Tekelci sermaye tarafından doyurulmayan, tatmin edilmeyen ve tatmin edilemeyecek olan bu hareketin yozlaşp dağılmamasının, ileriye gitmesinin tek yolu; bu barikatların aşılmasıdır. Karşı-devrimin zor barikatları da, ancak kitlesel şiddetle yıkılarak, havaya uçurularak aşılır. İşçi ve emekçiler, acil pratik bir görev olarak silahlanmalıdır. Bu da yetmez, bu yeni göreve uygun örgütlenmeler; milisler yaratılmalıdır. Yığın hareketinin motoru olan milislerin önü Gerilla Birlikleri tarafından açılacak, Gerilla Birliklerinin etkili vuruşları, bir anlamda milislere ve yığın hareketine örnek teşkil edecektir. Kurtuluşlarına ulaşmanın tek yolu olarak silahlanan ve kendi öz örgütlerinde örgütlenen ezilen halk yığınları, doğrudan doğruya devrim hedefiyle burjuva devlet aygıtının dağıtılması ve demokratik halk devrimi iktidarının kurulması hedefiyle eğitilmeli, yönlendirilmeli, dövuştürülmelidir.

Bu söylenenlerin daha canlı olarak anlaşılabilmesi için, iki somut örnek üzerinde uygulamalarını tasarlayalım.

İlk olarak, nedereyse gündelik olarak tanık olduğumuz ve önleri karşı-devrimin zor barikatlarıyla kesildiği için ilerleyemeyen işçi ve emekçi yığınların eylemlerini ele alalım. Yüzlerce örnekten istediğimiz birini kafamızda canlandırabiliriz. İşçi ve emekçi yığınlar toplanıyor, sloganlar atarak yürüyüşe geçiyor. Polis ya da asker önlerine g içlü barikatlar kuruyorlar. Eylemci kitle ya tehditler sonucunda sessizce dağılıyor ya da tehditler kâr etmediğinde gelen cop ve tekme darbeleriyle dağıtılıyor. Üç aşağı beş yukarı hep aynı sahne tekrar tekrar canlandırılıyor. Biz, birkaç bin kişilik bir kitle içinde, birkaç on kişilik bir milis gücü olduğunu varsayalım. Şunu kesin olarak iddia edebiliriz: Kitlenin barikatla karşı karşıya geldiği noktada, milislerin, barikata karşı yapacağı cüretkâr bir saldırı, "Bıçak kemiğe dayandı" diyen, boğazına kadar nefretle dolmuş olan eylemci kitleyi bir anda coşkun bir sele döndürür ve bu sel, karşı-devrim barikatını yerle bir eder. Kitlesel şiddet dediğimiz şey, tam da budur. Milislerin, en temel olarak iki şeye gereksinimi vardır: SİLAH ve CÜRET. Cü-

ret dediğimiz şey, cesareten farklıdır. Bir çok şeyi göze alıp barikatın karşısına dikilen herkes cesaret sahibidir. Cüret ise, **ilk** yumruğu ya da sopayı vurmak, **ilk** molotofu atmak ya da **ilk** mermiyi sıkmakta ifadesini bulur. Barikatın aşılması eyleminde esas noktalar şunlardır:

1) Eylemci kitle, barikatı yıkma konusunda ajite edilmelidir.

2) Barikata yapılacak saldırı, ani, kararlı ve sert olmalıdır. Bu, barikatın en az zararla ve en kısa zamanda yıkılması için gereklidir.

3) Barikat bir kez yıkıldıktan sonra kitle, götürüleceği kadar ileri götürülmelidir.

4) Bu aşamadan sonra esas olan, kitleyi en az kayıp verecek şekilde, seri biçimde geri çekmek, dağıtmaktır.

5) Eylem boyunca kitleyi korumak milislerin sorumluluğundadır.

Böyle bir eylemin ardından, Gerilla Birliklerinin yapabilecekleri şeyler de vardır. Eylemci kitleye saldıran karşı-devrimin kolluk güçleri ya da eylemin karşısındaki sorumlular (örneğin fabrikanın patronu ya da bir belediyenin başkanı vb.) Gerilla Birliklerinin hedefleri olabilirler.

Bu tür bir girişim başarısız da olabilir, yani barikat aşılabilir ya da kayıplar verilebilir. Ancak bu, yenilgi demek değildir. Eğer biz, gözaltına alınanları bırakmak için daha kitlesel daha güçlü eylemler düzenleyebilirsek, ya da ölümlerimizin cenazesini dev yığınların gösterisine dönüştürebilsek – ki bu söylediklerimizin koşulları kesin kes vardır; tek başına, Ankara'da coplanan kamu emekçilerinin bir sonraki eylemde, tüm baskı ve tehditlere rağmen dev yığınlar halinde sokağa dökülüşleri dahi bunu kanıtlar – yenilmek şöyle dursun, tahmin edemeyeceğimiz kadar güçlü oluruz. Böyle bir girişimin etkisi, kesinlikle tüm işçileri ve emekçileri, tüm ezilenleri sarar ve kendine çeker. Karşı-devrimin barikatları, **tüm** ezilenlerin önündedir ve bu faşist barikatların bir tek yerde dahi aşılması, **tüm** bu ezilen halk yığınlarına **ne yapmaları** gerektiğini ilerlemenin bir tek yerde dahi aşılması, tüm bu ezilen halk yığınlarına **ne yapmaları** gerektiğini ilerlemenin **nasıl** mümkün olacağını gösterir. Zonguldak madencilerinin Ankara yürüyüşünün, diğer, Ankara yürüyüşlerine örnek olduğu **gibi**; Paşabahçe işgal ve direnişinin, diğer işgal ve direnişlere örnek olduğu **gibi**, faşist barikatların **bu** aşılması da, **aynı** sorunu yaşayan yığınlara örnek olacaktır. Hareketin ilerlemesi **böyle** olur. Tüm bu yığınlar, eylemler esnasında kendilerine güven ve

ren, yaşadıkları tikanıklığı aşırın gerçek önderlerin çatısı altında toplanmaya pratik olarak başlayacaklardır. Kitleleşme **böyle** olur.

İkinci bir örnek olarak Alevi halkın STAR TV binasına saldırılarını ele alalım. İç savaş ortamının, ayaklanmalar sürecinin tipik bir "beklenmedik" eylem örneği... Söz konusu bölgede 5-10 kişilik bir milis gurubunun olduğunu ve olayı haber alması üzerine yığınlarla birlikte olay yerine gittiğini varsayalım. Bu saldırıda eylemci kitle zaten kendiliğinden biçimde ordu barikatlarını etkisiz hale getirmiş ve binayı tahrip etmişti. Milisler, bu saldırıyı genişletebilir, büyütebilirlerdi. Molotoflarla ya da benzin bidonlarıyla binayı yakabilirlerdi. Bu eylem esnasında bazı eylemciler gözaltına alınmıştı. Bu durum, pekâlâ engellenebilirdi. Eylem yerinde uzun süre oyalanmak yerine, hızlı ve sert bir baskınla binanın tahrip edilmesinin ardından seri bir şekilde kitle geri çekilebilir, kayıp verilmeden bölgelerine ulaşmaları sağlanabilirdi. Böyle bir eylemin sonrasında karşı-devrimin baskısı, yine milislerin öncülüğünde göğüslenir. Bu da yetmez, halkı gözaltına alan ya da kurşun sıklara ve onların kurumlarına karşı profesyonel gerilla gruplarının etkili saldırıları gerçekleştirilebilir. Ya da, eylemci yığınların yarım bıraktığı hedef binaya daha etkili vuruşlar gerçekleştirilebilir. Mücadelenin yükselmesi **böyle** olur. Devrime önderlik etmenin leninist tarzı budur.

Kitlesel olmamayı, yetersizliği, güçsüzlüğü bir yakınma konusu haline getirenlere Büyük Ekim Devrimi'ni hatırlatalım. Lenin, 1917 Nisan'ında yurtdışından Petrograd'a geldiğinde Bolşevikler, bir avuç insandı. Tabiri caizse, kimse onları ciddi bir güç olarak görmüyordu. Ancak, daha sonra anlaşılacak çok ciddi güçlere sahiptiler: Leninist politikaları ve bu politikaları hayata geçirebilecek azim ve kararlılıkları vardı. İlk önce, Nisan Tezleri'ni hazırlayan Lenin, parti içinde bile yalnız kaldı. Kısa bir süre sonra yoldaşlarını ikna etti, ancak Bolşevikler, bir müddet daha yığınlar içinde yalnız kaldılar. Ama bu, hep böyle süremezdi. Devrimin, kurtuluşun anahtarı onların elindeydi ve iç savaş, yığınların, bu gerçeğin farkına varmasını sağladı. Bolşevikler ileri, kararlı ve cüretkâr politikalarıyla ve bu politikaları hayata geçirmedeki özveri ve ustalıklarıyla yığınları kendi çatıları altında toplamayı başardılar. Bolşevikler devrime İNANDI; devrim, yığınları Bolşeviklerle BULUŞTURULDU; kurtuluş BÖYLE oldu.

İ. CEVAT ÇETİNER
DOĞAN GÜNEŞ

EĞİTİM-SEN

ACABA BİR HÜLLE SENDİKASI MI, YOKSA İLKECİ BİR BİRLİK Mİ? YAŞAYIP GÖRECEĞİZ.

Yaşayıp göreceğiz dedik ama, aslında görülecek pek fazla bir şey kalmadı... Çünkü görülmesi gerekenler görülmüş durumda... Ya da başka bir ifadeyle "Görünen köy kılavuz istemez" de denilebilir.

Daha önceki değerlendirmelerimizde EĞİTİM-İŞ, EĞİT-SEN birliği üzerine düşüncelerimizi yazmıştık... Gerçi son zamanlarda (biz hariç) hiç kimse birlik karşıtı bir düşünce ortaya koymadı... BİRLİK adeta bir zorunluluk bir çıkış yolu, bir kurtarıcı olarak beyinlere işlendi durdu... Hatta birlik, içinden geçtiğimiz fiili grevlerin boy verdiği mücadele sürecinin bile önüne konularak, kitleler bir beklentiye, bir durağanlığa itildi... Hiç kimse ne kendisine, ne de sendikasına bu birliği böylesine «olmazsa, olmaz yapan zorunluluk nedir» diye sorma cesareti göstermedi... Sanki birliği sorgulamak, birlik düşmanlığıymış gibi, ya da birliği bu biçimiyle benimsememek suçmuş gibi... Bizler Emekçi Öğretmenler olarak her fırsatta birliğin nasıl bir birlik olması gerektiğinin altını çizerek vurguladık... Sınıfın birliğinin sağlanması demek, iki ayrı sendikal tüzel kişiliğin siyasi evliliği demek değildir dedik... Sınıf mücadelesinde, birliklerin oluşum felsefesini "MÜCADELE BİRLİĞİ" oluşturur dedik. Bugün yine aynı şeyleri söylemeye devam ediyoruz... Bu bizim tarihi görevimiz. Çünkü bizler hiç bir zaman çifte standartlı kaypak politikalar

izlemedik... Sınıflar mücadelesi ne kadar net ve kesin mücadeleyse, onu yönlendiren politikalar da o kadar net ve kesin olmak zorundadır... Sınıflar mücadelesinde bir sınıfın mücadelesini (hangi boyutta olursa olsun) karşı sınıf belirleyemez ya da yönlendiremez... Sınıfın mücadelesini nesnel koşullar etkileyebilir sadece... Nesnel koşulların etkilemesi dışında, mevcut siyasal hegemonya (burjuvazi) işçi ve emekçilerin mücadelesini etkiliyor veya yönlendiriyorsa, burada büyük bir yanılgı ve sınıflar mücadelesinin inkârına uzanan siyasal bir çark ediş vardır... Birçoklarına göre çok ağır itham olarak değerlendirilebilecek olan bu olguyu açmak ve anlaşılır olmasını sağlamak için biraz geriye bakmak gerekecek...

13 Kasım 1990'da İstanbul Valiliği'nin önünde 333'ü kurucu 3 bin insan vardı. Hem de hiç resmi üye yokken...

23 Ocak 1995'te Ankara Valiliğinin önünde hazır üye 120 bin kişilik bir sendikanın kuruluşunda sadece 250 kişi görebildik...

1990'da enflasyon %25-30 düzeyinde, ücretlerin alım gücü bugünkünden en az üç kat daha fazlaydı... Kamu çalışanları bugünkü kadar yoksul olmadıkları gibi, baskı, kıyım, sürgün, saldırı vb. anti demokratik uygulamalar bugünkü noktaya ulaşmamıştı...

Son beş yıl içerisinde, 50'nin üzerinde eğitim emekçisi faili belli

cinayetlerle katledilmiş, DYP-SHP savaş koalisyonu açık infazlar, ev baskınları, hukuk ihlalleri ve %150 enflasyonla işçi ve emekçilerin tepesine binmişken, mücadelenin daha yüksek, daha katılımcı, daha keskin mi olması gerekir, yoksa daha geri mi? Hiç düşündünüz mü?

Eğer daha yüksek katılımlı bir mücadele olması gerekir diyorsanız (ki öyle olmalı) o zaman mevcut gelişmeyi nasıl açıklıyorsunuz? diliniz varmıyorsa itiraf etmeye, biz açıklayalım...

1990'da eğitim emekçilerine güven veren bir devrimci örgütlenme vardı... Tüzüğüyle-programıyla, eylemleriyle kitlelerin özlemine ve beklentisine denk düşen bir mücadele vardı. EĞİTİM-İŞ gibi uzlaşmacı resmi ideolojinin pençesinde bir sendikal örgütlenme varken, akın akın EĞİT-SEN'e gelişin nedeni sadece buydu... ama uzun sürmedi tabii.. Devrimci bir çıkışla kitleleşen EĞİT-SEN'in yönetimine reformizm çöreklenince, önce sendikanın devrimci öze sahip programını yoketti, sonra devrimci yöneticileri yönetimlerden tasfiye etti... Yönetici koltuğu elde etmek adına devrimcilerin tasfiyesine göz yuman sözde devrimcilerde, sıra kendilerinin tasfiyesine gelince bir bardak suda fırtına koparmaya çalışılırsa da bu çaba boşunaydı...

Bir taraftan faşist devlet, tüm saldırı gücüyle, kamu emekçilerini yıldırma, mücadeleden vazgeçirmek

için saldırırken, diğer yandan reformist sendika yönetimleri kitlelerin umudunu, heyecanını ve mücadeleyi kemirdi durdu... Sonuç, işte bugünkü tablo, son can simidi ise birlik... Bakalım bu birlikte mücadele gelişir mi yoksa daha da mı gelirler...

Baştan da ifade ettik. "Görünen köy kılavuz istemez."

Hele hele EĞİTİM-SEN Tüzüğü gibi, 82 Anayasasından daha anti demokratik, daha gerici ve de buram buram burjuva ideolojisinin etkisi kokan bir tüzükle sınıf mücadelesi verilemez...

Bunu kanıtlamak için tek örnek (ki örnek çok) vereceğiz.

EĞİTİM-SEN Tüzüğü madde 4'ün -b- fıkrası bakın ne diyor:

«Sendika» b- Devlete, (Herhalde "Devletten" demek istiyor) siyasi parti, örgüt ve kuruluşlardan örgütsel olarak bağımsızdır.

Bu ifade sendikayı, sendika olmaktan çıkarır, bir kast, bir ruhani topluluk veya bir meslek kuruluşu haline getirir. Özellikle de ÖRGÜT sözcüğü, sınıf mücadelesinde sendikaların birlik ve dayanışma anlamında hatta mücadele birliği anlamında kendi dışındaki ortak amaçlı diğer örgütlerle ilişki kurmasını tamamen ortadan kaldırır...

Oysa "Evrensel Sendikal Haklar Bildirgesi" sendikal ilkeleri tanımlarken bu konuyla ilgili bakın ne diyor:

«Ulusal-bölgesel ve uluslararası sendikal örgütlerin, bağımsız bir şekilde ve hiçbir dış müdahale olmaksızın, kendi programlarını ve eylemlerini, sendikal hareket dışındaki örgütlerle kuracakları ilişkileri belirleme hakkı» vardır.

Bizler Emekçi Öğretmenler ola-

rak, EĞİTİM-SEN tüzük taslağını incelerken yapılması gereken değişikliklerle ilgili önermelerimizde bu maddenin yerine;

«başta devlet aygıtı olmak üzere, sömürü ve baskı düzeninin sürmesine katkıda bulunan tüm örgüt ve kurumlardan, siyasi partilerden ve burjuva ideolojisinden bağımsız örgütlenir... Bu nedenle sendika kendi ana tüzüğü, genel kurul kararları ve ilkeleri ışığında demokratik olarak seçilmiş organlarıyla, hiçbir örgüte bağlı olmadan işçi sınıfı bilimi doğrultusunda çalışır...» ifadesi konulmalıdır dedik. Ama önermemiz dikkate bile alınmadı.

Tüzükte örgütsel bağımlılık hem devlete ve siyasi partilere karşı korunuyormuş gibi gözükse de, özünde sömürü ve baskı düzeninin sürmesini istemeyen tüm örgütlerde, örgütsel bağımsızlık içine alınarak, sendikal örgütlenme sınıf mücadelesinin bütünlüğünden koparılmıştır.

Sendikalar Emek-Sermaye uzlaşmazlığının ürünüdür... Bu nedenle işçi sınıfının sendikaları, sermaye karşısında yer alan tüm emek güçleriyle birlikte davranmak zorundadır... Bu zorunluluğu yok saymak Emek-Sermaye uzlaşmazlığını yok saymaktır ki, bu da sendikayı bir uzlaşma örgütü yapar... zaten Yeni Dünya Düzeni de sendikalara Emekle Sermaye arasında uzlaşma sağlayan bir örgüt misyonu yüklemiyor mu? Bu anlamda EĞİTİM-SEN, Türk-İş'in de gerisine düşmüştür.

Sendikal örgütlenmelerde Tüzük, sendikanın anayasasıdır. Tüzük hükümleri kesin ve bağlayıcıdır. Sendikal anlayışın ifade edilmediği bir tüzük ise kendiliğindenci

bir örgütlenmeyi özendirir... Yani yönetime gelenlerin anlayışı sendikanın anlayışı sayılır... Yönetime gelmek kolaydır.. Çoğunluk sisteminde bile % 50+1 yönetimi belirlenir. Dolayısıyla bu çoğunluk sendikanın anlayışını da değiştirme hakkını ele geçirmiş demektir... Oysa tüzük değişiklikleri ilke olarak 2/3 çoğunluk ister ve değiştirmek oldukça zordur... Sendikal politikanın tüzüğe yazılmaması demek, (ülkemizde zaten çok az sayıda sınıf bilinçli işçi ve emekçi olduğunu kabul edersek) sendikanın burjuva ideolojiye (sosyal demokratlar-liberaller-gericiler aracılığı ile) peşkeş çekilmesi demektir... Bu tehlike hiçbir biçimde göze alınamaz...

EĞİT-SEN Tüzüğünde "Sınıf ve Kitle Sendikacılığı anlayışı" olarak formüle ettiğimiz bizce "devrimci sendikal anlayış" bir takım çevrelerce (özellikle Gerçek Dergisi okurlarınca) yanlış bulunmuş ve eleştirilmişti... Israrla kitle kavramının çıkartılması, sadece sınıf sendikacılığı anlayışının savunulmasını talep etmişlerdi. Biz ise her fırsatta MİSK ve HAK-İŞ gibi sınıf bilimini reddeden sendikal örgütlenmelerin bulunduğu bir ülkede, emeğini sattığının farkında bile olmayan bireylerin "proleter" kabul edilemeyeceğini, sınıf sendikacılığının sınıf bilinci almış proleterlerce hayata geçirilebileceğini kendiliğinden bilince sahip yığınların sınıf üyesi değil, proleterleşmeye yatkın kitleler olarak sendikalarda eğitilmesi gerektiğini anlatmaya çalışıyorduk... Bu gün gelinen noktada KİTLE kavramına bile tahammül etmeyenlerin, EĞİTİM-SEN tüzüğünde bırakın sınıf sendikacılığını, kitle sendikacılığı belirlemesi bile yokken, bu tüzüğü

nasıl kabul ederek yönetimine so-yunduklarını merak ediyoruz.

Yoksa "Gerçek" okuru eğitim emekçileri için sendikal anlayıştan çok, sendika koltuğunu daha önem-li. Ya da 9'da 9 sınıf sendikacılığını telaffuz eden EĞİT-SEN'de kitleyi sildirmeyi başaramamışken 9'da 2 azınlıkla EĞİTİM-SEN'de sınıf kavramını tüzüğe yazdıracak bir si-hirli yaptırım mı buldular. Eğer bö-yle bir çabalarını görürsek, destekçi-leri olacağımızı bugünden taahhüt etmekten asla kaçınmadığımızı ifa-de etmek isteriz.

Bu noktada burjuva ideolojisinin sendika içindeki yuvalanışını da işa-ret etmeden geçemeyeceğiz... Bir ayağı burjuva parlamentoda, diğer ayağı demokratik kitle örgütlerinde olan EĞİT-DER Genel Başkanı Mustafa Gazalci'nin EĞİTİM-SEN kuruluşunda, bu birlikte SHP-CHP birliğini sanıl ustaca özdeşleştirdiğini, EĞİTİM-SEN yöneticilerinin de (ki sizin arkadaşınızın da içinde bulunduğu) hiç itirazsız alkışladığı bir gerçekliktir. Bizler biliyoruz ki, sessiz kalmak onaylamaktır... Bu-gün bu gelişmelere sessiz kalan siz-ler yarın parlamenter demokratik sistemin diğer ayaklarıyla da yö-ne-timleri paylaşacak mısınız? Ya da sivil toplum örgütlerinin temsilcileri-nin parlamentoda bulunmasının sı-nıfsal çıkarlara uygun düşeceği sa-vıyla, burjuva parlamenter sistemini bir soluk daha yaşatmak için parla-mentoya dá aday olacak mısınız? Böylesine çifte standartlı esnek poli-tikalarla, sınıf mücadelesi tarihine ender bir örnek oluşturduğumuzun farkında mısınız? EĞİT-SEN gibi yaratılmış bir değer için önce içinin boşaltılmasına, şimdi de cenazesini kaldırılmasına bir koltuk için

omuz veriyorsunuz... Sizin delegele-rinizin oyları olmadan EĞİT-SEN'in feshi için gerekli olan 366 oyu bulabilirler miydi?

Yurtsever Eğitimcilerin hangi ulusal çıkarlar temelinde, böylesine ucube bir sendikada görev üstlendik-lerini anlamak mümkün değil. Bıra-kın "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı"na saygılı olmayı, Evrensel Sendikal Haklar Bildirgesi'nde ta-nımlanan sendikal haklardan;

«Halkların ve insanın sömürül-mesinin tüm biçimlerinin, sömür-geciliğin, yeni-sömürgeciliğin, faşiz-min, ırkçılığın ve Birleşmiş Millet-ler'in amaç ve ilkelerine aykırı tüm diğer politika ve ideolojilerin der-hal ve kesin olarak ortadan kaldı-rılması»nı isteme hakkını bile tüzü-ğüne yazamamış bir örgütlenmeden beklenen nedir?

Yoksa Yurtsever Eğitimciler Kürt ulusunun bağımsızlığı ve özgür-lüğünü, Tüzük 3. maddenin -b- fı-k-rasındaki "Toplumun bütün bireyle-rinin kendi anadilinde" eğitim yap-ması özgürlüğüyle eş değerde mi görüyorlar?..

Beyler sizler birer koltuk uğruna EĞİTİM-SEN'de kendinize ne ka-dar yer açtığınızı bilemeyiz ama, şundan eminiz ki, ekonomizmin ba-tağında oldukça büyük yerlere talip-siniz...

Politik ve ideolojik mücadeleyi sendikal mücadeleden ayrı tutarak, sadece ekonomik mücadeleyle ulaşı-lacak yer sadece ve sadece EKO-NOMİZM'dir.

Bizler Emekçi Öğretmenler ola-rak, Evrensel Sendikal Haklar Bil-dirgesi'nde tanımlandığı gibi;

«Politik ve ekonomik bağımsız-lık ve her devletin, halkının istekle-rine uygun olarak kendi ekonomik,

politik, toplumsal ve kültürel siste-mini seçme hakkı»nı savunmaya de-vamla,

«Yabancı ekonomik sömürü-nün bütün biçimlerinin ortadan kaldırılması ve Yeni Uluslararası Ekonomik Düzen'in kurulması» için üzerimize düşen sorumlulukları yerine getirmeye var gücümüzle ça-lışacağız...

İnsan haklarına ve sendikal öz-gürlüklere tam saygı, ekonomik ve toplumsal ilerleme koşulları içinde, medeni, kültürel, politik ve sendi-kal haklar konusundaki Uluslarara-sı Antlaşmalardan;

87 no'lu sendikal haklar ve öz-gürlüklere ilişkin,

98 no'lu örgütlenme hakkı ve toplu görüşmeye ilişkin,

111 no'lu çalışmada ayrımcılığa ilişkin,

135 no'lu işçi temsilciliğine iliş-kin,

141 no'lu tarım işçilerinin ör-gütlerine ilişkin sözleşmelerin im-zalanması ülkemizde uygulanması için mücadeleye devam edeceğiz...

Bu anlamda tüm eğitim emekçi-lerinin EĞİTİM-SEN'in anti de-mokratik, uzlaşmacı tüzüğünü değişt-irerek, tüm organlarını devrimci kararlılıkla ele geçirme ve 1990'ın ruh hali ile mücadeleciler bir sendikal örgütlenme yaratmaya çağırıyoruz.

Devlet Gündümlü Sendikaya Ha-yır!

Yaşasın Eğitim Emekçilerinin Mücadele Birliği!

Yaşasın İşçi ve Emekçilerin Mücadele Birliği!

Yaşasın Kürt ve Türk Halkları-nın Mücadele Birliği!

EMEKCİ ÖĞRETMENLER

İŞTEN ATMALARA, İŞYERLERİNDEN SÜRGÜNLERE, İŞÇİ SINIFININ, MEMURLARIN VE HALKIN TOPLU DİRENİŞİ VE TOPLU KARŞI KOYMASI GERÇEKLEŞMELİDİR.

Hepimiz biliyoruz ki, faşist TC devleti içinde iki kesim oluşmuştur, emek ve sermaye. Bu iki sınıfın savaşı, bu düzen ve bu sistem içinde daha alevlenecek ve işçi sınıfı üretimden gelen gücünü kullanacak, mücadelede birliği temelinde birleşerek sermaye sınıfını ve bu düzeni yıkacaktır.

Şu anda faşist TC devletini yöneten sermaye sınıfı yani mutlu bir azınlık kendi refahı için daha çok kar ve sömürü için kendi lehinde anayasalar ve kanun hükmünde kararname düzenleyip, işçi ve memurun yükselen sesini susturmak için yeni stratejiler oluşturup, polis, jandarma, özel tim, köy korucusuyla işçilere, memurlara ve halka saldırarak, işyerlerindeki öncü işçileri, temsilcileri demokrat sendikacıları Kürt illerimize sürgüne gönderirken işçiler memurlar ve halk da birleşerek bu saldırıları ve bu düzeni bu sistemi yıkmalıdır.

Yine hepimiz biliyoruz ki 20 Aralıkta kamu çalışanları grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını almak için büyük bir memur eylemi başlatmış aktif olarak olmasa da işçilerde bu eyleme destek vermiş memurlar bu devlete sesini duyurmuş halkın hareketlenmesinden korkan faşist TC devleti Eğitim-Sen'li öğretmenlerin ve PTT memurlarının öncülerini işçi temsilcilerini ve demokrat sendikacıları Kürt illerine sürgüne göndermektedir. Tabii bu durumda PTT çalışanları sürgünleri durdurmak için Gayrettepe PTT önünde eylemlerini koymuş, yürüyüşünü yapmıştır. İşte böyle durumlarda tüm emekçiler bu saldırıların sadece PTT işçilerine değil tüm emekçilere ve memurlara olduğunu bilerek topluca eylem yapmalıdır. Saldırını durdurmanın tek yolu budur.

Biz işçiler ve memurlar devletin bu davranışından şunu anlıyoruz ki, nasıl eski Çarlık Rusya'sında Çarlığa ve sisteme başkaldıran, hiç bir hizmet gitmemiş olan Sibiryaya sürülüyorsa ve yine ABD Amerikan devletinde yine sisteme ve ABD'ye başkaldıran halktan kişiler yine hiç hizmet gitmemiş olan Alaska'ya sürülüyorsa, şimdi de faşist TC devleti hakkını arayan memuru, işçiyi hiç hizmet gitmemiş Kürdistan illerimizi sürgün yeri belirleyip sürgüne gönderiyor. Biz emekçiler ve kafa emekçileri bu düzene dur demeli. Birleşmeli top yekûn savaşmalıyız.

Faşist TC devleti vücuduyla çalışan işçileri ve kafa emekçilerine böyle saldırırken ikinci bir saldırı da

yerel yönetimlerden işçilere ve memurlara gelmektedir.

Daha evvelden hatırladığımız gibi gerici ve dinci belediyelerin yönetiminde olan Gebze Belediyesi'nden işçiler gerekçe gösterilmeden atıldılar ve burada atılan belediye işçileri, ailesiyle birlikte onurlu bir direniş örneği verdiler ama yeteri kadar işçilerin desteği gelmeyince ve sarı sendika olan sendikaları işverenle uzlaşmacı bir tutuma girince orada işçiler satılmış ve işlerinden atılmışlardır. Bu örnekleri, gördükten sonra şimdide Pendik belediyesi aynı şeyleri yapmaktadır.

Gerici Pendik Belediyesi belediye yönetimi kendi kadrolarını oralara almak için önce kadın işçileri çöpçü konumuna sokmuştur. Bu o kadın işçi için onurlu bir iştir, o işçi onuru ile o işi yapar ama dinci gerici zihniyet ise o işçi kadın arkadaşlarımız işi bıraksın tazminatları ödenmesin ve kendi dinci faşist adamlarını oraya yerleştürsün diye yapmıştır. Bunda başarılı olamamıştır.

Bu zihniyet bununla kalmayıp Pendik Belediyesi'nden 4 işçi arkadaşı gerekçesiz ve tazminatı ödenmeden atmıştır. Bunun üzerine Pendik Belediyesi'nde çalışan işçi arkadaşlar atılan 4 işçi arkadaşına sahip çıkmış işi durdurarak 215 işçi eyleme başlamıştır. İşte bu aşamada sarı sendika olan Belediye-İş Sendikası atılan 215 işçi arkadaşı işlerine geri döndürmek için uğraş vermeyip tazminatlarını almaya çalışmış ve işverenle uzlaşmacı bir tutuma girmiş olması tüm sarı sendikacılığını ortaya koymaktadır. Biz emekçiler ise buralardaki belediye işçileri ve emekçiler işimizi bırakıp birleşip Pendik Belediyesi'nin önünde direnişimizi sürdürmeli emekçilerin gücünü göstermeli bu işçi arkadaşlarımızı işlerine geri döndürmeliyiz. Bununla kalmayıp Pendik Belediyesi'nde çalışan işçiler ilçe konseyleri oluşturmalı, ilçe konseyleri ilçedeki tüm halkın önderliğini eline almalı, tüm emekçilerle bütünleşmek için somut adımlar atmalıdır. Tüm direniş işçi konseyi tarafından yönetilmeli, konsey emekçilerin korunması geliştirilmesi ve kurtuluşunu hedeflemelidir.

**MÜCADELECİ BİRLİK SERMAYEYİ YENECEK!
YAŞASIN PENDİK İŞÇİLERİNİN ONURLU DİRENİŞİ!**

Bir İşçi

İŞÇİ SINIFININ YENİ ÖRGÜTLENMESİ: **PLATFORM**

Son dönemlerde çeşitli toplum kesimlerinin içinde buldukları huzursuzluk ortamı kendini çeşitli tepki biçimleri ile ortaya koyuyor. Gün geçmiyor ki bir kasabanın halkı ayaklanmasın, işçiler işyeri işgal etmesin, öğrenciler üniversite de çatışmasın, ezilen Kürt ulusu kitlesel olarak göç etmesin, köyü yakılmasın, "kayıp" edilmesin. Toplumda öyle bir huzursuzluk var ki, burjuvazi bunu diğer sınıf ve katmanlardan daha iyi biliyor. Hemen her gün parti liderleri, burjuva yazar-çizer takımı "sosyal patlamaya" parmak basıyor. Toplumda bir şiddet eğiliminin belirginleştiğini anlatıyorlar. Bir kısmı darbeye hevesli, bir kısmı ise erken seçimden bir şeyler umuyorlar. Ama nafile. Onlar da ne yapacaklarını kestiremiyorlar. Fakat "sosyal patlamayı" – siz devrimci bir ayaklanma anlayın – doğru saptadıkları kesin. Şimdiden lokal patlamalar yaşanıyor. Çeşitli il ve kasabalarda ki ırz ve namus veya alevi-sunni, Kürt-Türk çatışmaları kimseyi yanıltmasın. Bunlar toplumun içinde yaşadığı emek-sermaye çelişkisinin yansımaları dışı vurumdur. Kimileri insanları bu yapay çelişkilerden uzak durmaya çağırıyor. Bu çelişkilerin sonuç olarak yapay olduğu doğrudur. Fakat nedenleri sınıfsaldır. Çeşitli reformist gruplar insanları bu olaylardan uzak durmaya ve doğrudan emek-sermaye çelişkisinde saflaşmaya çağırıyorlar. Devrim ve karşı-devrim olgusunu anlayamama, kendini bizzat bu pratiğin içinde görememe dışarıdan çağrılara yol açıyor. Örneğin alevi, sünni çatışmalarında ya da bir cinsel sapık için ayağa kalkan kasaba halkına "allahu-ekber" nidaları ile öncülük eden faşistler veya il olmak için yürüyüşler yapan ilçelerin başındaki burjuva partililer bizim reformistlerin kafalarındaki devrim ve karşı-devrim normlarına uymuyor. Karşı-devrimin sivil tabanını görmüyorlar. Sivas olaylarında 37 aydını yakan onbinlerce karşı-devrimciye, bu yapay çelişkileri bırakın diye çağrı yapmak boşunadır. Batıdaki çeşitli yerleşim birimlerinde faşistlerin önderliğinde Kürtlere saldıran gerici Türklere de çağrılar yapmak boşunadır. Reformizmin bu olayları geçici ve yapay olarak görmesi onu devrimin dışında tutuyor.

Son dönemde işçi sınıfının huzursuzluğunun da iyiden iyiye artması çeşitli biçimlerde dışı vurumu yeni arayışlara girmesi ve radikalleşmesi küçük burjuva reformist çevrelerin gerçek niyetlerini de ortaya dökmeğe başladı.

İstanbul'da yüzlerce öncü işçinin ve sendikacının öncekinden değişik biçimde başlattıkları şubeler platformu dönemin zorlamasından doğmuştur. Ve süreklilik arz edecektir. Belki çeşitli biçim değişikliklerine uğrayabilir. Sendikacıların ve sendikal mücadelenin yetersiz kalması, işsizlerin ve sendikasız işçilerin de içinde olmak üzere İstanbul işçisi yaşadığı çok yönlü huzursuzluğa bir "çare" bulabilmek için platformlarda örgütleniyor. İşçi sınıfını sadece işyeri sorunları, sendikal sorunlar huzursuz etmiyor. O kendisi de toplumun bir sınıfı olduğu için tüm sorunlardan etkileniyor. Kendiliğinden de olsa '89 baharından bu yana emekçi kamu çalışanları ile birlikte toplumsal hareketin başını çekiyor. Platform veya değişik adlar altında da olsa süreklilik arz eden yatay örgütlenmesi ağır basan bir örgüt biçimi kim ne yaparsa yapsın gerçeklik olarak ortaya çıkmıştır ve devam edecektir.

Yazının başındaki devrim, karşı-devrim ikilemini anlayamayan bazı küçük burjuva reformist çevreler platform hareketini de kısırlaştırmaya, sınıfın kendi iç sorunlarını halledecek bir yere çevirmeye soyundular. Platformun önüne koyduğu ilk hedeflerden birisi İstanbul İşçi Kurultayı toplamak. Bunda amaç diğer işçileri de platforma çekmek, örgütlülüğü sayesinde işçi hareketinde bir merkez olabilmek. Ancak çeşitli yayın organlarına bakıyoruz ki, onlar ne platformu ne de kurultayı "anlayabilmişler". "Yeni bir örgüt biçimi olarak kurultaylar..." "Eğer orta yerde, işçi kitle hareketinin ve örgütlenmesinin bir biçimi olarak somut bir işçi kurultayı çalışması olmasaydı..." (Atılım, Sayı 13) "Geçtiğimiz ay, yüzlerce işçi, temsilci ve şube yöneticisinin katılımıyla yapılan toplantılarda İstanbul'da bir işçi kurultayının gerçekleştirilmesi kararı alındı." "İşçiler ve sendikasız işçilerin görev aldığı KURULTAY ÖRGÜTLENME KOMİTESİ, faaliyetini fabrika ve işletmelerde sür-

dürmektedir." (Özgürlük Dünyası, Sayı 74). Bu anlayışlar konuya ne kadar dar yaklaşıldığını gösteriyor. Platforma daha çok vurgu yaparak onu bir işçi konseyine dönüştürmek dururken, 1-2 günlük kurultaya büyük çözümler atfetmek dar kafalılığı yansıtıyor. Ayrıca kurultay yeni bir örgüt biçimi değildir. Yeni bir örgüt biçimi olan platformdur. Kurultayı, bölge komiteleri ile beraber örgütlü bir biçimde hazırlayan platformdur. Kurultay, platformun çalışmalarından sadece birisi olacaktır. Ö. Dünyası yazarının yazdığı gibi Kurultay Örgütlenme Komiteleri diye de bir şey yoktur. Platform yürütmesine bağlı Bölge Komiteleri vardır. Kurultaydan sonra da olacaktır. Bu dar bakış açılarının altında ideolojik bir öz gizli. Sınıfın sermayeye karşı örgütlü ve sistemli devrim savaşını kabul edememe, tam tersine sınıfın düzen içinde tepkilerini boşaltacak kanallar arama. "4) Aşağıdan hareketi güçlendirmek için, Kurultay çalışması yapmak üzere işyeri komiteleri kurulmalıdır. Bu komitelere, sınıfın sorunlarına duyarlı farklı sendikalara üye işçilerin girmesi için çaba harcanmalıdır. Böylesi örgütlülüklerin yaratılması işçi hareketi açısından ileri bir adım olacaktır. Ki bunlar Kurultay'ın ardından genel grev komiteleri olarak işlevli kılınmalardır." (Atılım, Sayı:9) Bölge Komitelerine bağlı olarak işyeri komiteleri kurmak varken, bu bayların keyfine göre değişen komiteler kurmak çözüm müdür? Zaten 6-7 yıldır fiilen işyerlerinde kurulup dağılan komiteler var. Geçici komitelerin çözüm olmadığı daha anlaşılmalıdır. Türkiye'deki küçük burjuva reformist çevrelerin

en büyük hayali genel grevdir. Devrim düşlemezler. Bunun en açık belirtisi genel grevle burjuvaziden bazı haklar kapabilmektir. Diyelim ki kurultaydan sonra genel grev başarıldı, genel grev komiteleri de görevini yaptı. Peki ondan sonra ne yapacaksınız. Hangi komiteleri kuracaksınız.

Reformizmin işçi sınıfı için talep ettikleri de Gerçek dergisi sayı 33'te şu başlıklar altında ortaya konuyor. Kurultaya büyük önem atfedil-

mesine rağmen 5 Nisan kararlarına karşı mücadele, özelleştirmeye karşı mücadele, Genel Merkezlerin baskılarına karşı, şube yöneticilerine sahip çıkma, 95 genel kurullarında "sendika bürokrasisinin Türk-İş ve bağlı sendikalardan tasfiyesi" için gereken mücadelenin başlatılması.

Burjuvazinin en az emekçi kesimler kadar bir huzursuzluk içinde olması ve kendisi için çözümler araması küçük burjuvaziye de huzursuz etmeye başladı. Onlarda el yordamıyla da olsa bazı gerçeklerin farkına varmaya başladılar. Sınıflar mücadelesine bilimsel olarak bakan komünistler 3-4 yıl önce olanı ve olacakları görmüşlerdi. Baylarımız daha yeni uyanmaya başladılar. Şöyle yazıyorlar: "Diktatörlüğün işçi sınıfına, emekçi sınıflara ve Kürt halkına karşı cepheden ve belki de tarihindeki en kapsamlı saldırıyı sürdürdüğü..." (Özgürlük Dünyası, Sayı 74)

"Gözlerden irak tutulmaması gereken, işin başka bir boyutu daha var. Hiç bir zaman değişik kesimleri içeren toplumsal sorunları bu dönemde olduğu kadar merkezleşmiş değildir." (1 Mayıs, Kasım '94) Sormak gerekiyor bu saptamaları ne için yapıyorsunuz? Neden buna uygun pratikler geliştirmiyorsunuz ve taleplerimizi genişletmiyorsunuz. Ardınızdaki işçileri oyaltıyorsunuz. Çünkü hep geç kalıyorsunuz. Yaşanan iç savaş görmüyorsunuz. Çeşitli bahanelerle taraf olmaktan kaçınıyorsunuz. Esas korkunuz o.

DÖNEME HAZIRLIK

Bu yazıda burjuvazinin son yıllarda geliştirdiği bir politikaya ve buna karşı almamız gereken tavıra değinmek istiyoruz.

Son dönemlerde lise ve üniversitelerde faşist saldırılar giderek yoğunlaşmaktadır. Burjuvazi taktiksel olarak çeşitli isimler altında karşı devrimci kitleyi, devrimci-demokrat kitlenin karşısına çıkartıyor. Bu karşı-devrimci kitleyi, dönemine göre çeşitli isimler altında topluyor. Bunlar, geçen yıllarda üniversitelerden tanıdığımız Müslüman Gençlik, ya da adını 80 önceden bildiğimiz Ülkücü Gençlik vs. olabiliyor. Ve bahsettiğimiz gibi bu sivil faşistlerin saldırıları özellikle okullarda yoğunlaşmış durumdadır. Bu saldırıların yoğunlaşması, burjuvazinin iç savaş koşullarının gereği olan örgütlenme biçimini yaratma çabasıdır. Burjuvazi gelişen iç savaşın gereği olarak, kendine faşist bir kitle tabanı yaratma çabasıdadır. İç savaşın yaşandığı ve boyutlandığı bir ülkede, burjuvazi iktidarda kalabilmesi için, kendisi adına savaşacak faşist bir kitleye ihtiyacı olduğunu biliyor. Şunu da çok iyi biliyor ki, ancak bu şekilde "hakem" vazifesini yerine getirebilir. Yalanlar ve demagojiler üzerine kurulu bu ve buna benzer örgütlenmelerin temel özelliği anti-komünizmdir. Görünen odur ki, burjuvazi tüm alanlarda iç savaş hazırlıklarını tamamlamış ve saldırıya geçmiştir.

Kısaca burjuvazinin amacına değindikten sonra, asıl konumuz olan gerici faşist örgütlenmeye karşı okullarda pratikte alınacak tavır ve bu tavrı nasıl, hangi örgütlenmeler temelinde gerçekleştireceğimize değinmek istiyoruz.

Geçmişe şöyle bir göz atarsak, 12 Eylül faşist darbesinden sonra ülke genelinde hakim olan suskunluk öğrenci hareketinde 1985'lere kadar görülmüştür. Bu suskunluk döneminden sonra toplumumuzdaki ilk eylemsellikleri gerçekleştiren öğrenci hareketi, ufak tefek kıpırdanmalarla başlamış, giderek ivme kazanıp, kitleliliğe ulaşmıştır. O dönemde yapılan çalışmalar ve koşullar gereği öğrenci derneklerini kurma, yasallaştırma ve bu dernek çerçevesinde akademik-demokratik çalışmaları yürütmek şeklindeydi. Tabii bu kaza-

nımları elde etmek için de dönemin devrimci öğrencileri bir çok fedakârlıklarda bulunmuş, okuldan atılma, uzaklaştırılma pahasına bir çok kazanımlar elde edilmiştir. Ve 88'lere gelindiğinde öğrenci hareketi en kitlesel boyutlara ulaşmıştır. Bunun sebebi dönemin koşullarına uygun mücadele biçiminin bulunup kullanılmasıydı. Devrimciler kitlenin bir adım ilerisinde bulunup çalışmaları örgütlemiş ve mücadele biçimi amacına ulaşmıştır. 1989 sonlarına doğru öğrenci hareketi kitle kaybına uğramaya başlamış ve günümüzde ise bir çok dernek kapatılmış kitleliliğini kaybetmiştir. Hemen herkes 1989'ları nostaljik biçimde anıp 'derneği o seviyeye nasıl ulaştırırız'ın hesaplarını yapmaya başlamıştır. Bu durum yaklaşık 5 yıldır böyle sürmektedir. Ve bu süreç içinde derneği ve öğrenci hareketini "kurtarma" çabaları her fırsatta tartışılmış ve sadece bu konu çok uzun süre hareketin gündemini oluşturmuştur. Bu dönemde, kimileri çıkıp darlaşmanın nedeğini, derneğin siyasileşmesinde buldu ve öneri olarak sadece akademik çalışmaları sürdürüelim dediler. Ama unuttukları dernekleri ilk kuranlar da devrimcilerdi ve bu siyasi kimliklerini hiç bir zaman saklamadılar. Kitlelere bu kimlikleri ile gittiler ve yüzlerce kişi derneklere geldi. Kimileri çıktı, kitleye soruldu kitle ne istiyorsa onu yapalım dediler. Kimileri ise suçu bu sağ ve reformist yaklaşımlı gruplarda buldu ve en doğru benim diyerek kendisi dışındaki yaklaşımları dışlamayı seçti. Ama tüm bu yaklaşımlar, kısırlaşan öğrenci hareketinin önünü açmayı başaramadı. Öğrenci hareketi 1988'lerdeki kitleliliğine ulaşamadı.

1985-88 arasındaki koşullar, derneği kurmayı ve dernek içinde akademik-demokratik mücadeleyi yürütmeyi gerektiriyordu. Bu mücadele biçimini mümkün kılıyordu. Bu dönemde öğrenci gençlik arasında fraksiyonlar, ideolojik ayrılıklar net olarak ortaya çıkmaktadır. Yürütülen mücadele, dönemin koşulları gereği öğrenci hareketini oluşturmak, bunu yükseltmek ve bu yolda kazanımlar elde etmek şeklindedir. Genel olarak ülkelerimizdeki toplumsal muhalefette aynı durumdaydı; koşullar, devrimci durumun kazanımı kaynatmakla birlikte henüz devrimcidir. Sınıf çatışması keskinleşmemiş, olabildiğince boyutlanmamıştır. Bu durumda öğrenci derneklerinin yapacağı iş daha çoktur. 89'lara gelindiğinde ülkelerimizin içinde bulunduğu koşulların da değişmesiyle birlikte öğrenci hareketinde bir duraksama, buna karşılık işçi hareketi ve Kürt halkının kurtuluş mücadelesinde bir patlama, yoğunlaşma vardır. Bunun başlıca nedeni ülkelerimizin yeni bir döneme girmiş olması, siyasal ve ekonomik krizin

derinleşmesiyle evrim döneminin miadını doldurup yerini devrimci duruma bırakmış olmasıdır. İşçiler kitle olarak sokaklara dökülmeye başlamış, kendiliğinden de olsa yeniden hak arama eylemleri başlamıştır. Günümüze gelindiğinde ise Türkiye ve K. Kürdistan halkları, artan hak arama eylemleri, Kürt halkının artan ulusal kurtuluş mücadelesi ve burjuvazinin bunlara karşı aldığı tavırla birlikte iç savaş dönemine girmiştir.

Sınıflar savaşımında döneme, koşullara uygun politika üreten ve örgütlenme biçimini yaratan yapılar ancak varlıklarını sürdürebilir, öncülük iddiasını koruyabilir ve zafere ulaşabilirler. "Eğer Rus devriminde halkın yaratıcı gücü, 1905'in büyük deneyimini edindikten sonra, 1917 Şubatında Sovyetleri yaratmamış olsaydı, bu Sovyetler Ekim'de asla iktidarı ele alamazlardı. Çünkü başarı, yalnızca milyonlarca insandan güç alan önceden hazır durumdaki örgütlenme biçimlerine bağlıydı."⁽¹⁾

Bu şekilde yenilenmeyen yapılar çürümeye yok olmaya doğru gidecektir. Devrimci Yol çevresi ve Devrimci Gençlik bu bitişin ilk örnekleridir. Ve bunun örnekleri çoğalmaktadır. Ancak diğer taraftan kendini iç savaşın gereklerine uygun biçimde geliştiren, buna uygun mevzilenen yapılar, tüm ideolojik yanlışlıklarına rağmen gelişmelerine devam etmekte, kendilerini göstermektedirler. Kendisini iç savaşa göre organize etmek istemeyen ve ideolojik inkârcılığa saplanan anlayıştan ayrılan ve geçmişin mirasını devam ettiren Leninistler hızlı bir biçimde gelişip, büyük bir büyüme sağlamışlardır. Leninistlerin bu şekilde gelişmesinde en az ideolojik netliği kadar, dönemin gereği olan silahlı mücadeleye yönelmesinin ve buna uygun bir örgütlenmeye gitmesinin büyük etkisi olmuştur. Yani **dönemin örgütlenmesini** yaratmak öncülüğün olmaz koşuludur.

Yani 85'lerde öğrenci gençlik, dönemin örgütlenme biçimini yakaladı ve kitleselleşti. Günümüzde ise iç savaşa uygun olarak kendini bir savaş örgütü gereçleriyle zırhlayan, şekillendiren anlayışlar güçlendi ve güçlenmektedir. Sonuçta doğru örgütlenme, güçlenmeyi de beraberinde getirecektir.

Şimdi, öğrenci hareketinde kitleselleşme ve buna bağlı olarak devrim yürüyüşüne bir ivme kazandırmak istiyorsak, şimdiye kadar sorguladığımız şeylerden yola çıkarak örgütlenme tipini sorgulamalıyız. Ve hangi temelde olmalı sorusunu cevaplandırmalıyız. Hemen belirtelim ki, geçmiş dönemdeki mücadele biçiminin mirasçısı olan öğrenci dernekleri, LÖB, Anfi Komite-

leri vb. günümüzün örgütlenme biçimine cevap vermiyor. Bu yöntemlerinin hepsinin özü aynıdır. Öğrenci gençliğin akademik demokratik mücadelesinde akademik mücadelenin tonunun daha koyu olduğu döneme ait örgütlenme biçimleridir. Ve daha çok, genel anlamda, evrimci döneme ait örgütlenme biçimleridir. Öyleyse günümüz koşullarında örgütlenme tipi nasıl olmalıdır? Biz diyoruz ki, iç savaş ortamının örgütlenme tipi olan milisler hayata geçirilmelidir. Evet, **öğrenci gençlik hareketinin yeni kaldıracı milis örgütlenmesidir.**

Yürüdüğümüz devrim yolunda yeni bir dönemin önünde duruyoruz işçi ve emekçi halkların kurtuluş savaşımı olan devrim yolundan savrulmamamız için, duraksamadan, adım atmaktan çekinmeden, karşımızdaki engelleri aşacak çözümler bularak ilerlememiz gerekiyor. Yolumuzdaki engelleri, barikatları görüyoruz. Ve bunları savrulmadan geçebilmemiz için dönemin yeni tip örgütlenme biçimlerini bulup çıkarmalıyız. Bu, incelediğimiz konu gereği öğrenci gençlik hareketinde milis örgütlenmesidir. İçinde bulunduğumuz iç savaş koşulları bize bunu dayatıyor. Öncülük iddiamızın bilinciyle bu tip örgütlenmeyi zorunlu görüyoruz.

Şimdi kimileri bunları okurken o çok bilmiş edalarıyla bizim için "bunlar çocukluk hastalığına yakalanmışlar"(!) diyeceklerdir. Bizim onlara önerimiz diyalektik ve tarihsel materyalizm konusundaki görüşlerini bir kez daha gözden geçirmeleri olacaktır. Çünkü bu anlayış ne tarihten dersler çıkarmasını bilmiş, ne de diyalektiği kavramıştır. Bu anlayış her yeni atılım döneminde bizlerin karşısına çıkmış, bilinen hikâyeye "kitle ne der, kitleden kopuğuz, hayalci olmayalım" vs. söylemlerle kitle kuyrukçuluğunu savunmuştur. Bu anlayış savunucuları 85'te dernek mücadelesi verirken de ortaya çıkıp "aman yapmayın, etmeyin, kitle hazır değil" dediler. Ama bunlara rağmen dernekler kuruldu, gelişti ve işlevini yerine getirdi. Zaten sınıf mücadelesinde esas olan, kitlenin ruh haline göre şekillenmek değil, kitleyi öncünün düzeyine yükseltmektir. Bunun tersini savunmak kuyrukçuluğun ta kendisidir. Lenin'in sözleriyle söyleyecek olursak "Akıllı başında hiç bir sosyal demokrat kapitalizmde, sendika örgütlerinin bile (gelişmemiş kesimlere göre daha ilkel ve daha yaygın olan) işçi sınıfının tümünü kucaklayacak bir güce sahip olmadığından kuşku duymamıştır. Öncü ile, ona eğilimli kitleler arasındaki farkı unutmak öncünün gittikçe daha genişleyen ölçüde kitleleri kendileri düzeyine yükseltme görevini unutmak, yal-

nızca kendini aldatmak, gözlerini bizim görevimizin genişliğine kapatmak ve bu görevleri daraltmaktır"⁽²⁾

Yürüdüğümüz devrimin zorlu yolunda, bu sığ zihniyet kendine yeni bedenler bulup hortlayacaktır. Yine avazının çıktığı kadar bağırarak, kitleden kopuğuz, kitle geri diye yaygara yapacaktır. Bizde belki bu sefer kulaklarına girer diye tekrar söylüyoruz.

* 85'lerde dernek kurarken kitle akın akın yanıımıza mı gelmişti? Aman dernek kurun mu dedi? Hayır. Bir süre bizi seyretti. Ürkekliği gidince adım atmakta tereddüt etmedi. Ve sizin şimdi gıpta ettiğiniz ama o zamanlar "olamaz! imkânsız!" dediğiniz kitleliliğe ulaşıldı.

* Castro yanında 50 küsur arkadaşıyla Küba'ya ayak bastığında, Küba halkı "aman kurtarıcımız geldi" diye onlara kucak mı açtı? Bekledi, değerlendirdi ve adım atmak için ürkekliğinin kaybolmasına kadar zaman geçti.

* PKK 1985'te ilk silahlı eylemlerine başladığında gerek Türkiye'de gerek Kürdistan'da bu girişimin intihar etmek olduğunu söyleyip Kürt halkına yönelik bir provokasyon olduğunu belirterek karşı çıkmadı mı? Kürt halkı bu sözlere inanıp susmaktansa, ürkeklik ve çekingenliğini attıktan sonra mücadeleye atıldı.

Ve buna benzer bir sürü örnek...

Hepsinin ortak yanı başta kitleden örgütsel olarak kopukluk. Ancak hepsi dönemine göre en doğru mücadele tipleri. Zaten önemli olan da bu mücadele araçlarını bulmak ve hayata geçirmektir. Kitlenin o anki değil, koşullar gereği kısa bir süre sonra öncünün de yönlendirmesiyle gireceği ruh halinin örgütlenmelerini yaratmalarıdır.

ÖĞRENCİ HAREKETİ NEYE GEBE?

Yukarıda son dönemlerde okullarda gerici faşist kitle ile çatışmaların sıklaştığını vurguladık. Başlangıçta, bizim çalışma yöntemlerimize, faşizmi ve onun katliamlarını teşhir eden afişlerimize saldırılarla işe başlayan faşist güruh, şimdi direk olarak devrimci-demokrat öğrencilere saldırmakta, yalan ve demagojilerle devrimcileri karalamaktadır. Bunun yansıması olarak, kitle üzerinde terör estirmekte, amaçlarından biri olan kitlenin sinmesine çalışmaktadır. Faşizmin kitle tabanı yaratma yöntemlerinden birisi de budur. Kitleyi baskı ve terörle yıldırma ve kendi istemlerini zorla kabul ettirmek. Bu durumda kitle, baskı ve sömürü altında kıvransa

da sesini yükseltme, karşı çıkma cesaretini gösteremeyecek, dolaylı olarak yapılan katliamlara alet olacaktır. Kitlenin öncüsü olma iddiasındaki bizler ise kitleyi bilinçlendiremediğimiz, zamanın koşullarına uygun örgütlenmeyi yaratamadığımız sürece kitle sinecektir. Bizler kitle içerisindeki çalışmalarımızı ne kadar örgütlersek, kitleye ne kadar güven verdiğimiz, faşizmin oyununu o derece bozmuş oluruz.

Öğrenci gençlik gerici faşist kitleye karşı en duyarlı ve en hızlı harekete geçebilecek yapıya sahiptir. Gerici faşistler tüm bu silahlı çatışmaya kadar varan saldırılarıyla birlikte, öğrenciler üzerinde baskı kurmaya kalkacak, çağdışı zihniyetlerini kitleye dayatacaklardır. Kız erkek öğrencilerin el ele tutuşmasından, insanların giyim tarzına kadar bir çok şeyeye karışacaktır ki bunun örneklerini geçen yıllarda üniversitelerde yaşadık. Gerici faşistlerin bu gibi geri zihniyetleri kitlenin tepkisine yol açıyor ve açacaktır. İşte bu durumda öncünün yapması gereken, elinde kendiliğinden var olan malzemeyi en iyi şekilde kullanmaktır. Kitlenin tepkisini örgütlemek ve patlamaya çevirmek öncünün görevidir. Bazı durumlar olur ki, öncünün bu patlamayı örgütlemesine bile gerek kalmadan kitle kendisi patlayabilir. Gerici faşistlerin, öğrencilerin davranış ve yaşantılarına mücadele etmeye zemin bulamadığı ve bunun için uygun koşul aradığı dönemlerde, öğrenci gençlik anlamsız bir demokratlık sergiler. Bu demokratlığı geleceği görememesinden ve olaylara sınıf bakışıyla bakamamasından dolayı savunur. Kitlenin ruh haline aldanmamak gereklidir. Burada öncünün görmesi gereken şey, kitlenin o anki değil, kısa bir süre sonra olayların gelişmesiyle alacağı ruh halidir. Gelişmenin olayların neye gebe olduğunu çözümlüyor, çalışmalarını buna uygun bir biçimde yönlendirmelidir. Olayların yönünü anlayamaz, kitlenin içinde bulunduğu ruh haline göre örgütlenir. Ve hazırlığımızı da bu duruma göre yaparsak bu ani patlamalar döneminde trene bakar gibi bakıp "neler oluyor" deriz. Ancak bu ani patlamaların olacağını ve giderek sıklaşacağını görüp ona göre çalışma yöntemlerimizi hazırlarsak bu patlamaları, hareketin vardığı bu ivmeyi yakalar daha üst boyutlara çıkarabiliriz. Böylece kitlenin istemlerini ve beklentilerini daha ilerilere taşımış olmakla kalmayıp devrim davasına kanalize etmiş oluruz. Aksi takdirde, kendiliğinden başlayan bu patlamalar biz gerekli müdahaleyi yapmazsak yine kendiliğinden söner. Hatta başkaldırılarından bir kazanç sağlamayan yeni ufukla-

ra açılmayan kitle, yenilginin etkisiyle daha gerilere düşecektir. Diğer taraftan, bizlerin onlara öncülük edemememiz, hatta destek veremeyecek kadar hazırlıksız olmamız ise, kitleyi bizden soğutacak ve güvensizlik yaratacaktır.

Evet daha önce bir çok defa belirttik ve şimdi tekrar yineliyoruz, iç savaşın yaşandığı ve sınıflar mücadelesinin son ekonomik çöküntülerinin de etkisiyle giderek yeni boyutlar kazandığı bir ülkede yaşıyoruz. Devrimci ortam daha da kızgınlaşıyor. Sınıflar mücadelesi giderek yükseliyor. Burjuvazi ve işçiyle emekçiler arasındaki saflaşma giderek artıyor. Burjuvazi karşımızdaki karşı devrimci kitlenin örgütlenmesini tamamlıyor. Karşı devrimci cepheyi anti-komünizm ortak paydasında birleştiriyor. Süreci "devrimci" olan bir çok gruba göre daha iyi değerlendiren burjuvazi hızlı bir şekilde iç savaş hazırlıklarını tamamladı, saldırıyor.

Önümüzdeki en ivedi görev iç savaş koşullarının zırhıyla kuşanmaktır. Bu kuşanmanın temeli ise milislerin oluşturulması olmalıdır. Fabrikalarda, mahallelerde, okullarda kısacası toplumun her alanında milislerin oluşturulması bizi, burjuvaziye karşı yürüttüğümüz savaşta, günümüzün koşullarına göre savaşa hazır kılacaktır. Sıcak çatışmaların artacağı bir döneme doğru gitmekteyiz. Bu dönem yasal olanakların daha da kısıtlanacağı bir dönemdir. Öyleyse buna uygun örgütlenme tipine önem vermeliyiz. Burjuvazi tarafından örgütlenilen, halka karşı kullanılması için silahlandırılan bu faşist kitleye karşı halk da koşulların eşit olması için silahlandırılmalıdır. Siperlerimize doğrultulmuş silahlara karşı ısrarla "zeytin dalı" atmaya düşünmüyorsak tabii...

Toplumumuzun gelişmesinden ayrı olarak düşünemeyeceğimiz okullar için de bu geçerlidir. Burjuvazi bu hazırlık konusunda bizden adım adım ileridedir. Onlar faşist kitleyi silahlandırma çalışmalarına çoktan başladı. Ve son yıllarda bu faşistler -okullar dahil- bir çok yerde silah kullandı. Buna bağlı olarak biz de okullarda silahlı örgütlenme biçimi olan milis örgütlenmelerine yönelmeliyiz. Çalışmalarımızın yönünü asıl olarak, çevremizde bulunan demokrat kitleye ve aramızda Çin Seddi bulunmayan diğer kitleye, milis örgütlenmesinin propagandasını yapmak biçiminde belirlemeli ve milis örgütlenmesinin örneklerini yaratmalıyız.

Ancak milisler ki, devletin gerek kolluk güçleri gerekse de faşistler aracılığıyla yapacağı saldırılara karşı koyabilir. Onların eylemine karşı gereken ce-

vabı verebilir. Geçen yıllarda üniversitelerde, gerici faşistlerle karşı devrimcilerin yaşadığı dağınıklık hatırlanmalıdır. Gerici faşistler, planlı, programlı bir şekilde saldırıyor ve devrimcileri hazırlıksız ve plansız yakalıyordu. Ve son çatışma dışındaki tüm çatışmalar başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Bu tipik durumu Sivas katliamı sırasında da görüyoruz. Gerici faşist kitle planlı bir şekilde saldırıyor, devrimci demokrat kitleyi bölüyor ve ana hedefine ondan sonra ulaşıyor. Otuz yedi kişiyi katlediyor.

Sivil faşistlerle çatışmalarda genel olarak eksiklerimiz plansız ve hazırlıksız olmamızdır. Faşizmle aramızdaki mücadelenin açık şiddet halini aldığı dönemlerde kavgadan galip çıkmak için ajitasyon ve propaganda yanında, yeni siyasi boyut yanında, olayı askeri açıdan değerlendirecek, askeri planlar yapacak örgütlenmeler gereklidir. Girişilen bir çatışmada asker mantığıyla düşünen bir örgüt biçimi ancak zafer sağlayabilir. Bu örgütlenme biçimi ise milis örgütlenmesidir.

Toparlayacak olursak; milis örgütlenmesi içinde bulunduğumuz iç savaş ortamının örgütlenmesidir. Milis örgütlenmesi halkın silahlanmasını ve sınıflar savaşımında yürütülen mücadelede halkın, silahlı mücadelenin içine çekilmesini sağlar. Milis örgütlenmesi siyasi faaliyetleri dışlamaz. Biz her zaman söylediğimiz gibi, faşizme, sermayeye karşı savaşım da hiç bir mücadele biçimini mutlaklaştırmıyoruz, teke indirmiyoruz. Milis örgütlenmesinin yanında halkın siyasi bilincini geliştirecek örgütlenmeleri ve faaliyetleri savunuyoruz. Okullarda da akademik mücadele gerekmez gibi sığ bir yaklaşıma karşıyız. Öğrenci gençliğin verdiği mücadele, akademik mücadeleden burjuvazinin alaşağı edilmesi için verilen mücadeleye kadar bir süreçtir. Biz içinde bulunduğumuz süreçte akademik mücadelenin değil, politik mücadelenin daha ön plana çıktığını bu yönün ağırlığını arttırdığını vurguluyoruz. Artık sıcak çatışmalar dönemine girmekte olduğumuzu söylüyoruz. Ve bu dönemin örgütlenmesi de milis örgütlenmesidir diyoruz. Milis örgütlenmesi siyasi ajitasyonla güçlenecek, gelişecektir. Ve zafer ancak bunları yaratabilsek bizim olacaktır.

Ezgi AYDIN

İ. Cevat ÇETİNER

(1) *Leninizmin İlkeleri*, Sf.125

(2) *Leninizmin İlkeleri*, Sf.102

**"Umudumuz Kavgada,
Kavgamız Sanatımızla!.." diyen
Genç Ekin Sanat Merkezi
Yeni Yerine Taşındı**

Genç Ekin Sanat Merkezi emekçileri, 22 Ocak '95 Pazar günü büyük bir coşkuyla yeni yerlerinin açılış şenliğini gerçekleştirdiler.

Çok sayıda sanatçının ve 250 civarında izleyicinin katıldığı açılışta Genç Ekin Müzik ve Şiir Grupları, Cengiz Gündoğdu, Müştak Erenus ve Serora Nat Müzik Grubu yer aldı.

1,5 yıldır Ekin Sanat geleneğinin takipçileri olarak Tünel, Sofyalı Sokak'ta çalışmalarını sürdüren Genç Ekin bundan sonra İstiklal Caddesi Rumeli İşhanı No:88/10 Beyoğlu adresindeki yeni yerinde dostlarıyla birlikte olacak. Yeni yerlerini bir harabeden ilmik ilmik örerek, boyasından, mutfak taşlarının döşemesine kadar birlikte paylaşım ve coşkuyla sıcak bir kuruma dönüştüren Genç Ekin emekçileri açılış programını da bu tamirat sırasında programladılar. Her fırça sürüşte bir mısra ezberleyen şiir grubuyla her harç karılışında bir şarkının çalışıldığı müzik grubuyla ortaya çıkartıkları ürünlerde gerçekten bu paylaşımın, kolektif çalışmanın güzelliği görünüyordu.

Genç Ekin açılış şenliğinin açılış konuşmasında, **"Bir buçuk yıldır kültür-sanat cepbesinden sistemin yoz kültürüne karşı mücadele ediyoruz. Yaşamın her alanında amansız bir bombardmanın altındayken; toplumcu gerçekçi sanat anlayışımızla, militan sanatçı olgumuzla sadece eleştiren değil aynı zamanda değiştiren**

sanat bakışımızla alternatif olduğumuzu göstermeye çalışıyoruz" dediler.

Yeni yerlerinde var olan çalışmalarını sürerken bunlara yenilerini de ekleyeceklerini belirten Genç Ekin emekçileri önümüzdeki süreçte **Bağlama, Gitar, Halk Dansları, Fotoğrafçılık, Nota Solfej Dersleri, Tiyatro ve Okuma Tiyatrosu Kursları**'nı da başlatacaklar. Bunların yanında **Felsefe ve Estetik Seminerleri, Şiir Çalışmaları** ile yüklü bir çalışma programının içindeler.

Hafta sonları, **Panel, Dinleti, Film Gösterimi vb.** gibi etkinliklerle gündemi belirlemeye çalışacaklar. Tüm bu yönleriyle sanat alanında burjuvazinin yoz kültürüne karşı cevap olma yolundaki amaçlarını gerçekleştirdiklerini ve bunu her geçen gün geliştirdiklerini gördük.

"Umudumuz Kavgada, Kavgamız Sanatımızla" şiarını yükselten Genç Ekin emekçilerini biz de tüm devrimci coşkuyla selamlıyoruz.

PENDİK BELEDİYE İŞÇİSİ DİRENİŞTE

5 Nisan kararlarıyla birlikte ülkenin içine düştüğü ekonomik krizin faturası işçi sınıfına yüklendi. İşçi çıkarmaları her yerde sürüyor. Pendik belediye işçileri de bütünün bir parçası.

521 kişinin çalıştığı Pendik Belediyesi'nde 8 Ocak 1995 tarihinde 5 işçi işten çıkarıldı. Bunun üzerine işçiler 2 günlük iş bırakma eylemi yaptılar. Bu iş bırakma eylemini gerekçe göstererek 215 işçi 13 Ocak'ta işten çıkarıldı. Bunun üzerine binada bulunan 150 işçi belediye binasını işgal ettiler. Polis tarafından ablukaya alınan binanın dışarıyla iletişimi koparıldı. İçeriye basın dahil hiç kimse sokulmadı. İşyeri işgalinde yer alamayan işçiler de be-

lediye binasının önünde geceli gündüzlü beklemeye başladılar. İçeriden ve dışarıdan sloganlarla, gelen ziyaretçilerin katılımıyla direniş günden güne güçlendi. 4 Gün boyunca işyeri işgalini sürdüren işçiler polisin yoğun baskısı üzerine sloganlarla binayı terk etti ve eylemini kapının önünde sürdürmeye başladı.

RP'li belediye başkanının teröristler diye nitelendirdiği işçiler haklı direnişlerini kazanıncaya kadar sürdüreceklerini söylüyorlar. Tüm olumsuz hava koşullarına karşı gece gündüz belediye binasının önünden ayrılmayan işçiler polis ablukasının içinde tutuluyor.

Variller içinde ateş yakılıyor, ekmekler paylaşılıyor; hamile kadınla-

rın, 60 yaşındaki işçi babalarının yer aldığı direnişte ne soğuk, ne polis etkili olabiliyor.

Tüm bunların yanında sarı sendikacılık bir kez daha yüzünü gösteriyor. Direnişin bir an önce bitmesini hedefleyen sendika işçilerin kararlı tutumu karşısında ne yapacağını şaşırılmış durumda. Ancak destek olarak işçilere hiç bir yardımda bulunmayarak direnişi bir günde bitirmeyi hedefliyor. İşçiler de sendikaya güvenmediklerini, haklı savaşlarını sınıf dayanışmasıyla kazanacaklarını belirtiyorlar. Bizde Devrimci Emek olarak işçilerin haklı direnişini destekliyor, yanlarında yer alıyoruz.

IMAYIS MAHALLESİ EMEKÇİ HALKINDAN ZAMLARA KARŞI UYARI

21 Ocak Cumartesi günü saat 13.00'de 1 Mayıs mahallesi muhtarlığı önünde toplanan bir grup insan son yapılan ekmek zammı özelinde 5 Nisan Ekonomik istikrarsızlık paketi ile sırtlarına yüklenmeye çalışılan zamları protesto etmek için bir basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada, son dönemde TC'nin içinde bulunduğu iç savaşın faturasının ülkelerimiz emekçi halklarının sırtına yüklenilmeye çalışıldığı belirtilerek "Susmayacağız, emeğimizin karşılığını yakında kendi ellerimizle alacağız" denildi. Açıklama "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak!.." denilerek bitirildi.

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı basın açıklamasında "Artık kapitalistlere servet, kendimize sefalet biriktirmek istemiyoruz!" yazılı pankart açıldı. Basın açıklamasının öncesinde polisin müdahale etmesi ve topluluğun ısrarlı davranarak basın açıklaması yapması üzerine 150 kadar polis kitleye saldırdı. Bu saldırı sonucunda 5 kişi dövülerek çok sayıda resmi ve sivil polis tarafından güçlkle gözaltına alındı. Gözaltına ali-

nanların "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" şeklinde sloganlar atukları görüldü. Gözaltına alınanların götürüldükleri Ümraniye Merkez Karakolu Siyasi Biriminde ifade vermemeleri üzerine işkenceye maruz kaldıkları ve ölümle tehdit edildikleri bildirildi. Gözaltına alınanlar ertesi gün çıkarıldıkları savcılıkta serbest bırakıldılar.

BİR GÖZALTINDA KAYIP DAHA! İSMAİL BAHÇECİ

En son olarak Ayhan Uzala devlet tarafından kaçırılmış sorgulanması ve kayıp edilmeye çalışılması sırasında Ayhan Uzala'nın Hollanda vatandaşı olduğunun anlaşılması üzerine serbest bırakılmıştı. 24 Aralık günü bir gözaltında kayıp olayı daha oldu. Bu sefer gözaltına alınan kişi TÖDEF kurucularından İsmail Bahçeci idi. İsmail Bahçeci'nin ailesinin ve avukatlarının yaptığı tüm başvurulara rağmen gözaltında olduğu kabul edilmiyordu. Bunun üzerine ailesi, avukatlar ve toplumun duyarlı kesimleri çeşitli eylemlere gittiler. İYO-DER'li öğrenciler DYP Fatih ilçe binasını işgal ettiler. Yürüyüşler açık grevleri yapıldı. Bu eylemler sırasında kaybedenler saldırdı ve onlarca insan gözaltına alındı, işkence gördü. İsmail Bahçeci'nin polis elinde olduğu ve Ankara Emniyeti'nde görüldüğü şeklindeki

tüm açıklamalarsa polis tarafından "Bizde öyle birisi yok" duvarına çarparak döndü. Bugün İsmail Bahçeci'nin polis elinde olduğunu biliyoruz. Ali gibi Aysel gibi ve Ayhan Uzala gibi...

Daha önce de onlarca insan gözaltında kayıbedilmişti. 1980 sürecinde gözaltında işkence ile ölümlerin insan hakları kamuoyunda büyük tepkiyle karşılanması polisi daha ustaca teknikler kullanmaya itti. Bugün insanlar tamamen planlı olarak kaçırılıyor, işkence tezgahına alınıyor ve gözaltında kayıp ediliyor. Amaç, bilgi almaktan öte, toplumu sindirme yönünde ça-

balanın ürünü olarak karşımıza çıkıyor.

Son dönemlerde artan gözaltında kayıp olayları TC devletinin ne kadar çaresizleştiğinin kanıtı olarak kayıp edilen Türkiye ve Kürdistan'daki tüm insanlar, yakılan boşaltılan köyler açık infazlarda öldürülen insanlardan oluşan bir anıt olarak karşımızda duruyor. İsmail Bahçeci'nin gözaltında olduğu kabul edilmesse, Bahçeci ve bundan sonra daha bir çok insan o anıta eklenecek. Çünkü TC devleti gitikçe çaresizleşiyor ve çaresizleştikçe saldırılarını tüm cephelerden arttırıyor. Ancak şu bilinsin ki, nice İsmail var güneşe adını yazdırmaya ant içmiş ve onlar çok yakında bir gün başlıca politikası bizleri yok etmek olan TC devletini gelecek güzel günlere giderken tarih sayfalarına gömecekler.

GENÇ EKİN'DEN VE LİSELİ DÖB'DEN PENDİK BELEDİYE İŞÇİLERİNE DESTEK

Pendik Belediyesi'nden atılan 215 belediye işçisinin başlattığı direniş sürüyor. Direniş alanına sık sık ziyaretler yapılıyor. 29 Ocak Pazar günü Liseli DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği)'ün ve Genç Ekin Sanat Merkezi emekçilerinin oluşturduğu coşkulu bir kalabalık Pendik Belediye işçilerini ziyaret etti. Aynı saate denk gelen her iki ziyaret yaklaşık 40 kişinin alana "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak", "Pendik İşçisi Yalnız Değildir", "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz!" sloganları ile girmeleriyle başladı. Genç Ekin Sanat Merkezi emekçileri hazırladıkları gösterileri ortamın uygun olmaması nedeniyle işçilere sunamadılar. Burada işçilerle dayanışma içinde olduklarını belirten ziyaretçiler direniş sonuna kadar desteklediklerini söyleyerek işçilerle bir süre sohbet etti, sorunlarını yakından bildiklerini ve direniş süresince dayanışma içerisinde olacaklarını söyledikten sonra ayrıldılar.

Sosyalist basın nöbetleşe görevde

ABER MERKEZİ- Geçtiğimiz aylarda MGK'nin emri doğrultusunda asılan ve yayınlamaya el konulan sosyalist ergi ve gazetelerin Ankara büroları çalışanları, her gün bir büroyu çökeltmek belirterek Direniş dergisini çıkar. Bu arada Devrimci Emek ve Dünya Nü dergisi yazışmaları müdürleri tutulduktan, Medya Güneşi, Dengé ve Ahnere gazetelerinin son sayıları da DGM tarafından toplandı. Ankara'da 9 Ocak'ta basılan Ahnere, Kızı Bayrak ve Atılım gazeteleri ile Dünya, Direniş, Devrim, Medya Güneşi, Özgür Halk ve Odak dergileri temsilcileri bürolarını kapatılmayacağını ve nöbetleşe olarak hergün bir büronun açacaklarını belirterek, topluca Direniş dergisi bürosunu açtılar. Temsilciler, aralarındaki dayanışmayı, basına karşı saldırıların önlenmesi için bir parçası olarak olduklarını da ifade ettiler. Sosyalist basın olarak, yayımlarının toplatılmasını önlemek için baskınlar ve bombalamaların kendilerini

ve son olarak MGK'nin kararları ile durdurulmuş istediklerini kaydeden temsilciler, mücadelelerinin devam edeceğini ifade ettiler.

Temsilciler son olarak tüm duyurular, yurtsever kesimleri dayanışmaya ve duyurular olmaya çağırarak, "Bu gün bize yapılan saldırı, yarın sizlere de yapılabilir" dediler.

Kızı Bayrak Gazetesi İzmir Temsilcileri'nin yaptığı açıklamada da, gazetesinin Ankara bürosunun kapatıldığı kınandı. MGK'nin emriyle uyulan konan sosyalist ve muhalif basın kuruluşlarının işlenimini önlemek amacıyla bombalanmasından dolayı yapılan sosyalist basın baskını

Devrimci Emek Dergisi Yazışmaları Müdürü Sedat Hayta, derginin Laseli Eylem özel sayısı için DGM savcılarının tarafından ifade vererek gittiği DGM'de tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Jiyana Nü gazetesinin ilk yazışmaları müdürü Mustafa Yılmaz'ın geçen hafta tutuklanmasının ardından ikinci yazışmaları müdürü İsmail Demir de önceki gün İstanbul'dan tutuklandı.

Genel Yayın Yönetmeni tarafından yapılan emici basın üzerindeki baskın yazışmaları Yılmaz ve Ali'nin bırakılması

TOPLATMALAR TAM HIZ..

Medya Güneşi gazetesinin son sayısı, derginin değişik sayılarında yer alan "Tarih Korkusu", "Gerçeğin hapsedilmesi gereken coğrafya", "Şiddetin mücadeledeki rolü üzerine" ve "94 yılında Dünya" başlıklı yazılar gerekçe gösterilerek toplandı. İstanbul DGM, Dengé Azadi gazetesinin 34'ncü sayısında yer alan "Yağmurdan kaçarken doluya

Dağıtımcımız gözaltında

DGM ve polis gecesini gündüzüne katarak gazetelerimize el koymayı sürdürüyor. Dün de İstanbul, Adana, Iskenderun, Elazığ ve Malatya'da BBD dağıtım merkezlerini dolaşan polis, gazetelerimize el koydu. Adana'da dağıtımcımız Murat Dursun'u gözaltına aldı. Gece yarısı gazetemizin merkezine gelen polis arşiv için ayrılan gazeteleri de götürdü. ■ S. 8'DE

Adana'da gazete ve dergi bürolarına polis baskını

ÜLKE- Özgür Halk Dergisi, Kızı Bayrak Gazetesi ve Ahnere Gazetesi'nin Adana Büroları bürolarından basılarak dağıtıldı ve el konuldu. Kızı Bayrak Gazetesi'nin kitapları da el konuldu. Adana Bürosu önceki gün Adana'da basılan Ahnere Gazetesi'ne bağlı Basın Birliği'ne de baskın yapıldı. Ahnere Gazetesi'nin bürosuna da baskın yapıldı.

Atılım Basın Yayın Şirketin'e baskın

ÜLKE- Devlet güçlerinin gazetemiz üzerindeki baskınları sürdürüyor. 21 Ocak günü gazetemizin Diyarbakır'daki Şirketine yapıldığı Atılım Basın Yayın Şirketine baskın düzenleyen Diyarbakır

sivil polisler tarafından basıldığı belirtilerek, polisleri işçi eylemleri ile ilgili fotoğraflara bir hürsüz gibi el koymasına karşı çıkan büro çalışanlarının tartaklandığı belirtildi. Her hafta polis tarafından saldırılar gerçekleştiriliyor.

ÜLKE- Başbakan Tansu Çiller'in emri ninasının bombalanması ile ilgili "bertaraf" etme girişimleri, "Kürtlerin engellenmesi" gibi yazılar nedeniyle el konuldu. Yazıları çıkararak yeni sayıları basarak tutsak karar alınmaması için Diyarbakır, Ergani, Maden, Batman, Rütis, Tatvan, Diyarbakır ve Karakolu bürolarına baskın yapıldı.

ÜLKE- Başbakan Tansu Çiller'in emri ninasının bombalanması ile ilgili "bertaraf" etme girişimleri, "Kürtlerin engellenmesi" gibi yazılar nedeniyle el konuldu. Yazıları çıkararak yeni sayıları basarak tutsak karar alınmaması için Diyarbakır, Ergani, Maden, Batman, Rütis, Tatvan, Diyarbakır ve Karakolu bürolarına baskın yapıldı.

ÜLKE- Başbakan Tansu Çiller'in emri ninasının bombalanması ile ilgili "bertaraf" etme girişimleri, "Kürtlerin engellenmesi" gibi yazılar nedeniyle el konuldu. Yazıları çıkararak yeni sayıları basarak tutsak karar alınmaması için Diyarbakır, Ergani, Maden, Batman, Rütis, Tatvan, Diyarbakır ve Karakolu bürolarına baskın yapıldı.

ÜLKE- Başbakan Tansu Çiller'in emri ninasının bombalanması ile ilgili "bertaraf" etme girişimleri, "Kürtlerin engellenmesi" gibi yazılar nedeniyle el konuldu. Yazıları çıkararak yeni sayıları basarak tutsak karar alınmaması için Diyarbakır, Ergani, Maden, Batman, Rütis, Tatvan, Diyarbakır ve Karakolu bürolarına baskın yapıldı.

ÜLKE- Başbakan Tansu Çiller'in emri ninasının bombalanması ile ilgili "bertaraf" etme girişimleri, "Kürtlerin engellenmesi" gibi yazılar nedeniyle el konuldu. Yazıları çıkararak yeni sayıları basarak tutsak karar alınmaması için Diyarbakır, Ergani, Maden, Batman, Rütis, Tatvan, Diyarbakır ve Karakolu bürolarına baskın yapıldı.

ÜLKE- Başbakan Tansu Çiller'in emri ninasının bombalanması ile ilgili "bertaraf" etme girişimleri, "Kürtlerin engellenmesi" gibi yazılar nedeniyle el konuldu. Yazıları çıkararak yeni sayıları basarak tutsak karar alınmaması için Diyarbakır, Ergani, Maden, Batman, Rütis, Tatvan, Diyarbakır ve Karakolu bürolarına baskın yapıldı.

ÜLKE- Başbakan Tansu Çiller'in emri ninasının bombalanması ile ilgili "bertaraf" etme girişimleri, "Kürtlerin engellenmesi" gibi yazılar nedeniyle el konuldu. Yazıları çıkararak yeni sayıları basarak tutsak karar alınmaması için Diyarbakır, Ergani, Maden, Batman, Rütis, Tatvan, Diyarbakır ve Karakolu bürolarına baskın yapıldı.

Gazetemize dağıtım engeli

ÜLKE- Başbakan Tansu Çiller'in emri ninasının bombalanması ile ilgili "bertaraf" etme girişimleri, "Kürtlerin engellenmesi" gibi yazılar nedeniyle el konuldu. Yazıları çıkararak yeni sayıları basarak tutsak karar alınmaması için Diyarbakır, Ergani, Maden, Batman, Rütis, Tatvan, Diyarbakır ve Karakolu bürolarına baskın yapıldı.

ÜLKE- Başbakan Tansu Çiller'in emri ninasının bombalanması ile ilgili "bertaraf" etme girişimleri, "Kürtlerin engellenmesi" gibi yazılar nedeniyle el konuldu. Yazıları çıkararak yeni sayıları basarak tutsak karar alınmaması için Diyarbakır, Ergani, Maden, Batman, Rütis, Tatvan, Diyarbakır ve Karakolu bürolarına baskın yapıldı.

ÜLKE- Başbakan Tansu Çiller'in emri ninasının bombalanması ile ilgili "bertaraf" etme girişimleri, "Kürtlerin engellenmesi" gibi yazılar nedeniyle el konuldu. Yazıları çıkararak yeni sayıları basarak tutsak karar alınmaması için Diyarbakır, Ergani, Maden, Batman, Rütis, Tatvan, Diyarbakır ve Karakolu bürolarına baskın yapıldı.

ÜLKE- Başbakan Tansu Çiller'in emri ninasının bombalanması ile ilgili "bertaraf" etme girişimleri, "Kürtlerin engellenmesi" gibi yazılar nedeniyle el konuldu. Yazıları çıkararak yeni sayıları basarak tutsak karar alınmaması için Diyarbakır, Ergani, Maden, Batman, Rütis, Tatvan, Diyarbakır ve Karakolu bürolarına baskın yapıldı.

ÜLKE- Başbakan Tansu Çiller'in emri ninasının bombalanması ile ilgili "bertaraf" etme girişimleri, "Kürtlerin engellenmesi" gibi yazılar nedeniyle el konuldu. Yazıları çıkararak yeni sayıları basarak tutsak karar alınmaması için Diyarbakır, Ergani, Maden, Batman, Rütis, Tatvan, Diyarbakır ve Karakolu bürolarına baskın yapıldı.

ÜLKE- Başbakan Tansu Çiller'in emri ninasının bombalanması ile ilgili "bertaraf" etme girişimleri, "Kürtlerin engellenmesi" gibi yazılar nedeniyle el konuldu. Yazıları çıkararak yeni sayıları basarak tutsak karar alınmaması için Diyarbakır, Ergani, Maden, Batman, Rütis, Tatvan, Diyarbakır ve Karakolu bürolarına baskın yapıldı.

ÜLKE- Başbakan Tansu Çiller'in emri ninasının bombalanması ile ilgili "bertaraf" etme girişimleri, "Kürtlerin engellenmesi" gibi yazılar nedeniyle el konuldu. Yazıları çıkararak yeni sayıları basarak tutsak karar alınmaması için Diyarbakır, Ergani, Maden, Batman, Rütis, Tatvan, Diyarbakır ve Karakolu bürolarına baskın yapıldı.

Urfa'nın Suriş ilçesinde de sürdü. Suriş'ta gazetelerimize hiçbir gerekçe gösterilmeden polisler tarafından el konulduktan sonra tutanak getirildi.

OKUYUCULARIMIZA VE HÜHABİRİMİZİN AİLESİNE GÖZALTI

Ankara büro muhabirlerimizden Sevil'in Urfa'daki evine baskın düzenleyen polisler, Sürmeli'nin babası ve annesini gözaltına aldı.

MGK'den bu kez 'mali denetim' baskını çıktı

Mali Şube dün Özgür Ülke, Atılım,

sonra biz k arayarak he sonra eşimi Kızım bir s Selda'nın n Ankara'da Kızımı geti nerede oldu birkaç gün Eşimin ve c ediyorum. y koymasını i Bu arada Yenicocba i 5 kişinin ja alındığı ögr bilgileri gö Nedim-Ateş Battal ile ist okurumuzu tarafından g sözkonusu i çalışanların aldığı haber akibetine ili

SOSYALİST BASIN SUSTURULAMAZ

Devrim ateşinin yakıcı sıcaklığını daha da yakından hissetmeye başlayan tekeleli sermaye, kendi durumunu açıkça ortaya koyan sosyalist basın üzerindeki saldırılarını da her gün artırıyor.

Muhabir ve çalışanlarını katlederek, bürolarını bombalayarak, yüzmilyonlarca liralık para, onlarca yıllık hapis cezalarıyla susturamadığı sosyalist basını MGK'nin son aldığı kararlarla susturmaya ant için TC bir hafta içinde çeşitli illerde bir çok dergi ve gazete bürosunu bastı, çalışanlarını gözaltına aldı, daha matbaadünden yıldırım hızıyla, önceden hazırlanmış toplatma kararlarıyla yayınlarına el koydu. Geçtiğimiz onbeş gün içerisinde çıkarmış olduğumuz "Marksizm ve İç Savaş", "Sınıf Savaşımında Zorun Rolü" isimli kitaplarımızı, "Lisede Eylem" dergisini çıktığı gün toplayan Devlet Güvenlik Mahkemesi dergimizin

Sahibi ve Yazışmaları Müdür Sedat HAYTA'yı da tutukladı. Dergimizin toplatılan 28. sayısının çeşitli sayfalarında bölücülük ve yasadışı örgüt propagandası yapıldığı gerekçesiyle tutuklanan Sedat HAYTA halen Bayrampaşa Cezaevinde tutuklu bulunmaktadır.

Aydınları ve gazetecileri tutuklama, katletme konusunda rekora giden faşist TC devleti sesimizi kısabilmek için daha ne gibi yöntemlere başvuracak merakla bekliyoruz.

Fakat şunu unutmamalıdır ki, ülkelerimizde yükselen iç savaş hiç bir yöntemle engellenemez. TC katliamcı ve baskıcı yüzünü gizleyemez. Sermayenin saldırılarını geri çevirmenin, etkisizleştirilmenin tek yolu olan kitlesel karşı koyuşun bir an önce örgütlenmesi için tüm devrimci, demokrat, aydın ve kurumlar harekete geçmelidir.

İŞÇİ SINIFI-EMEKÇİLER-İLERİCİ-YURTSEVER DEVRİMCİ GÜÇLER VE İNSANIM DİYEN HERKESE; ORTAK DÜŞMANA KARŞI BİRLİKTE MÜCADELE EDELİM!

Yaşadığımız süreç; Türkiye ve Kürdistan'da can alıcı gelişmelere tanık olmaktadır. Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme doğrultusunda sürdürdüğü her savaşım biçimi, faşist TC ve sermaye egemenliği sisteminin en barbar, en kirli ve soykırımcı politika ve yöntemleriyle karşılaşmıştır. Faşizmin, sürdürdüğü bu haksız ve kirli savaş toplumda derin izler bırakmakta ve toplumsal-siyasal alt-üst oluşlara zemin hazırlamaktadır.

Faşist TC'nin Kürt halkına uyguladığı barbarlık hiç bir sınırdan devam etmektedir. Köyler, ormanlar, ekim alanları yakılmakta, köyler boşaltılmakta, köylerini boşaltmayan köylülere ya zorla köylerini boşaltılmakta ya da zorla koruculuk sistemi dayatılmaktadır. Binlerce yurtsever işkenceden geçirilmekte, gözaltında kayıplar, yargısız infazlar ve toplu katliamlar her geçen gün artmaktadır. Bütün bunlara rağmen Kürt özgürlük mücadelesi savaşımını yükseltmektedir.

Faşist TC, ordusunun yarısını Kürdistan'a yığmış, ayrıca özel tim ve korucular eliyle özel savaş yöntemleri kullanarak Kürdistan halkı sindirilmek istenilmektedir. Savaşın boyutları Kürdistan'ı aşarak Türkiye metropollerindeki Kürtlere de yönelmiştir. Şehir merkezlerinde ulusal mücadeleye destek veren tüm unsurlara yönelik saldırılar artmış, her türlü katliam ve soykırım devlet eliyle tüm pervasızlığıyla sürdürülmektedir.

Kürdistan'da yürütülen savaş dolaysız bir biçimde Türkiye'ye yansımakta, Kürt özgürlük mücadelesiyle birlikte 70 yıllık "Tabu"lara dayalı inkâr ve asimilasyoncu politikası iflas etmiştir. Sistem yapısal kriziyle birlikte bütünle tikanma noktasına gelmiş, yığınlar nezdinde teşhir olmuştur. Parlamento başta olmak üzere, yargı sistemi, ordu ve devletin tüm kurumları güvenilirliğini kaybetmiştir. Savaşın maddi yükü iktisadi alt yapıyı alt-üst etmiş, asker, korucu maaşları ve Türkiye'nin gelirlerinin yarısını tüketen trilyonluk savaş harcamaları kapatılmayan bütçe açıklarına neden olmuştur.

Savaşın ağır ekonomik yükünü

emekçi yığınlar çekmekte, sürekli artan askeri vb. harcamalar, cebimizden çalınan paralarla karşılanmaktadır. Aynı şekilde emekçi halk çocukları ne için savaştığını bilmeksizin bu haksız ve kirli savaşta egemenlerin çıkarları için ölmektedir.

Ücretli kölelik sisteminin iktisadi ve siyasal bunalımı artarken, toplumsal muhalefette artmaktadır. İşçi sınıfı ve kamu çalışanlarının eylemleri her geçen gün siyasallaşırken, toplumun geniş kesimlerindeki muhalefet devleti zorlamaktadır. En küçük bir hak arayışı bastırılmakta, ilerici-yurtsever basın yayın organları toplatılarak, kapatılarak ya da bombalanarak susturulmak istenmektedir. DKÖ'ler, sendikalar ve aydınlar resmi ideolojinin sınırları içinde hapsedilerek aykırı bir sesin çıkmasını önlenmek istenmektedir. Gözaltında kayıplar, yargısız infazlar ve devlet eliyle örgütlenmiş sivil faşist saldırılar giderek artırılmaktadır.

1994 yılı bütün baskılara rağmen haksız ve kirli savaşa karşın tepkilerin yükseldiği bir yıl oldu. En başta savaşın bütün yükünü çeken emekçi kesimler olmak üzere DKÖ'ler, sendikalar, aydınlar haksız savaşın sona erdirilmesi için tepkilerini dile getirdiler. Özgür Ülke'nin bombalanması akabinde geniş bir dayanışma sağlanarak saldırı geri çevrildi.

Kürdistan'daki mücadeleye bağlı olarak Avrupa'da kitle eylemleri yaygınlık kazanmış ve çeşitli girişimlerle sorun uluslararası bir boyut kazanmıştır. DEP'in kapatılması ve milletvekillerinin hapse atılması, işkencenin sistematik bir hal alması ve insan hakları ihlalleri TC'yi uluslararası arenada teşhir etmiştir.

Önümüzdeki süreçte savaşın yükü daha da ağırlaşacaktır. Devlet bir taraftan savaşın ekonomik yükünü karşılamak için emekçi halklara daha fazla yükleneyeceği gibi, diğer taraftan gelişebilecek toplumsal muhalefeti şovenist dalgayı güçlendirerek, bunu potansiyel olarak eritmeye çalışacaktır.

TC'nin yürütmekte olduğu kirli ve haksız savaşta Türkiyeli emekçilerin hiç bir çıkarı yoktur. Aksine maddi ve

manevi sonuçlarıyla zararı en fazla ezilen, sömürülen halklar çekmektedir. Haksız ve kirli savaşın sonlanması, bitirilmesi, talebinin ve halkların kardeşliği bilincinin yığınların nezdinde açığa çıkartmak ve yükseltmek, bunun eylemini örgütlemek ve mücadelesini vermek gerçek anlamda hakların kader birliğini en sağlam biçimde örecektir. Aynı biçimde işçi sınıfı ve ezilen emekçi kesimleri kendi siyasal talepleri doğrultusunda devlete karşı verecekleri sınıf mücadelesinin yükseltilmesi de iki halkın bir araya gelişinin garantisi olacaktır.

Halkların mücadele birliğinin örülmesi ve kardeşlik temelini güçlendirilmesi iki halkın devrimcilerinin ortak çabasıyla sağlanacaktır. Mücadelenin ve eylemliliklerin örgütlenmesi bu birlikteliğin kurulmasında en değerli çabalar olacağı kesindir.

Biz Sağmalcılar Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar olarak TC'nin Kürdistan'a yönelik olarak yürüttüğü haksız ve kirli savaşa karşı başta Türkiye cephesinde olmak üzere toplumsal muhalefeti yükseltmek, şovenist dalgayı kırmak, Türkiyeli emekçi sınıfların ekonomik, siyasal, sınıfsal talep ve mücadelelerini yükselterek Kürt Özgürlük mücadelesiyle buluşturmak, her iki halkın mücadele birliğini sağlamak, faşist TC'nin gerçek yüzünü halklar nezdinde teşhir etmek, "faili meçhul" cinayetleri, gözaltında kayıpları, sokak katliamlarını, ilerici-sosyalist ve yurtsever basına karşı yürütülen baskıları durdurmak ve büyük bir toplumsal muhalefete karşı koymak için; gösteri, yürüyüş, panel, protesto, ortak bildiri ve açıklamalar yapmak, sivil faşist hareketler karşısında güç ve eylem birliği örgütlemek, yasal mücadele biçimleri dahil meşru tüm mücadele araçlarına kadar her alanda bütün devrimci güçleri ortak eylemlilikler içinde davranmaya çağırıyoruz.

13/01/1995

PKK, KAWA, PRK-RIZGARI,
DHP, TKP(ML), MLKP-K,
TKEP/LENİNİST, HKG, TDP,
TKEP, DİRENİŞ HAREKETİ

Sağmalcılar Cezaevi Dava Tutsakları

TÜM ULUSLARARASI HÜMANİST KURUM VE KURULUŞLARA

Siz değerli hümanist kurumların emekçileri ve tüm çalışanlarının en içten insani duygularıyla selamlıyor, onurlu barışçıl mücadelelerinizde başarılar diler saygılarımı sunarım.

Sizi, çok yoğun olarak, tüm uluslararası alandaki baskıcı, demokrasi dışı, anti insan hakları ve kötü muamelelere karşı verdiğiniz savaşımdan dolayı kutluyor, zor ve çetin bir mücadeleyi verdiğiniz inaniyor ve takdir ediyorum. Tüm dünyadaki mağdur halklara sahip çıkışınız gibi, halkım olan Kürt ulusu, coğrafyasıyla 21. y.y.'la ramak kalırken çağın en vahşi ve en barbar faşist sömürgeci Türkiye Cumhuriyeti'nin kirli özel savaş katliamları sonucunda; 2300 civarında köy yakılmış, 10.000'in üzerinde sivil ve PKK gerillası katledilmiş, 3-5 milyon Kürdistanlı aç ve yokluk içinde vatanından sürgün ettirilmiş, 10 yıllık savaş sürecinde, 2000'in üzerinde masum ve savunmasız Kürdistanlı evinin önünde, çarşıda ya da kaçınılarak kontrgerilla saldırılarıyla katledilmiştir. 2.000.000'un üzerinde Kürdistanlı işkence tezgâhlarından geçirilmiş, bunun büyük bir çoğunluğu sakat kalmış, bir kısmı da gözaltında kaybedilmiştir. Ayrıca bugün Türkiye ve Kürdistan zindanlarında 8.000'in üzerinde savaş tutsağı bulunmaktadır.

İşte bu korkunç tablonun halkalarından biri ve şahsımla ilgili olanı çizmeyi düşünüyorum.

Ben, 7 Şubat 1985 tarihinde, TC'nin silahlı güçleriyle girdiğim çatışmada, sol ayağımdan yaralı olarak esir düştüm. Vahşi ve barbarca işkencelere maruz kaldım. Bu işkenceleri anlatmaya kalksam ciltlerce kitap doldurulur. Dolayısıyla kısaca geçeceğim. İki ay zarfında, TC'nin savaş mahkemeleri olan Diyarbakır Sıkıyönetim Askeri Mahkeme'since idam cezasına mahkûm edildim. 1985 Ağustos'unda bana verilen idam cezası Ankara'da Yargıtay tarafından otomatikman onaylandı. 29 Mart 1987 tarihinde bir grup PKK'li savaş esiriyle birlikte Aydın cezaevine sürgün

edildim. 1988 Ağustos ayında cezaevinde çıkan tünelden dolayı; İzmir-İzmir-İzmir'den getirilen 500 komando timi, 500 zindan muhafızı ve 500'ün üzerinde Gardiyanla korkunç bir saldırıya maruz kaldık. Deyim yerinde ise tam bir vahşet yaşandı. 47 tutsaktan 45'inin kafası, gözü patladı, kolu-bacağı kırıldı. Ve çeşitli yerlerinden yara alanlar oldu. Bu saldırı sonucunda bende sağ gözümü "görmeyecek şekilde" kaybettim Bir buçuk aya kadar çenemi çalıştıramadım. O günden bu yana bel ağrılarım devam etmektedir. Bu saldırı karşısında 12 gün ölüm orucunda kaldım. Ardından hayvanların dahi konulmadığı "Rink" denen araçlara bindirilerek Bursa zindanına götürüldük.

30 Eylül 1988 tarihinde yine tünel bahanesiyle Aydın vahşetini aratmayacak bir saldırıya maruz kaldık. 8 gün boyunca çıplak olarak baygın şekilde demir ranzalar üzerinde kaldık. Bu saldırıdan sonra sık sık nefes alıp-vermede zorlanma ve kalp sıkışmaları bende görüldü. Bu rahatsızlıklarımınla beraber Çanakkale zindanına sürgün edildim. Bu zindanda fazla kalmadan aynı yıl (1989) İstanbul zindanına gönderildim. 1991 yılında gittiğim İ.Ü.C.T.F. kardiyojoloji anabilim dalında bende "Mitral Kapak Prolapsusu" olduğu teşhisi konuldu. 1991'den bugüne kadar hastalığım günden güne arttı. Buna rağmen her gittiğimde basit ilaçlarla baştan savma biçimde hep ölüme terk edildim. Şimdiye kadar kullandığım ilaçların başlıcaları: Kardilat, İsoldil, İsoptin, Coraspin, Dinitrin, Dideral vb. Bir sürü ilaç kullandım, fakat hiç bir faydasını görmüş değilim. Ağrı, sızi, yorgunluk, halsizlik sürekli görülmektedir. Defalarca kriz geçirdim. Kriz anlarında vücudum soğuyor, aşırı titreme, ağzımda kuruma, dilimde ağırlaşmayla birlikte nabız 140'lara, tansiyon ise 130-180 mmHg çıkıyor. Kriz anlarında ne doktor hazır, ne de hastane. Hastaneye kaldırılınca ya kadar da 2-3 saat geçiyor. Ağır kalp hastası için 2-3 saatlik gecikme birkaç kez ölümü görmek de-

mektir. Çoğu zaman hasta ve yatağımdan kalkamaz durumdayım. Zindan koşulları ne sağlık, ne de besin-diet için uygundur. Tuzlu, yağlı ve hamurlu yiyecekleri unutmuş gibiyim. Çorba ve bulursam sebze mahkûmum.

Evet durumum bundan ibarettir. Her gün diri diri ölüyor ve diriliyorum. Tüm insani koşullardan uzak, zindanın karanlık bir köşesinde, çağdaş insanlığın gözleri önünde bile bile ölüme terk edilmişim. Bu durumdan moral ve psikolojikman etkileniyorum, uykularım kaçıyor. Adeta ne zaman öleceğim diye, tam 4 yıldır bu işkenceli hayatı sürdürmekteyim. Aldığım ilaçların hiçbir fonksiyonu kalmamış, durumum gittikçe kötüleşiyor. TC'nin Adli Tıp Kurumu ve diğer hastanelerdeki doktorlar kimliğimden dolayı bana rapor vermekten korkuyorlar. Adeta Özel Savaşın uzantıları gibi davranıyorlar.

Sizlerin bu durumu dikkate alacağınızı umuyorum. TC yasalarına göre net olarak 20 yıl zindanda kalmam gerekiyor. Yani 2005 yılına kadar zindanda kalmam gerekiyor. Tabi yaşarsam! Bu gidişle 1995 yılına bile görebileceğimi sanmıyorum. Şahsınızda tüm insanlığı, âcil durumumdan dolayı, TC Başbakanı, Cumhurbaşkanı, ve Adalet Bakanlığı nezdinde, cezamın 3-5 aylığına tecil edilmesi için girişimlerde bulunmanızı talep ediyorum. Bir insanın göz göre göre ölüme terk edilmesine seyirci kalmayacağınıza inanarak, bu mektubu kendi ellerimle size yazıyorum. Belki de sizler imdadıma yetişmeden aranızdan ayrılmış olabilirim. Şahsınızda, İnsan Hakları savunucularına olan inanç ve beklentim, bir nebze de olsa beni yaşam mücadelesine itiyor. Bu beklentimi küçük bir umut ve yaşam ışığı olarak görüyor, bu duyguyla ölüm-kalım mücadelemi sürdürüyorum.

Sizlerin şahsında tüm insanlığı âcil olarak görev ve eyleme davet ediyorum. Sizlere sağlıklı, kalp rahatsızlığından uzak, sancısız bir yaşam diler, sevgi ve saygılarımı sunar, göstereceğiniz ilgiye şimdiden teşekkür ederim.

13.12.1994

Sadrettin AYDINLIK
Bayrampaşa Cezaevi

28 Aralık 1994 günü Doğan Medya Center'in taranması olayından sonra bize posta ile gönderilen mesajı yayınlıyoruz.

Ülkelerimiz; Türkiye ve K.Kürdistan'da, derinleşen ekonomik ve siyasî krizin yolaçtığı, kanlı bir iç-savaş sürüyor. Faşizm cephesi ne var, ne yok tüm gücünü ortaya koymuş durumda. Görülmemiş bir vahşetle saldıran faşist TC; ülkelerimizde dağı taşı kana boyuyor.

Uzunca bir süre önce başlatılan «topyekûn saldırı» sonucu, Kürt halkı başta olmak üzere, işçi sınıfı ve emekçi halklarımız, görülmemiş bir baskıya maruz kaldı, kalıyor. Azgünlaşan faşist TC; Kürdistan'da tüm Kürt halkına karşı saldırırken, Türkiye'de de başta devrimciler ve devrimci örgütler olmak üzere, işçi sınıfı ve emekçi halka karşı amansızca saldırıyor. Açık infazlar, gözaltında kaybetmeler(!), işkenceden geçirmeler, cezaevlerine doldurmalar, işçi ve emekçileri coplamlar artık gündelik hale geldi.

Faşist TC'nin bu topyekûn saldırısında; ordu, polis, özel timler, faşist çeteler halk üzerinde terör estirirken; faşizmin tüm medya araçları da bu saldırıları haklı gösterme amacıyla çabalayıp duruyor. Faşist TC devletinin halklarımız üzerinde estirdiği terör ve gerçekleştirdiği katliamlar gözlerden irak tutulmaya çalışılıyor. Saklanmayacak kadar açık olan saldırılarda ise, halkı ters olarak bilgilendirerek, devrim savaşçılarını terörist» olarak lanse etmeye ve halkı aldatmaya çabalyorlar. Her gün yaptıkları onlarca programda ve yazdıkları onlarca yazıda, halkı şoven ve faşist düşüncelerle etkileyerek; halkı, kendi kurtuluşu için olan bu savaşta, kendisine karşı savaştırmaya çalışıyorlar. İşçi sınıfı ve emekçi halkın giriştiği her grev ve direnişte, grev kırıcılığına soyunuyor ve hiç kimseyi aratmayacak şekilde azgünlaşıyorlar.

Tüm bunların yanı sıra; halkın olanca çplaklığıyla gördüğü ve tepki duyduğu saldırılar karşısında, okun ucunu, kişilere veya devletin içindeki «karanlık güçlere» yönelterek; halkın tepkisini devletten uzaklaştırmaya ve bilinmez kişilere ve bilinmez yönere doğru etkisizleştirmeye çalışıyorlar.

Faşist Medya; içinden çıktığı tekelleri ve tekeli düzeni koruyor, kolluyor. Düzenin emniyet sübabı olma görevini sürdürüyor.

Faşist TC; kendi sözcüsü olan Medya'sını besleyip semirtirken; kendisine karşı olan, Kürt halkının, işçi sınıfı ve emekçi halkın yanında olan özgür ve sosyalist basına karşı da olanca gücüyle saldırıyor. Faşist TC, kendisinden olmayan her şeyi ve herkesi yok etmeye çalışıyor. Halkın yaşadığı gerçekleri, faşist terörü gözler önüne seren, işçi sınıfı ve emekçi halka çözüm üreten basın, özgür ve sosyalist basın sindirilmeye, yokedilmeye çalışılıyor. Dergi ve gazete çalışanları gözaltına alınıyor, işkenceden geçiriliyor, tutuklanıyor,

öldürülüyor. Dergi büroları polis tarafından basılıyor, talan ediliyor. Sosyalist dergi ve gazetelerin basımı ve dağıtımını engelleniyor, basılanlar ise toplatılıyor. Devletin, Özgür Ülke gazetesini bombalaması ve bir emekçisini öldürmesi, bu saldırıların ileride hangi boyutlara ulaşacağını en açık ve en çarpıcı göstergesidir.

Ülkelerimizde bir iç savaş yaşanıyor ve savaşta hukukun değil, savaşın yasaları işler. Faşist TC devleti kendisi için «doğru» olanı yapıyor. Savaş yasalarını işletiyor. Sömürülenlerin cennetini biraz daha yaşatmak için, sömürülenleri biraz daha sömürmek için savaşıyor ve savaşırken kendisine karşı olan her şeyi hedef görüyor. Kürt halkını, işçi sınıfını, devrimcileri, özgür ve sosyalist basını...

İçinde yaşadığımız karanlığı yırtıp atmak, işçi sınıfı ve emekçi halkın cennetini yaratmak, tüm dünya insanlarının, insanlığın geleceğini kurtarmak için önümüzde tek seçenek var: İç savaş kazanmak.

Faşist TC'nin olanaklarını kullanarak sürdürdüğü topyekûn saldırıyı kırmak ve geleceği koparıp almak, işçi sınıfı ve emekçi halkın; leninistlerin öncülüğünde, faşist TC devletine ve tüm faşist güçlerine karşı bir topyekûn saldırısıyla gerçekleşecektir. Savaşımız faşist TC devletinin ordusuna, polisine, faşist çetelerine, medyasına.. vb. karşı tüm gücüyle yönelmelidir.

Faşist TC devletinin tüm kurum ve kuruluşlarını; önüne yıkılıp parçalanması gereken birer hedef olarak koyan Leninist Gerilla Birlikleri; Kürt halkına, işçi sınıfına, emekçi halka, devrimcilere ve kendisinden olmayan her şeye ve herkese karşı, sözlü ve yazılı bir savaş yürüten faşist medyanın bir ayağı olan DOĞAN MEDYA CENTER (Milliyet Gazetesi, Meydan Gazetesi, Kanal D ve Doğan Dergi Grubu) Merkez binasına karşı silahlı bir saldırı gerçekleştirmiştir. 28 Aralık 1994 günü, üç kişilik bir Leninist Gerilla Birliği, Esenler'deki Doğan Medya Center Merkez binasını uzun namlulu otomatik silahla tarayarak, başarılı bir şekilde uzaklaşmıştır.

Bu saldırı; Leninist Gerilla Birlikleri'nin faşizmin sözcüsü burjuva basına karşı ne ilk saldırısıdır, ne de son saldırısı olacaktır. Yükselen iç savaş Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı ile taçlandırılincaya kadar; LGB, faşizmin kalelerini dövmeye devam edecektir.

Kürt Halkına Uzanan Eller Kırılacak!

Yaşamın Leninist Gerilla Birlikleri!

Ya Devrim Ya Ölüm!

Leninist Gerilla Birlikleri
İstanbul Bölge Konseyi

13 MART GKB'DEN EYLEMLER

'95 yılının ilk haftası İkitelli İnter Star Televizyonu Merkez binası yanındaki bankamatik ve İkitelli mahallesinin muhtarı Mustafa Çakır'ın arabası bombalanarak tahrip edildi.

Dergimizi telefonla arayan kimliği belirsiz bir kişi bankamatik ve muhtarın arabasının yakılması eylemini TKEP/LENİNİST 13 MART GKB adına üstlenerek, "Kürt halkına uzanan eller kırılacak, Türk ve Kürt halkının boynuna sarılan zincir kırılacak. Yaşamın Partimiz TKEP/LENİNİST" dedi.

Dokuz kursun

Kalaşnikof mermisi bizi yıldırılmaz

Biri kadın üç kişi, Milliyet Meydanı, Kanal D ve Milliyet Dergi Grubu'nun bulunduğu Doğan Medya Center otomatik silahla vuruldu.

Binanın camlarına dokuz kursun isabet etti. Saldırıda yaralanan olmadı. Olayda kullanılan araç kamyonet yüz metre uzakta durdu.

HABER

Kurşunlar bizi yıldırılmaz

Milliyet'e saldırı

Milliyet Gazetesi'nin Bağcılar'daki merkez binası dün, biri kadın üç kişi tarafından otomobilden açılan yayılım ateşi ile tarandı...

Doğan Medya Center dün silahlı saldırıya uğradı. Gazetemiz sahibi Aydın Doğan, "Saldırı bizi yıldırılmaz. Yolumuza devam ediyor."

İSTANBUL, MİLLİYET

MİLLİYET, Meşaleli Kızıllı D ve Milliyet Dergi Grubu'nun bulunduğu Doğan Medya Center (DMC) dün silahlı saldırıya uğradı. Olayda bir kadın üç kişi yaralandı. Saldırıda kullanılan silah otomatik silah idi. Olayın sorumlularının kimliği henüz bilinmiyor.

Saldırının bir dakika sonra binanın girişine Ayhan Doğan, "Zaman zaman tehditler geliyordu. Ama şu ana kadar hiçbir tehdit gerçekleşmedi. Saldırının sorumlularının kimliği henüz bilinmiyor."

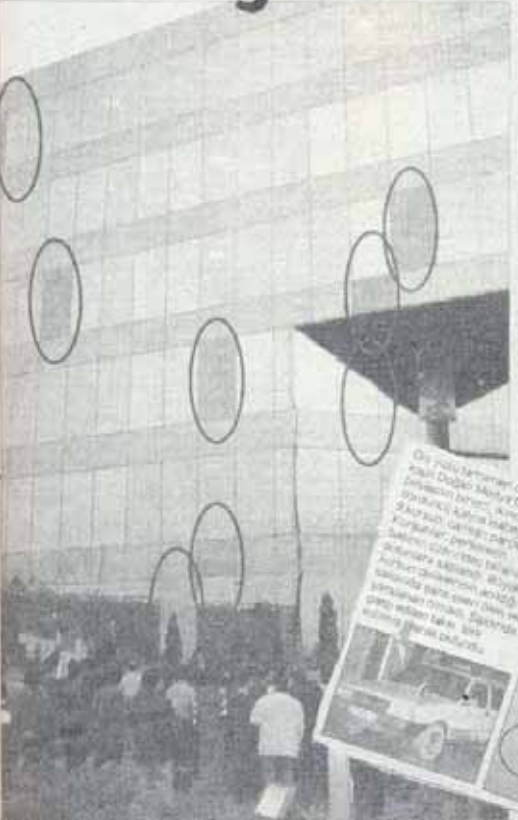
Aydın Doğan, "Saldırı bizi yıldırılmaz. Yolumuza devam ediyor."

Doğan Medya Center binasının camlarına dokuz kursun isabet etti.

Saldırının sonra DMC'de incelemelerde bulunan Emniyet Müdür Yardımcısı Hüseyin Kocadağ, binanın merdiven koridorlarının duvarlarında bulunan kurşun izlerini incelemeye başladı.

Kullanılan silahın kalibrelerinin belirlenmesi için yapılan inceleme sonuçları henüz belli değil. Saldırıda kullanılan silahın kalibrelerinin belirlenmesi için yapılan inceleme sonuçları henüz belli değil.

Gazetemize geçmiş olsun

İstihbaratçıların gazetemize saldırıya geçmesi, silahlı saldırıya uğraması, emniyetin soruşturmasını sürdürmesi, basın kurumlarının tepkileri, ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz'ın geçmiş olsun mesajı, CHP Genel Başkanı Baykal'ın geçmiş olsun mesajı, DSP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in geçmiş olsun mesajı, Milliyet Gazetesi'ne yapılan saldırıya ilişkin haberler de gazetemize geçmiş olsun mesajları olarak yer aldı.

Demirel ve Çiller şiddetle kınadı

EMİRELİN BASKINLI DEMİREL, AYDIN DOĞAN VE MİLLİYET GAZETESİNE KARŞI YAPILAN SİLAHLI SALDIRIYA ŞİDDETLE KINADI. ÇİLLER DE AYDIN DOĞAN VE MİLLİYET GAZETESİNE KARŞI YAPILAN SİLAHLI SALDIRIYA ŞİDDETLE KINADI.

ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz, Milliyet Gazetesi'ne yapılan saldırıya ilişkin haberler de gazetemize geçmiş olsun mesajları olarak yer aldı.

ve ÖNÜRUMUZ İÇİN DİRENİYORUZ
DİYESİNDEN ATILAN 215 İŞÇİ ARKADAS

YASASIN İŞÇİ VE EMEKCİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!